

MORIJOS
SODO LAPAI

NUŠVITIMAS

MORIJOS SODO LAPAI

NUŠVITIMAS

Kaunas, 2017

Vertė *Vilija Žalienė*
Redagavo *Irena Plaušinitytė*

Viršelyje – N. Rericho „Kančendžunga“

© Vilija Žalienė, vertimas, 2017

© Austėja Budrevičiūtė, 2017

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-

Pastoviausias dalykas pasaulyje yra kaita, o gyvenimas – tai amžinas judėjimas. Kiekvienai epochai yra būdinga savita pasaulėžiūra, formuojanti to meto žmogaus mąstymą ir kasdienybę. Tačiau, laikui bėgant, kiekviena pasaulėžiūra „dėvisi“, ją keičia kita, paremta naujais atradimais ir išvalgomis, kuriems suprasti reikia didelių dvasios pastangų. O kad visa, kas nauja, suvoktų plačiosios masės, reikia laiko ir kovos. Tai galima vadinti evoliucija. Gyvenimas dabar – sudėtingas ir dinamiškas, nes mokslo atradimai kvapą gniaužiančiu greičiu kuria vis naujas taisykles ir atveria daug platesnius horizontus. Tačiau tuo pat metu žmonijai kyla didesni ir pavojingesni iššūkiai, kurie verčia susimąstyti, kas galėtų tapti tvirtais mūsų ateities pamatais, ir kokiais principais turėtume vadovautis.

Jūs laikote rankose antrąją „Gyvosios Etikos“ – išminties mokymo ir praktinės etinės filosofijos knygą. Etika – tai mokslas apie dorines ir religines vertybes, kuriomis turi remtis žmogus, siekiantis dorinio tobulėjimo, trokštantis į gera keisti save ir savo aplinką. Etiškas elgesys reiškia atsakomybę už savo mintis ir veiksmus žinant, kad egzistuoja priešingumas ir pasekmės dėsnis („ką pasėsi, tą ir pjausi“, „kaip šauksi, taip atsilies“).

Remiantis lyginamosios religijotyros studijų rezultatais, galima nesunkiai įrodyti, kad pasaulio religijos kilusios iš to paties šaltinio. „Gyvosios Etikos“ mokymas jungia visų pasaulio religijų etinius pagrindus: tai išgryninta ir pagilinta svarbiausių praeities šventraščių sintezė, aprėpianti ir naujus, dar nemintus aspektus, atitinkanti naujausias šiuolaikinio mokslo žinias. Pagrindiniai šios gyvenimo filosofijos požymiai yra pasaulio gerovės ir tikslo dėl bendro žmonijos labo siekis, žmogiškumo, humanistinių principų ir dvasinio tobulėjimo idėjų skleidimas. Šis mokymas skirtas visai žmonei ir turi būti „gyvas“, t. y. taikomas kasdien, pasireiškiantis žmogaus veiksmuose ir atspindimas jo minčių.

Pirmosios „Gyvosios Etikos“ serijos knygos (jų iš viso yra keturiolika) pavadinimas – „Morijos

sodo lapai. Šauksmas“. Tai šauksmas naujam gyvenimui, kurį širdimi išgirsta tas, kas ieško ir yra dvasiškai subrendęs. „Pašauktasis“, jei yra tam pasiruošęs, trokšta toliau eiti pažinimo keliu ir uoliai to siekia, kol sąmonėje išsiskleidžia nuostabi suvokimo gėlė – Nušvitimas.

Abiem pirmosioms knygoms būdingi ryškūs aforizmai, pateikti ritminga poetine forma. Jų gilią, „septyniais raktais užrakintą“ prasmę suvokti nelengva, todėl skaitytojui patariama pasitelkti meditaciją ir visa širdimi trokšti, kad toji prasmė pamažu iškiltų iš jo sąmonės gelmių ir išsiskleistų širdyje. Žmogaus širdis – tai jo esmės – nemirtingos dvasios buveinė, centras, iš kurio kyla intuicija ir įkvėpimas.

Nušvitimu galime vadinti būseną, kai atveriamė savo sąmonę tam, kas nauja ir vertinga. Tokia patirtis yra tikro pažinimo spindulys, kuris išlaisvina mąstymą, pažadina širdį ir lavina žmogų. Tai tarsi „lašelis į mūsų išminties taurę“, žymintis naują kelio atkarpą, atsiveriančius naujus horizontus. Tačiau šio „lašelio“ kaina dažnai būna sunkus vidinis darbas, gal net dvasinė ar fizinė kančia.

Žmogaus gyvenimas neįsivaizduojamas be tam tikros įtampos tarp, rodos, nesuderinamų priešybių: to, kas teisinga, ir kas neteisinga; kas

kelia džiaugsmą, ir kas kelia skausmą; kas gera, ir kas bloga. Ir vis dėlto be šios įtampos dvasia negali augti ir tobulėti: juk žmogus pirmiausia – dvasinė būtybė, jos šerdis yra nemari dieviškoji kibirkštis ir joje potencialiai slypi visos aukščiausios ir kilniausios savybės. Jas pažadinti – tai užmegzti ryšį su savo vidiniu, arba aukštesniuoju, „aš“, su Dievu ir Šviesa. Šis procesas neatsiejamas nuo vidinės kovos su žemesniuoju „aš“, arba ego, glūdinčiu žmoguje jo neigiamų charakterio savybių pavidalu. Taigi, dvasinis tobulėjimas pirmiausia reiškia charakterio taurinimą, t. y. žemųjų, neigiamų charakterio savybių perkeitimą į gerąsias. Tai ilgas ir daug pastangų reikalaujantis kelias, tačiau, kas juo žengs, gali atsiremti į išmintį, kurią mums perdavė didieji pasaulio Mokytojai: Buda, Kristus, Konfucijus, Krišna ir kiti. „Nušvitime“ apie tai rašoma:

Iš kur semiatės jėgų ir išmonės? – Susijungdami su Didžiąja Dvasia. Pripažindami priežastį ir paskatą, kuriame greitai pasireiškiančias pasekmes. Šaukiame Tuos, kurie anksčiau nuėjo didįjį asmeninės atsakomybės ir sąmoningumo kelią. (III 7)

Šis didelis vidinis darbas pirmiausia susijęs su minčių sfera, nes kiekviena mintis turi tam tikrą poveikį ne vien maštančiajam, bet ir jo aplinkai.

Egzistuoja ne tik intelektualus mąstymas, bet ir jūtimas širdimi. Žmogaus intelektas padėjo pasiekti daug civilizacijos laimėjimų, tačiau vis dėlto jis yra ribotas ir šaltai apskaičiuodamas gali pateisinti net didžiausius nusikaltimus. O širdis – tai raktas į tikrą gyvenimo išmintį, tai žmogaus jungtis su jo aukštesniuoju „aš“. Pažindama amžinąsias dvasines vertybes ir kalbėdama sąžinės balsu, ji vienintelė gali vesti žmogų teisingu keliu.

Na, o mintis – konkreti energija, kurios negalima sunaikinti (energijos tvermės dėsnis). Ji gali būti arba kurianti, arba griauanti. „Nušvitime“ patariama:

Svarbiausia – sunaikinti žemųjų minčių bacilas, kurių užkratas už visas ligas pavojingesnis.

Rūpintis reikia ne išstartais žodžiais, o mintimis. Vieną žodį tariant, dešimt minčių gimsta. (V 9)

Kiekvienas žmogus yra atsakingas ne tik už savo veiksmus, bet ir už mintis, nes vidinis žmogaus gyvenimas neatsiejamai susijęs su tuo, kas vyksta aplinkui. Žmonija – vienas organizmas, o kiekvienas iš mūsų – jo ląstelė. Kai ląstelės veikia darniai ir harmoningai, garantuojama organizmo sveikata. Taigi, pažanga ir visuomenės gerovė priklauso nuo to, kaip tobulės kiekvienas žmogus. Svarbu suvokti, kad:

Būties prasmė ir tikslas – veržtis aukštyn už pažinimo ribų ir vienas kitam padėti. (V 12)

Linkiu, kad mintys, kurias rasite „Nušvitime“, įsiskverbtų į Jūsų širdį, skatintų keisti savo bei kitų gyvenimą.

*Austėja Budrevičiūtė
Asociacija „Taika per Kultūrą“, Austrija*

Sveikinimai Ieškantiems!

Sveikinimai Visuotinį Gėrį Nešantiems!

Sveikinimai iš Rytų!

Paklaus: „Kas davė jums Mokymą?“

Atsakykite: „Mahatma iš Rytų šalies.“

Paklaus: „Kur Jis gyvena?“

Atsakykite: „Žiniōs apie Mokytojo gyvenamąją vietą negalima perduoti, jos netgi negalima balsu ištarti. Jūsų klausimas rodo, kad nesuvokiate Mokymo prasmės. Įvertindami žmonijos būklę, turite suprasti, koks žalingas jūsų klausimas.“

Paklaus: „Kada gi būsiu reikalingas?“

Sakykite: „Nuo šios akimirkos iki amžių pabaigos.“

Paklaus: „Kada gi turėčiau pasiruošti darbui?“

Sakykite: „Negaišdamas nė minutės.“

„Kada išgirsiu Šauksmą?“

Atsakykite: „Laukite net miegodami.“

„Kaip dirbti šiuo metu?“

Sakykite: „Gerinant darbo kokybę.“

Reikia dvasios discipliną ugdyti, be disciplinos nesugebėsite išsilaisvinti. Vergui disciplina – kalėjimas, laisvajam – tai nuostabus, gaivinantis sodas.

Kol dvasinė disciplina – pančiai, jums užrakintų durys, ir supančioti neišeisite pakopų.

Galite suvokti dvasios discipliną kaip sparnus.

Kas supras dvasios discipliną kaip galimybę išvysti būsimus pasaulius, tas jau pasiruošęs.

Įžvelgęs evoliucijos kelius, artės atsargiai, šviešiai, nušluodamas nuo kelio šapelius. Svarbiausia – jisai nebijos. Ir atmetęs, kas nereikalinga, įgis paprastumo.

Žinoma, įsisiąmoninti evoliuciją visada nuostabu.

Paklaus: „Kodėl kelio pradžioje dovanojama daug malonaus? Kodėl daug kas atleidžiama?“ – Nes kelio pradžioje įžiebiamos visos ugnys, ir pašauktasis eina lyg fakelas. Nuo jo pasirinkimo priklauso ugnies kokybė.

Kas supranta dvasinę discipliną, suvoks ugnies kryptį ir ateis prie Visuotinio Gėrio kooperacijos.

Kelio pabaiga gali būti nutvieksta tūkstančiais Visuotinio gėrio žiburių.

Šie tūkstančiai žiburių įžiebs auros vaivorykštę. Štai kodėl dvasinė disciplina – sparnai!

I DALIS

1. Kadaise šimtinė karių jau buvo laikoma jėga.
 Paskui tūkstantis jau buvo kariauna.
 Ilgainiui šimtas tūkstančių pasaulį nugalėdavo.
 Paskui sukilo milijonai, bet ir jie nepakeitė Dvasios Orbitos.

Taigi, surinksiu po Dvasios vėliava 1 000 000 000, – tai bus Manosios kariaunos ženklas.

Sekite, kada išsipildys ši pranašystė ir suplevėsuos septynios vėliavos!

2. Dvasia tiktai tada tobula, kai suvokia Kosmosą. Ir taip būna dažnai, bet nesugebame įsitvirtinti sąmonėje, bendraujančioje su Tiesa.

Ir dangus atrodo gyvas, o mes sakome: „Mūsės skraido,“ – taip paaiškiname nematomų sparnų nuostabiausius prisilietimus.

Tuštuma yra Pradžios saugykla, bet jūs nujaučiate Pradžios kelią.

3. Kasdien mąstykite, kaip užbaigti Manąjį Darbą. Mokykite įpėdinius – grožio mokykite. Sustiprinkite jų regą.

Kam metų metai, kai galima užbaigti per savaites? Lengviau išverti riaumojimą, nei leisti pelyti mintims.

Todėl Sakau: „Eime,“ todėl jėgas Pagausinsiu.

4. Aš pasiūsiu – tą Mano Valią įkūnykite.

Atsargiai lieskitės prie to, kas žemiška. Kai esate kelyje – nereikia smaguriauti.

5. Vidiniam darbui tegu parduos melo skydą.

6. Noriu kalbėti apie karmą, skaisčią, apdairiai išgyventą.

Atsargiai lieskitės prie smaluotų likimo mazgų.

Kur kas pavojingiau prisiliesti prie jau sustingusių praeities įvykių, kurie driekiasi paskui jus. Todėl Perspėju: nevykdyti Nurodymų, negerbti Pradmenų – žalingiau, nei atrodo.

Karmos tėkmę galima padengti pažinimo ledu. Bet bijokite šią dangą sunaikinti neišmanymu arba įtūžiu, kuris uždraustas po Mūsų Skydu.

Kartoju – laikykitės duotojo kelio!

7. Kam pasakyti? Asiliukas gali tempti vežimą, – neįau žmogaus dvasia neprivers kūno džiaugtis darbu?

Asiliukas neša raitelį, kad pasislėptų nuo darganos, – neįau žmogaus dvasia nerimaus dėl karmos tėkmės?

8. Reikia atsiminti Mokytojo buvimą, reikia skydą švarų išsaugoti. Pasiūsiu visokeriopą apsaugą. Pasiūsiu visas galimybes, bet stipriai laikykitės laido. Bepročių minioje pridenkite dvasios ugnį. Skaitykite Mano knygą ir nebijokite nelaimių šauksmo, nes aklasis nemato to, kas parodyta jums. Kalbu, nes tai naudinga, – dažniau prisiminkite Mano Vardą. Manote, malonu regėti mirusias šalis? Bet stebėkite melo pasaulio žlugimą.

Melagyste, melagyste, melagyste, pražūk!

9. Reikia Mokymą geriau suprasti, reikia Mokymą išradinai taikyti.

Nusišypsokite mažiems akmenėliams!

VI

1. Mokytojas nurodo: sugebėkite pajusti ryšius, siejančius jus su stebuklais.

Tolimam keliui įstabiais apivaraais aprištas jūsų apavas.

Kaip praeitis, taip suguls ir ateitis.

Nevalia, atsipeikėjus nuo lemtingų susitikimų, nepaisyti pranešimų, įrašytų gyvenimo puslapiuose.

Taip paruošta, bet nedraskykite Manojų audinio.

Neišmanymo viesulas pradangina Mano siūstus nuostabiausius piešinius.

Nereikia išbarstyti brangenybių, duotų pasauliui.
Jaunas amžius – ne pasiteisinimas.

Geriau po pirmojo mūšio pergale švęsti, nei klaidžioti po žeme.

Todėl Sakau – eikite kartu ir užsidenkite vienu skydu.

Kiekvienas tegu išvalo alsavimą, nesukeldamas pykčio dulkių. Ir skindami ištikimybės gėles, supras Manojo kelio naudą.

Argi prievarta Jus Vedu? Prievarta Mums nebūdinga.

Bet jeigu einame kartu, kaip Galiu neduoti patarimo!

Todėl Sakau, giliau, todėl Sakau, giliau mąstykite ir nesuklupkite.

2. Ant Mūsų svarstyklių dvasios veržlumas sveria daugiausia.

Gyvenimo sėkmę stiprina tik žygdarbio maldos elektra.

Dvasios Mokymas sukuria kūnui šarvus.

Nujausdami pasaulio žaibus, įdėkite žiemos metui naują skirtuką į knygą.

Mokau išmintingai suprasti ateitį.

Sėkmė turi sekti paskui Mano žmones.

Galite išmintingai priimti Mano kelio ženklus.

3. Auka, auka, auka, paskui – gavimas, ir paskui – dvasios triumfas.

4. Kiekvienas siekia tikslo – Aš atveriu vartus, dvasiai pritinkančius, per juos galima įžengti į atsimainiusį pasaulį, kur visose žemėse protas randa namus.

Dvasia išmoksta skraidyti, kai vargas sustiprina regą.

Įsisąmonintos Begalybės spindulys nušviečia pasiųstą Gėrį.

Yra žemiškas kelias ir sparnuotas kelias, – susivok ir išmatuok.

5. Debesys aplinkui, bet pateka Aušrinė žvaigždė.

6. Kiekviena dvasinio pažinimo minutė – tai deimantas, padėtas į galimybių lobyną.

7. Dažnai ligos sustiprina laimėjimus. Šv. Pranciškus ir Šv. Teresė nuolat sirgdavo. Pitagoro širdis buvo silpna. Ir geriausios zurnos netekdavo stygų.

8. Motinų išmintis numato okultines sąlygas, būtinas gimstant kūdikiui. Motinos dvasia žino, kaip priešas stengiasi pakenkti naujajam keleiviui. Belaukiant užgimimo, lengviausia pasiūsti nuodų.

Lengva sukelti motinos pyktį ir užteršti namus nepasitenkinimo šiukšlėmis.

Motinos išmintingai stengiasi akis nukreipti į šventųjų atvaizdus arba nusiraminti žvelgdamos į gamtos vaizdus.

9. Atiduodami – gauname. Niekindami daiktus, gauname dangiškuosius apdarus.

10. Turinys atgaivina formą, ir jos neužmirštame.

11. Dorinosimo*, drąsiai paimkite į rankas savo skydą.

Vieno Prašau – nesusilpninkite jėgos aukso. Mano Mokymas nepripažįsta aukso.

12. Negali būti pasigailėjimo, kai karmos dėsnis turi išsipildyti iki smulkmenų. Karma pasivys, bet jos kokybė gali būti pakeista savanoriška auka nepažįstamiesiems.

13. Stropiau sėkite, sėjėjai! Žemė jau pasiruošus. Jeigu nepadėtume pasauliui ypatingu reiškiniu – žemė neatlaikytų.

---

* Dorinosimo (pažodžiui: nešamas ant iečių) – nugalėtojo sinonimas.

14. Pašauksiu į Savo Namus artėjantįjį.
Kabantis kardas skausmu persmelkia dvasią.

15. Sėkmingai atlikite Man tinkantį Darbą, jums parankų, bičiulišką darbą, įruošiant Mano Namus.

Meilės atvaizdus rinkite. Mylėdami suprasite, kaip gražiau papuošti namus. Gėrio dvasios pasiklauskite, koks turinys tinka Namams.

Garbės jausmas pasakys apie švarių Namų ir grožio sąryšį.

Jūsų darbas primena gėles.

Nepaimsiu nė grašio, bet Atlyginsiu dešimterio-
pai, šimteriopei.

VII

1. Net paprasta šeimininkė pasakys: „Nepripėduo-
kite laiptų, nes kitaip patiems teks šveisti savo purvą.“

Taip pažeidusieji Mokytojo bei su juo susijusių žmonių aurą prakiurdo ir savąją. Ne bausmė, ne kerštas, bet atoveiksmio kibirkštis.

Todėl tegu saugosi, kad nekliudytų Mūsų Dar-
bui, ypač dabar, kai elektros įtampa aukšta.

Tegu pasakys: „Geriau nelieskite,“ – ir vieniems, ir kitiems, kurie netiki, kad ir saulei šviečiant griau-
džia perkūnija.

Bet bus palaiminti stiprinantieji auros šarvus.

2. Atsakyti galima tik tyroms širdims. Mokėkite meilės galią ir griausmą sulydyti.

3. Jei pasitiki, – Gėris ir sveikata. Spindulys visada kuria, kas būtina. Paklydimai ardo kūno audinius.

4. Nereikėtų netektimi vadinti nuolaidų gudruolių rankoms.

Išminties sekėjas mėgsta įsižiūrėti į ateitį.

Sulaikykite kvailas apkalbas šypsniu be susierzinimo.

Išsekusių žmonių sėkmė panaši į trumpą fontano čiurkšlę, bet išmintingas šeimininkas triūsdamas atves okeano vandenį ir numalšins troškulių amžinąją fontano vėsa.

5. Gana kalbėti apie priešus, kai žygdarbis gali įžiebt didingą šviesą.

Vienuma žinių atneša greičiau nei minios kalbos.

6. Pasaulio indas pilnas bacilų. Virpa jį dengiantis audinys, bet Žemėje stebuklingoji gėlė turi būti nuskinta žmogaus rankomis.

Aš su jumis, bet kai Nutylu, tai reiškia, kad į Skydą Priimu jums siunčiamas strėles.

Vienybėje pasitikite tą dieną, kai žinojimas įžengs į Mano Namus. Žinianešiai jau užgimė.

VIII

1. Kalbu apie svetimuosius tiltus ir vartus.

Kelyje pasitaiko svetimų tiltų, reikia juos pereiti skubiai, nežiūrint žemyn, išsaugant tik vieną troškimą – greičiau pasiekti krantą.

Nedelskite prie svetimųjų vartų, bet reikalaukite, kad praleistų, nepraraskite savosios ramybės, nes jūsų kelias nulemtas.

Tyrais ketinimais reikia poras užverti, kad nepatektų užteršto oro.

Bet kai labai sunku, kartokite: „Vis dėlto einu į nuostabų Sodą, nebijau lemties vartų.“

Kodėl Skydas virš manęs? – Kad mane apsaugotų.

Jei iškils naujos užtvaros, per jas žengsiu, nes nebijau!

2. Kokia prasmė pasinerti į astralinį pasaulį?

Tie, kurie kentėjo, kurių dvasia liepsnojo, kurie dirbo, džiūgauja. Bet sėja čia, o pjūtis – ten.

Visi žemės grūdai duoda gausų derlių.

Branduolys auga, įsisąmonindami auginame vis didesnius būsimo derliaus grūdus.

Todėl kokia prasmė klausinėti astralinio pasaulio!

3. Dabar apie žinianešį.

Net laiškininką gyvenime skubate pasitikti, – taip reikia ranką ištiesti priimant Mūsų siuntinį.

Spygliuotų kliūčių frontas trukdo Mūsų žinianešiams, bet jūs turite stebuklingas žirkles, kad perkirptumėte užtvaras. Skaidria aura padėkite jus pasiekti.

Balandžiui sunku skristi migloje.

Vedu trumpiausiu keliu ir užtemimo minutę Esu pasiruošęs pasiųsti žinianešį, bet atsklęskite jam duris, – sunku belstis lietuje.

Pamilkite minties vienatvę, kai sąmoningumo kibirkštys pina pažinimo vainiką.

Ir kaip Aš už jus žodį daviau, taip ir jūs Man žodį duokite. Galinga Ranka Tiesiu kelią į Aukštumas.

Priimkite Gėrį, kai Mano pasiuntiniai paskelbs: „Jis atėjo!“

Laimės valanda duota, ir pakelėse – gėlės.

Kam jums rūpintis ilgarankiais, šunimis ir tigras? Kurkite Didįjį Gyvojo Dievo darbą!

4. Kai pažvelgsite iš kalnų, išryškės prasmės mozaika.

Reikia stebėti kibirkštis, greitai jos pradės lietus į naujo pradmenų suvokimo liepsną.

Nutiesti arką tarp saulėlydžio ir saulėtekio takų – nelengva.

Dvasios kariai neatpažįsta vienas kito.

Įsiklausykite ir užrašykite kelyje sutiktų keistų būtybių balsus. Paskui susiesite žinias, parodydami realių galimybių laiptus.

Dėmesys aštrėja, ryšys stiprėja, kai sumanios kibirkštys galią sutelkia, nepaliesdamos karmos.

5. Paaiškinsiu, kodėl svarbu įsidėmėti duotus žodžius ir vaizdinius.

Mūsų mokiniai žino minties pratimus, kai iš viso pranešimo pasakoma dalis arba vienas žodis. Ir pajutęs minties kryptį, kiekvienas papildo pagal savo supratimą, jausdamas sau artimesnį reiškinių. Bet, laikui bėgant, visuotina sąmonė išstumia asmeninę ir pagal vieną žodį kuriamas sudėtingas statinys – dvasios šifras.

6. Ratas, okultine prasme, simbolizuoja galimybių išlavintą žmogaus organizmą. Viduryje esančios figūros atlieka garbingas širdies funkcijas.

Organizmo augimas ir jo sužalojimai veikia širdį. Nuovargį sukelia net mojavimas rankomis, juolab – nesąmoningi siekiai.

Jau žinote saktę apie žaidimų ratelį ir apie skydus, jau žinote, kad visų geriausias skaičius ratui – septyni. Penki – tai kūno galūnės. Priedai gali atlikti tik ypatingas funkcijas arba pateisinti karminę aplinkybę.

Sunku sukurti ratą, bet dar sunkiau ką nors pakeisti, nes neįmanoma pakeisti širdies galūnė. Ir negalima įvesti neharmoningos dvasios.

Tokiam atvejui yra artimi liudininkai, kurie neapsunkins tolimosios širdies arterijos.

7. O dabar apie karmą.

Jeigu prie nuspėjamo sunkumo pridedami karminiai ryšiai, tai kaip sunku būna išverti chaotišką mąstymą.

Palengvinti galima atsargiai liečiant nervinių impulsų paviršių. Bet žmogaus mąstymas taip lengvai meta ant svarstyklių svarsčius, kad tik numestų savo svorį, traukiantį prie žemės.

Tačiau dėl kiekvieno rankos mosto kenčia vargšė širdis.

8. Sunki užduotis – nepagausinti priešų.

Reikia žinoti apie slenksčio akmenis, bet įsižeisti ant jų nereikia.

9. Jums pasiūsta ne viena, ne dvi, bet daugybė širdžių, ir galimybių tinklą pina išmanios Rankos. Tiktai neardykite tinklo. Stebėkite kiekvienos dienos reiškinius.

Prabangos turite atsisakyti.

Rasite ypatingą atvaizdą, savaime priartėsite per Manosios šalies gamtą.

Iki kaulų smegenų turite panirti, įsisąmonindami Mano galimybes.

Nebūkite surūgę.

10. Kai pučia vėjas, uodai nepatenkinti: nenu-skrisi ir neįgelsi. Nereikia naujų priešų. Jums skirti ateis patys.

11. Tik harmoninga baterija gali kontroliuoti jėgą. Spindulys gali turėti svarbos, tik kai veikiate pagal Nurodymą.

12. Kai kalbėsite Mano Vardu, sakykite: „Kūrėjo Ranka niekada nepailsta, todėl visa juda.“ Matote dvi žiedo spirales – viena spirale galima kilti aukš-tyn, kita galima leisti žemyn. Piktnaudžiaudamas stebuklu, netgi Archatas gali nužengti žemyn.

Būkite pastovūs ne tik su Manimi bendraudami, bet ir savarankiškai veikdami, nes tik tada užsigrū-dina dvasios išradingumas.

Ir kai įtars, kad mylite Mus, Mano skydu prisi-dengsite.

Pasiūsiu septynias galimybes išradingumui pa-rodyti. Galima daug langų išdaužti, bet prastas na-mas be stogo.

Pradžių Pradžios Valia galite išsaugoti patikėtą-ją brangenybę.

Apsisiskite būtinu troškimu ir, žvelgdami į žiedą, kartokite: „Nenužengsiu žemyn!

1. Keliaudami pas Mus, entuziazmą suvokite kaip galios reiškinį.

Tai, kas sena, – seniesiems. Mano Ženkłą dera saugoti Naujoje knygoje, Naujoje dvasioje, Naujame veikime.

2. Kai lietaus lašas beldžiasi į langą, –
tai Mano Ženklas!

Kai paukštis virpa, –
tai Mano Ženklas!

Kai lapai skrieja sukuriu, –
tai Mano Ženklas!

Kai ledą tirpdo saulė, –
tai Mano Ženklas!

Kai vilnys nuplauna sielos skausmą, –
tai Mano Ženklas!

Kai nušvitimo sparnas palyti besiblaškančią sielą, –
tai Mano Ženklas!

Skaičiuokite pakopas, kai einate į Šventovę, nes kiekviena septintoji pakopa pažymėta Manuoju ženklų.

Kai naujai suprasite Mano Ženklą, išvysite žaibuojančius pasaulius.

Duris jums Atlapojau, tačiau įeiti galite tiktai patys.

3. Kalbu Nedvejodamas – kol su Manimi, kol be susierzinimo, kol be abejonių, nesuskaičiuojami galimybių srautai.

Nenusakomos jėgos, tarnaujančios jums.

Nešantieji Akmenį spinduliuoja gėrio žvaigždes. Naujas Duodu kiekvieną dieną.

Pinkite žvaigždėms kraitės.

Išskeiskite palapinių drobes, kad sugautumėt dovanas – taip Vedu!

4. Su Manuoju Vardu ryto valandą dirbkite, vakare džiaukitės. Į Naująjį kelią!

5. Mano Spindulys – jūsų alsavimas.

Mano Ranka – jūsų vėliava.

Mano Skydas – jūsų pasididžiavimas.

Mano Namai – jūsų prieglobstis.

Mano Kalnas – jums stebuklas.

Mano Troškimas – jums įstatymas.

Mano apsireiškimas – jūsų laimė.

Mūsų Brolijos Dvasia tebus su jumis!

6. Per Mokymą įsigilinus į siųstosios laimės esmę, reikia žengti tvirtai, žinant, kaip atgimsta švenčiausia žmonijos viltis, pagrįsta Akmens galia.

Melsdamiesi lauksime savojo burto.

7. Gudruolių balsai bando sudrumsti, bet atminti: susierzinimo tebus ne daugiau nei dulkių, venkite jų.

Mokau gyvenimo reiškinius. Kiekvieną dieną siunčiu Ženklus.

Kaip rožės žiedlapiai byra ženklai, nes laikas artėja. Mąstykite apie Naująjį Pasaulį, apie tautų žygį.

8. Moku šimteriopai, bet ir tai, kas prarasta, velkasi šimteriopai.

O likimo kamuoly! Kur įkrisi ir kur atšoksi? Šviesa tau skirta – suspėk, kamuoly, nuskristi! Sustabdyk pražūtingą suktuką!

9. Kai prie Raudų sienos sustosite, atminti: džiaugsmas artėja!

Jums Kalbu – atsigręžkite į Rytus, Mano Aušrą išvyskite!

Kokia nuostabi mira, laiku sukauptą!

Kokia vertinga gėlėlė, pasodinta Manąją valandą!

Manosios valandos taurės – neišliekite!

Stebuklas artėja! Paveldėkite, laukiantieji!

Grįžo indas senovės laikų!

10. Kodėl stebitės duotais terminais? Ne Spėliojame, bet Regime.

Klausite, kaip jums burtis? Pasakysiu – su malda susiburkite. Geriau patylėkite, netrinkėkite, nešūkaukite, nes dvasios sparnai auga tyloje.

Melsdamiesi Mūsų Bendravimui laiką paskirkite, nes Atnešime tai, kas Bendravimui visų geriausia.

Bendravimo laidas jungia nuostabius laiptus, vedančius iki aukščiausių Kūrėjo apraiškų – Dvasios laiptus.

Galite kautis gyvenime, galite suprasti, kada metas šauktis Manosios Rankos.

11. Kokios laukti darbų eigos?

Kaip bangos turi savą ritmą, taip ir darbai auga kildami, tikintis tolygios spartos.

Supratę būgno kalbą, pajuskite gyvenimo ritmą.

Tylos minutę padėkite Mokymą į patirties lentynas.

Kaip skaityti Išminčių raštus? Reikia pasitraukti į vienumą ir tai, kas perskaityta, pritaikyti skirtingoms savo būsenoms.

Štai aš naujagimis.

Štai aš senolis.

Štai aš tremtinys.

Štai aš Valdovas.

Štai aš neregys.

Štai aš, pažinęs pasaulius.

Visiems šaltiniams taikykite pažinią Lotoso didybę.

12. Negalima stypčioti, eikite kaip liūtai.

Gėris puošia jūsų šarvus.

Pasiūsiu jums meškeriojančio žmogaus pavyzdį ir Ranka sustabdysiu grasinimų ratą.

Manau, iš puolimų reikia mokytis.

Žemės ugnis nori prasiveržti.

Priesakas Mano mokiniams: teisėtas Mano prašymas – ženkite rūstūs, tačiau nesusierzinę.

Susierzinus jūsų apvalkalas tampa stiklinis, trapus.

Sidabrinė taurė labiau tinka Akmeniui.

Sulaikau smulkių strėlių liūtį.

Dabar taip arti metas, kai pildosi senieji pažadai.

13. Dvasioje dvasinį Mokymą išlaikykite, tik dvasia gali Dangaus Karalystę įkūnyti žemėje.

Taip paprastai, kaip ir mano Žodžiai, priartės Dvasios Karalystė.

Taip paprastai bus nublokšti ir sausi pernykščiai lapai.

Nėra praeities, yra ateities šviesa – su ja eikite.

Aš pašaukiau jus iš gyvenimo verpeto.

Aš, Aš, Aš jūsų dantis pagalandau.

Aš patiesiau prieš jus vėliavą.

Aprėpkite Mokymą plačiu sparnų mostu.

Į Mane veda tik aukštumų kelias, žemuma nepasieksite.

Mano Įsakus laikykite po išminties užraktais.

Mintimis kilkite, pačiomis narsiausiomis, nes Aš žaibu pakėliau jūsų palapinės kraštą.

Tegul dvasia užmiršta, kas menka.

Didi pažadėtoji šviesa! – Taip eikite!

14. Tyras mintis užteršia vietos žmonių brukami sprendimai. Už girių prastai girdėti.

Mano įstatymus reikia apginti jūsų darbuos mylimuos.

15. Noriu pasakyti jums – eikite drąsiau, eikite su visa dvasios jėga.

Žemės pančiai nesutrukdys. Sėkmė ves narsiuosius.

Kaip kalnų gėlėms sunku nors vieną naktį ištvirti pelkėje, taip nelengva ir jums.

Nuo priešų smūgių skamba stygos, bet nagais nesukurs simfonijos.

Mano Skydas daug iečių nuo jūsų nukreipė.

16. Lengva kasti duobę, bet sunku pastatyti namą.

Svetimųjų patyčios užteršia kampus.

Bet sparno plunksna nubrauksite dulkes, todėl sparnus saugokite.

17. Mano ženklas jus gali atvesti.

Įsivaizduokite priešais save Mano Namus. Tiktai žygdarbiu priartėsite.

Jūsų paskirtis – aplenkti minias, siunčiant joms Aukščiausiąjį Gėrį.

Grynas kalnų sidabras, tik reikia taką surasti. Bet šių dienų purvas niekingas, jei palyginsime su ateities šviesa.

Galima tą ilgesingą mintį suprasti, pažvelgus į žmonių alsavimą, – it dūmai užklosto jis dangų. Kančia sklinda eterio bangomis.

Neturi žemė anksčiau nurodyto termino sutraukti grandinių, pačios nusikaltų.

18. Didi šviesa, kurią spinduliuoja Mūsų Mokymas.

Tiktai nauja – naujesiems.

1. Užtenka patikėti ženklais, kad sukurtume galingos bangą – taip iš abiejų pusių padedame šviesos reiškiniui.

Mintį – įstabią, nušvitusią, neškite savo sieloje – išvysti Mūsų Namus.

Kai jaučiate žygdarbio vyksmą, atminkite: gija nuostabi įsiliepsnoja.

Mano sielai lengva suvokti, kad niekas jūsų nesustabdys.

Siunčiu džiaugsmą – būkite dėmesingi.

Išlikite ramūs – ir mėšlungis praeis.

2. Lengvabūdiško proto sprendimai tarsi ratai rieda.

Narsusis prašo lanko – paukštį pats sumedžios.

3. Sėkmę kaip gėlę reikia auginti.

4. Mano Akys – jūsų šviesa!

Mano Ranka – jūsų apsauga!

Mano Širdis – jūsų inkaras!

Tik meilė saugo dvasios laimėjimų giją.

Gelmė nepraris ugnies.

5. Kovos sviedinys lekia į priekį – nėra kelio atgal.

6. Sėkmė išaugina sparnus.

Žygdarbio ieškantieji! Išsaugosiu jus ant bangos
keteros ir virš prarajos tarsi nepasiekiamame bokšte
Pastatysiu.

7. Geisdami kitiems blogio, patys užgęsta.

Tamsūs laikai. Skydą tvirtai laikykite.

Purslais ištikš atsimetusieji.

8. Ženkite tvirtai, saugokite širdį, nes visą pasaulį talpinantį indą reikia nešti atsargiai. Eikite pirmyn paprastai, nesispyriodami.

Suvaldydami susierzinimą, kuriate dvasiai naują apvalkalą.

Net žirgas eikliau lekia neputodamas.

9. Kaip kibirkštys kuria ozoną, taip dvasios audžia pagalbą.

Tiktai atverkite švarų langą – ir pagalba atskris.

×I

1. Neregimas mokymas vyksta be perstojo.
Dvasios skirtumą pastebime tik ant pakopų ribos.
Dvasios augimas matuojamas nematomu prie-
taisu.

2. Reikia drąsą sutelkti, liūtais eiti – taip auga žygdarbis.

Nesigailėdami praeities, esame pasiruošę bet kurią valandą skydą iškelti.

3. Prisakau būti drąsiems – tegu net balandis liūtu tampa.

Ne Mums reikia jūsų drąsos, bet jums.

Šypsena sustabdykite Šventovės griovimą.

Tik narsūs būdami įstengsite skristi.

Viskas įvyks tinkamiausiu laiku.

Atspėkite, ką reikia kartoti: „Drąsa ir kantrybė“.
Tegu stebi, kaip gludinamas akmuo, kaip tvirtai ir apdairiai juda darbininko ranka – ir tik už padienį atlygį.

Nepalyginti daugiau vertas Kūrėjo triūsas.

4. Ir žinojimas ateina, tik Dvasiai pasiruošus.

Įsakymai ir baimė – tik priešams.

5. Visiems Atlyginsiu pagal nuopelnus – kas daugiau aukoja, tas daugiau gauna. Pasidabruosiu kiekvieną pasiaukojimą. Sutramdysiu kiekvieną užsimiršimą. Dovanosiu džiaugsmą.

Kam ugnies kelias pavojingas, tam geriau sušalti kartu su tarakonais.

Džiaukitės įstabios palaimos srautu, nes kruša kerta skaudžiai – geriau Manasis Spindulys.

6. Kas seka Naujuoju Pasauliu, tam sidabrinė krivulė.

7. Sakau – viskam savas laikas. Kas nepabijos pakilti iki Mūsų?

8. Siūlą Galime duoti, tačiau adatą nusmailinti turite patys. Medžiagą duodame, tačiau perverti turite patys.

Eikite aukščiausiu keliu – tegu burės bus sniego baltumo.

9. Per ugnį, dūmus, per stebuklus tikėdami eikite. Spindėkite dvasios jaunyste, būkite patys jauniausi ir veikliausi.

Žygdarbio burės yra patvariausiasios.

10. Tiktai dvasiai džiūgaujant, pereiname švytintį tiltą.

Sėju ženklus – išradingai surinkite.

×II

1. Jūsų galia auga. Uždengdami liepsną, tik nusideginsite rankas. Tikėjimo liepsna tegu šviečia netramdoma.

Mokytojas stebi kiekvieną sumanymą, pasiruošęs atrinkti geriausius grynos dvasios grūdus.

2. M.-. ir Budos Mokymo suvokimas leidžia gyvenime suprasti Dėsnį, išmąstytą ant Šviesos Kalno.

Jo Dėsnis padės pažinimo kelyje.

Jo Mokymas – Mano Džiaugsmas. Mano Ranka atves į Žinojimą.

Šypsokitės, jei dvasios elgetas pavadina mokslininkais.

Šypsokitės, jei nepagarbiai kalba apie dvasią, jei skaito suklastotas knygas, jei silpnadvasius gąsdina tyros mintys.

3. Išmokite suvokti: Įsakas neatšaukiamas.

Nustebsite, kai tautos sąmonės banga išaukštins senuosius priesakus.

4. Kūno ligos užkrečiamos kaip ir dvasios, – paprastas mokslinis samprotavimas. Trenk į stalą, ir visi daiktai sudrebės, juo stipriau dvasios smūgis sukrečia nervus.

Galite liesti senus daiktus, sąmonėje nubraukdami kenksmingas sąnašas.

||

1. Maitrėja siunčia drąsą. Maitrėja priims dovaną. Maitrėja jaučia jo meilę. Maitrėja laimina džiaugsmingam darbui. Maitrėja darbą siunčia į žemę stebuklo vardan. – Eikite šviesiai! Džiugu Man lydėti besišypsančiuosius. Kiekviename reiškinyje išvelkite Šviesos Mokymą. Išradingumas – Mano mokinių savybė.

2. Aš nurodysiu jums, kaip išvysti stebuklą, reikalingą tautoms. Sužinosite, kaip pasiekti žmonių širdis.

Ranka tik iš peties gali judėti, o sąmonė – iš smegenų. Reikia smegenis išsprogdinti, tada sąmonė bus išsviesta pirmyn kaip iš patrankos.

Mokymas skrieja ant įvykių sparnų. Sakykite: „Šiandien palauksiu, nes ir be manęs rytojus ateis, todėl reikia pasistiprinti.“ Kaip patarti, kada kokias senienas turguje parduoti? Neparodysime, kada naujais apsisiausime. Tegu galvoja: „Nėra kuo apsilvilti.“ Net skrynios raktai neturi žvangėti. Užtrauksime langų užuolaidas.

3. Nesudėtingas yra perėjimas į dvasios pasaulį. Palyginti negalima nė vienos būsenos.

Kaip ugnikalnio dulkės nesuskaičiuojamos yra dvasios, grįžtančios į dvasinį pasaulį. Žinoma, materija yra dvasios būseną, ir kraujas arba jo ekvivalentas taip skiriasi nuo dvasios, maitinamos prana, kad ribos pažeistos visuose pasauliuose. Dvasia sunkiai įsisąmonina materijos netektį. Dvasia, prisirišusi prie žemės, apsisiaučia astraliniu kūnu, kuris sukuria Žemės iliuziją čia, geismų ir graužaties židiny. Bet dvasia, veržliai skriejanti aukštyn, gali išvengti astralinio plano, nes astralinis kūnas – tik nereikalinga šiukšlė. Kuo mažiau šiukšlių, tuo švaresnė sąmonė.

Žemėje sunku įsivaizduoti, kaip palikti materiją, neniekinant jos, atidavus ją naujam formavimui. Tačiau, atiduodami bet kokį daiktą, turite gerą pavyzdį. Dosnysis sugalvos geriausią dovaną. Todėl materija, kuri buvo apsiautusi aukštą dvasią, teiks didžiulę naudą, nes niekas nedingsta.

Žinoma, sąmoningas bendravimas prieinamas aukštomis dvasiomis, jeigu kreipimasis pakankamai laisvas nuo materijos ir kraujo dalykų. Dvasia, kuri minta prana, neprisiima kraujo; todėl pasaulį galima padalyti pagal kraujo lygmenį – kitos ribos nėra.

Dvasios grūdas be pertraukos tęsia gyvenimą, ir nervų emanacijų balionas neša dvasią į aukštumas, kurias ji susikūrė. Todėl kalbėdami apie nemirtinumą tik kaip apie mokslinį faktą, esate visiškai teisūs. Paskutinė mintis, paliekant materiją, panaši į strėlę. Šis momentas lemia skrydžio kryptį, visa kita prisideda pagal norą.

Mokėkime norėti. Sukurkime vaivorykštę – dvasios kilimo pakopoms sujungti.

4. Pakalbėkime apie mirtį.

Mirtis paprasta it plaukų kirpimas – taip atsisakoma materijos. Klausimas apie Vadovus sprendžiamas pagal traukos ir atostūmio dėsnį. Aukos ir pagalbos principas stiprus dvasiniame pasaulyje,

todėl kiekvienas materijoje esančios dvasios kreipimasis sulaukia atsako.

Svarbiausia, kas klausia. Galima pritraukti ir šalia išlaikyti Aukščiausias Jėgas. Taip pat galima prišti pačias žemiausias dvasias. Norintis tegu gaus. Kai žmonės supras kilnaus atidavimo naudą, jie įgis lobį.

Dvasia – žvaigždžių grožio šviesa. Tačiau mažai dvasių susilieja su šviesa, daugiau jų – astraliniuose kūnuose. Geriau degti žvaigžde, išsaugant žinojimą ir galimybę grįžti į planetas pagalbos. Galima išsirinkti geriausią likimą, – argi atiduodančiajam nebus suteiktos galimybės?

Galima veržtis aukštyn į šviesą, kad padėtume, ir tada neišsiskiriame. Jeigu pasilikusieji suprastų, kad išėjusieji yra pasiūsti į šviesą – šviesos, tada bendravimas būtų teisingesnis. Kuo aukščiau dvasia, tuo daugiau ji mato. Nuo dvasios priklauso. Šviesi dvasia jaučia, kur veržtis, – lekia kaip strėlė. Tamsi gi grūdasi už krosnies. Todėl vertingas drąsus troškimas ieškoti, nes kiekvienas ieškantis randa. Jeigu dvasios troškimai kilnūs, ji gali rasti kilnius vaizdinius ir juos kurdama spartinti tobulėjimą.

5. Erdvės užpildymo dėsnis primena cementą. Legendų, pranašysčių, visokių ženklų buvimas svarbus ne atskiriems asmenims, bet erdvės cementavimui.

Mūsų pokalbiai atverčia augančio dvasinio suvokimo knygą. Ne stebuklais, bet kiekvienos dienos ritmu Dirbame. Duodu žodį, galima mokytis iš užsimezgusių ikrų. Ikrų kamuoliukas sutalpina savyje susiformavusį organizmą. Taip įvairiaspalviai minties apvalkalai prisotina erdvę.

6. Debesis nėra stebuklas, niekšybė nėra žygdarbis, griovimas nėra proto apraiška. Bet nubudusi dvasia iškart tai suvokia. Todėl Brolija atšaukė stebuklus, ir ženklai kaip vėliavos gali tik lydėti įvykį. Bet reikia atsakyti stebuklo kaip įtikinimo priemonės, nes stebuklai niekada neįtikindavo.

Kai kas kalba apie asmeninį bendravimą, bet oras – visiems, nors daugelis nenori suprasti jo naudos, būtent naudos.

Nauji siekiai ant senųjų prietarų kapų – dar vienas laimėjimas.

Jau Bylojau jums apie dvasinį suvokimą: kai Spindulys sujungia Mokytoją su mokiniu, tada esminis suvokimas perduodamas per dvasios jūmus. Ir ne raštas, ne ženklas, bet tvirtas žinojimas nulemia mokinių poelgius. Tas tvirtas žinojimas yra pats greičiausias ryšys. Taigi, ne proto sprendimai, bet dvasios žinojimas.

Siunčiu jums paprastų, kuklių laimėjimų strėles. Ne visiems priimtinas paprastas takas, bet jeigu galite jį įsisąmoninti – gėris jums.

7. Ir Motinos šauksmas išgirstas! Ne magijos, bet dvasios galia prasiveršite. Argi magija gali įtvirtinti Akmenį? Ir tauta negali įsitvirtinti per magiją. Bet kada kiekvienas supras, kad dvasios kelias yra paprastas ir atviras Pasaulio Motinos Šauksmui, tada kiekvienas ras atkeltus Vartus.

Be raudų ir maldavimų kiekvienas gali prisiliesti prie gyvybės aparato ne protu, bet dvasia. Rankos ištiestos ne maldauti, bet priimti.

Motinos šaukiami, rasime Vartus, pro kuriuos laikas įžengti, – būtent, Motinos šaukiami. Kai užmirštos vaikiškos keistenybės, tiktai Motina gali pašaukti.

Vaišės paruoštos – atėjo metas naujai padengtam stalui! Eikite, kol indai ne per karšti!

Daugelis neįstengs nuryti liepsnojančių valgių, bet pats narsiausias – it nuostabus karalaitis – prarris pasaulio ugnį. Ir ugnies kelias nušvies artimiausią taką.

8. Mąstome apie jus. Siunčiame Mokymą, kaip kopti stačia uola, kaip ją paversti gražiu slėniu. Žmonija jaučia, kad kardui ne laikas, ir paskutinė galimybė siunčiama nurodant Vartus.

Sėkmė – tiktai teisingos krypties ženklas. Sėkmė – tiktai momento suvokimas. Mokymas tik pa-

kelia teatro uždangą. Kaip nuostabu būti pasaulio misterijos atlikėju!

Eikite šviesiai! Vientisa grandinė turi vertę.

Mano Ranka siunčia iš kalnų spindulius. Neldsdami Pradėsime Naująją Erą. Ne svajoti Mokau, o klausyti įvykių eigos.

9. Atmintis ir sąmonė.

Jei atmintis – praeičiai, tai sąmonė – ateičiai. Todėl atmintį Keičiame sąmone. Atmintimi Negaliu prisiskverbti į Saulės sritį, o sąmonė atveria Vartus. Muziejus ir biblioteka Mums atstoja atmintį, ir todėl mokinys neturėtų skūstis praradęs senąją atmintį. Tiesiog mažas daiktas keičiamas dideliu.

Sąmonė yra panaši į dvasios suvokimą. Ji auga kaip liepsna, apglėbdama visą esybę. Šiame procese atminties skeveldros lyg šlakas trukdo degimui.

Žinoti nereiškia atsiminti. Kas siekia tikslo, bėga nesidairydamas. Žmonijos buveinė, kad primintų, persikels į sąmonę. Iš kur Mūsų bandymų galia? Iš saulėtos sąmonės, srūvančios pranios pavidalu. Viršum žemiškojo sluoksnio minčių teka Saulės išminties srautai, ir ten pradžia didžiojo pažadėtojo Mokymo. Kviečiame apglėbti pasaulį. Tačiau tik sąmonės instrumentas leis daryti naujus dvasios ir materijos susiliejimo bandymus.

Karma neišderins harmoningo kūno. Todėl kelias aukštyn yra iš tiesų naudingas.

10. Daug prisikaupė po Amžinosios Tiesos šaknimis. Atėjo metas pašalinti ataugas.

11. Mano knygą reikia giliau suprasti. Mokymas, kaip vaikščioti Žeme, duotas garbinantiems gyvąjį Dangų. Mokytojas yra tas, kuris gali tvirtai vaikščioti Žeme.

Kartoju, kaip svarbu gyvenimą suprasti neatitrūkus nuo Žemės. Jautriai reikia įsismelkti į kiekvienos dienos reiškinius. Kai ateis metas, net skruzdėlytė taps pasiuntiniu.

II DALIS

1. Mylėdami siekite savitvardos viršūnių. Mano Mokymas negali sunaikinti šmeižiančiųjų neišmanymo.

Matau: skaudžiai prasiskels kaktą, bet duokite laiko.

Kai artėjame prie Kristaus ir Budos Įsakymų, kas mums tos slenksčio šiukšlės? – Austrės kriauklė be turinio.

2. Skubėkite – išbarstytus grūdus sunku surinkti.

3. Mokykite stebuklą nukreipti į Mokymą, kad visuose keliuose skydu prisidengtumėte. Jaučiu kiekvieną akimirką, Jums naudingą.

Mūsų frontas kaip siena, šypsena it žaibas per visų veidus nubėga po kiekvieno sėkmingo Jūsų poelgio.

Kaip sodininkas leidžia sodui pasipuošti pumpurais, išvydamas piktžolių tamsą, taip Mes stebime išrinktuosius, jų rankų judesius. Džiugina kiekviena išradingumo apraiška, nes skydas kalamas iš abiejų pusių.

Neaprepiami Mano darbai, visiems yra vietos. Žvilgsniu išmatuokite savąją dalį. Neregėtos galimybės už Jūsų durų – leiskite Mums pasidžiaugti.

4. Gera būti saulėje, bet žvaigždėtas dangus irgi harmonizuoja nervus. Mėnuo, priešingai – ne

Mums. Gryna Mėnulio šviesa naikina praną. Mėnulio magnetizmas stiprus, bet jis netinka poilsiui. Dažnai mėnesiena sukelia nuovargį, kaip ir žmonės, ryjantys gyvybės energiją. Nuostabiosios galios apraiška mėnesienoje išauga.

Tyroji prana turi atitikti poreikį, kitaip – ne stebuklas, o gyvybės lobyno naikinimas. Besiilsint naudinga juoktis, – juokas išvalo skydliaukę. Išvalyti liaukas – pirmasis darbas.

5. Šambala* – būtina vieta, kur dvasinis pasaulis susijungia su materialiuoju. Kaip magnete yra stipriausias traukos taškas, taip į Kalnų Buveinę yra atverti dvasinio pasaulio Vartai. Gaurizankaro** aukštuma padeda magnetinei srovei.

Jokūbo laiptai – Mūsų Buveinės simbolis.

6. Prietarus galima išvyti tiktai gerbiant žmogaus prigimtines galias. Būtina žinoti, kaip laukia žmonės Mano atėjimo. Žmonių troškimas nukala naujas laiptų pakopas.

7. Materijos tankis – kliūtis visiems dvasios potyriams. Tai liečia ir žmones, ir gamtą. Kad pra-

---

* Šambala – paslaptina Rytų šalis, Dvasios Mokytojų buveinė.

** Gaurizankaras – Himalajų kalnų viršūnė, aukštis 7 144 m.

siskverbttume, reikia išlydyti materiją. Išlydant išsiskiria ypatingos dujos, kurios asimilijuojasi su dvasine substancija. Žmogaus nervų centrai išskiria dujas laimės ir nelaimės ekstazėje. Tai dvasios dirbtuvės. Todėl negeroves vadina Viešpaties apsilankymu. O mieguistą gyvenimą – dvasios mirtimi.

Gamtoje ekstazė pasireiškia perkūnija, žemės drebėjimais, vulkanų išsiveržimais, potvyniais. Taip pradeda dirbti ir Dvasios dirbtuvės, todėl palaimintos visos ekstazės kibirkštys. Išlydytą materiją galime tobulinti ir kurti naujas formules. Užtuot ilgai tyrinėjus, užtenka elementus atspindėti Mūsų veidrodžiuose ir kaupti naujas formules.

Tada lieka antroji darbo dalis: laiku kantriai perduoti jas žmonėms. Ekstazės ugnimis klaidžioja Mūsų Spindulys, belsdamasis į širdį: kur ji, laimė arba nelaimė, atverianti duris? Bet, prisiliesdami prie išlydytos materijos, jaučiate Žemės pulsą, ir širdis turi išverti sunkumą. Tie, kurie dalyvaus šiame darbe, turi tausoti širdį.

Todėl Sakau, saugokite širdį, visa kita pataisyti lengva. Širdis atstovauja materijai, o nervai priklauso dvasiai. Dvasiai pasibeldus, atsiveria saulės rezginio durys. Bet kiekvienas materijos kirtis smogia širdžiai. Mūsų medicina moko, kaip alsavimu apšarvuoti širdį, bet apie tai kitą kartą.

8. Nervų emanacija besvorė, bekvapė, neregima, nes ji – iš dvasios. Kraujas – širdies gaminyš – su visais Žemės išmatavimais. Todėl kai sako: „Reikia pajusti širdimi“, – vadinasi, reikia pritaikyti žemiškajam planui.

Vienintelė jungtis tarp dvasios ir Žemės, tarp suvokimo ir priėmimo, yra baltieji kraujo kūneliai. Bet jūs žinote, kokia kova lydi jų egzistavimą. Baltieji kūneliai, veikiami Žemės jėgų ir nešantys dvasios žinojimą, ar neatrodo jums tarsi Baltieji broliai? Todėl taip sunkiai pasiekama Žemėje harmonija. Bet ten, kur dvasia nužengė į materiją, darbai būtinos abiejų planų sąlygos. Negalima nutolti nuo Žemės ir privalu išlikti dvasioje.

Kad įveiktume Žemės formules, reikia patikimo širdies kanalo, nes, atspindint Žemės ženklus, išskeliamos pavojingos kibirkštys. Tačiau visa, kas skirta Žemei, turi įvykti Žemėje. Tai svarbiausia Brolijos buvimo Žemėje priežastis.

Todėl per Žemę turite ateiti iki Mūsų, atrasti Mus, kaip sidabro rūdą po Žemės pluta.

9. Dabar vyksta didysis Kalnų Mokymo pažinimas.

Gera suprasti, kaip valdyti daiktus be nuosavybės jausmo.

Gera turėti daiktų, kad juos saugotume, kad juos prisotintume palaiminga aura, ketindami perduoti kitiems. Namuose gyvena kuriančios rankos, nesusisaisčiusios su nuosavybe, o patobulinti daiktai perneš džiaugsmą tolyn. Ir duodančios rankos ženklas bus visada saugomas, – kad pateisintų daiktus.

Suprasdami tai, išsprendžiame sunkiausią klausimą.

Kalbu pasauliui, nes didžiausia pasaulio pragaištis – iš potraukio neegzistuojančiai nuosavybei. Pranešti tai naujajai tautai – vadinasi, išgydyti nuo senatvės baimės. Turėti be nuosavybės jausmo – vadinasi, atverti visiems besąlyginio paveldėjimo kelią. Kas gali patobulinti, tas ir valdo. Tai liečia ir žemę, ir miškus, ir vandenį. Visi mechanikos laimėjimai ir įvairiausi išradimai priklauso nuo to paties. Lengva įsivaizduoti, kaip įsisuks liaudies kūryba, ypač žinant, kad tik dvasia randa geriausią sprendimą. Prie dvasios židinio kils klausimų: kaip geriau? Ir dvasios kalavijas perskros bet kokią klastą. Iš tiesų naudinga padaryti geriau – dėsnis paprastas kaip ir visa, kas dvasioje.

10. Įvykiai taip susigrūdo, kad net virpa jautresnių žmonių apvalkalai. Nervų sukrėtimus reikia priskirti kosminėms perturbacijoms.

Nieko negalime išnešti į liūtį, tačiau paskui saulė ypatingai spindi.

11. Išmalda, duodama pinigais, turi būti panai-kinta, pagalba – darbu arba daiktais. Neturi būti bedarbių, kai liaudis pasuka dvasios keliu. Mūsų užduotis – parodyti gerį ne pasauliui nematomam, bet sau patiems. Kviečiame eiti Mūsų Keliu.

12. Surinkite nelaimingiausius, nežinomiausius jaunos mokinius ir suteikite jiems gebėjimą apdo-vanoti žmoniją. Patarkite jiems Šventovėje Įstatus rašyti. Jau seniai pasaulis neregėjo susirinkimų Šventovėje. Ir Kristus suteiks malonę pažinimo sie-kiantiesiems. Norime Šventovę matyti nuostabią ir gyvą. Ir niekas neišvays einančiųjų į Šviesą, nes tokiam pražūtis. Stebuklai bus įrašyti Įstatymų ri-tiniuose.

Tegu kiekvienas nušvitusia dvasia drąsiai žen-gia į Šventovę. Nes Mūsų užduotis – žemę paversti rūmais.

Nėra vargšų. Kas gi nenorės priimti turtų!

13. Džiaugiuosi matydamas, kaip jūs suprantate mano Nurodymų detales. Ruošiu įvykį, numatyda-mas visas smulkmenas. Taip elkitės ir Jūs – leng-viau susitikti.

Negalima to, kas lemta, paleisti vėjais, bet su-
manumas padės neišklysti iš tako. Svarbu sutelktas
dėmesys – budri dvasia žengia pirma suvokimo.
Mano Spindulys pasiruošęs minties žaibus įžiebtį.

Taip ir pereisime visus pavojus, ir nesėkmė pa-
virs sėkme.

III

1. Neriant į Kosminį aukštį, būtina išlaikyti ryšį
su Žeme. Kiekvieną akimirką Mes pasiruošę palikti
visa, kas žemiška, tačiau mylime ir kiekvieną gėle-
lę. Išmintis patars, ką su savimi pasiimti: prisimini-
mus apie karūną ar frezijų kvapnumą, apie pergalės
šauksmą ar piemenų dainas. Tai, kas mieliausia,
kas mums visai nepriklauso, – kelyje bus lengviau-
sia našta. Daina teikia mums sveikatos, o spalvos
gydo žaizdas. Todėl Sakau: laimingi perpratę garsą
ir spalvą.

Nuo žilos senovės pranašai gilinosi į skambėjimą
ir žydėjimą. Senosios žinios apie skambesį kupinos
prasmės. Vainikai ir girliandos išsaugo gydomąją
atmintį. Gėlės kiekvieną pritraukia pagal spindu-
liavimo spalvą. Balta ir alyvinė atitinka violetinę,
mėlyna – mėlyną, todėl Patariu kambaryje daugiau
šių spalvų. Galima laikyti gyvas gėles. Pagal spalvą

parinkti augalai geriau gydo. Patariu daugiau frezi-
jų. Mūsų Spindulio sidabras labiau primena baltas
gėles. Spalva ir garsas – geriausios Mūsų vaisės.

2. Senoji Žemė dūsta nuo viesulo, kurį sukėlė nu-
sikaltimai. Smalkės sklaidosi užtemdydamos protą.
Nepakeliamas geležinis dušas. Reikia įžvalgiai apsi-
saugoti – sėkmei netinka skuba, reikia jausti laiką.
Likimo ranka artina neišvengiamus terminus. Sie-
kite Naujojo Pasaulio apraiškų. Ne Mes sukrečiame
valstybes, Mes tik pašaliname pūlinius.

Reikia suprasti potvynio taktą – arba didis paži-
nimo džiaugsmas, arba pražūtis.

3. Ne traktatas, ne protas, bet dvasios kanalas
padedą pajusti Kosmosą. Šio amžiaus gyvenimo
būdas atkirto žmoniją nuo bet kokio pasaulinės ga-
lios suvokimo. Antžeminės sferos regėjimai išnyra
tik ribinę sapno akimirką. Kas gali įvertinti šį šven-
tą mirksnį, tas jau kilstelėjo uždangą. Ne regėjimas,
bet sąmonė svarbu. Vertinga ne treniruotėmis prie-
vartaujama, o laisvai atsiverianti įžvalga.

Artėjantis metas suteiks kiekvienai jautriai dva-
siai pitijos trikojį. Tam tikros rūšies aristokratizmo
požymio demokratizacija. Bet užantyje kiekvienas
turi svarstyklės ir jų apgauti neįmanoma, – nedels-
damas kiekvienas pasvers užtarnautą gabalėlį. Tai

būdinga Naujajai Erai ir lengvai prieinama liaudies psichologijai. Suprantant žmonių minčių tėkmę, lengva numatyti padarinius.

4. Tegu išpuoliai bus naudingi. Geiskite kuo daugiau priešų, bet patys jų nekurkite.

Užbaikime tai, ką vakar pradėjome. Atpildas už netikusius ir gerus poelgius turi būti pagreitintas. Pirmoji religijos sąlyga: pateikti praktiškus gyvenimo sprendimus. Atpildas Danguje abstraktus, reikia priartinti atpildą Žemėje. Tauta gali suvokti pasaulio juntamą, pasiekiamą atsinaujinančių galimybių stebuklą. Iš čia – Nematomo Draugo ranka arba aštrus kalavijas. Ir prisimindama, koks naudingas greitas atpildas, tauta ras naują taką į Šventovę.

Nereikia maldauti Dievybės. Patys sau dovanokite geriausių dalykų.

5. Kosmoso Didybė svarstymams nepalieka vietos, bet stubina ir išaukština. Dvasios žinojimas pasiekiamas dvasios žinojimu.

Atkreipkite dėmesį į sidabro giją, jungiančią su Vadovo Dvasia, sidabru kylančią iki Planetos Vadovo. Tai tarsi grandinė, perduodanti ryšį iki Aukščiausiosios Dvasios. Aukščiausioji individualybė nebijo vienovės ir siunčia sidabrine gija atradimų dovanas iki Aukščiausiųjų sferų. Lygiai taip

gali būti, kada gimimo metu Aukšta Dvasia siunčia savąjį laidą.

Įsiminkite: dvasios pasaulyje viskas įmanoma. Ne įmantria formule, bet nenusakoma dvasios galybe susiklosto naujos galimybės. Ir sunku, ir nuostabu.

6. Džiaugiuosi galimybe numatyti, nes tik taip pasiekiami kokybiškesnė evoliucija. Praeities pažinimas neveda pirmyn, jei nėra aiškiaregystės pradmenis.

7. Išgryninta religija reiškia naują betarpišką santykį su dvasiniu pasauliu. Kristus, Buda ir jų artimiausi padėjėjai nesinaudojo magiškomis formulėmis, jie veikė ir kūrė visiškai susiliedami su dvasia.

Todėl dėl naujosios evoliucijos turime atsisakyti ankstesnių dirbtinių metodų. Priežastis ir pasekmė. Jogos mechanika nebeatitinka siekio atnaujinti pasaulį. Sėdinčio po medžiu ir draudžiančio Mokytojo nebereikia.

Iš kur semiatės jėgų ir išmonės? – Susijungdami su Didžiąja Dvasia. Pripažindami priežastį ir pasekmę, kuriame greitai pasireiškiančias pasekmes. Šaukiame Tuos, kurie anksčiau nuėjo didįjį asmeninės atsakomybės ir sąmoningumo kelią.

Ir Juos pasiekia mūsų šaukiniai, pakylėti tūkstančio rankų. Nereikia reikalavimų, nereikia siaubo, vienybė išjudina kalnus. Trokšdami Gėrio, priimame Didžiųjų Gėrio Nešėjų palikimą. Dvasios Indą paliekame atvirą gerajai pagalbai. Ir joks blogis nepalytės, nes trokštame Gėrio, kurį teigia dvasia. Ir atsargiai nunešame raštų voratinklius į saugyklą, nes einame prie Ištakų.

Pasiruošę, atsižadėję, įsisąmoninę, suvaržyti, džiaugsmingi, džiūgaujantys, tylūs, nešantys ir dalijantys, ir šiame gyvenime išmokyti Saulės šviesos, – tokius Norime jus matyti, tokius Siunčiame. Jūsų dvasia priėmė užduotį.

Ne per karaliavimą, ne per alchemijos požemius, ne per spiritizmo magiją, bet per gyvenimą einame ir ateiname pas Jus, Vyresnieji Broliai ir Seserys, kad atgautume sankaupų skrynias, Jūsų išsaugotas, nes žengiamo į kuklią Didžios Dvasios Šventovę. Ir atgal grįšime pas Jus, nes tokius mus Norėjote matyti. Ir našta, Jūsų uždėta, atnešime kaip Nemirtingumo Taurę.

8. Šviesulių skeveldros neatsitiktinai atskrenda į kaimynines sferas – tai savos rūšies susisiekimo keliai. Šių ženklų šiuolaikinis mokslas nepastebi. Svarbu ne tai, kad aerolite gali slypėti deimantų karatai, svarbu, kad tai psichinis magnetas. Šiuo

būdu tautos gali išplėsti susisiekiimo sferą. Ši psichinio magneto savybė svarbi ateityje koordinuojant materiją. Juk materija pagaliau turi suaugti su dvasia, – tapti plastiška kaip stiklas.

Naujos evoliucijos pradžiai galima taikyti naujus gydymo būdus, skirstant žmones pagal šviesulių spindulius. Išeiti už planetos ribų – artimiausias laimėjimas. Žmogus – ne pasaulio žiūrovas, bet sąmoningas dalyvis, ir jo kelias ne per balas, o per sferų švytėjimą.

Tik suvokime, kam ieškome šviesos. Dvasia žino, jai pasiekama, jai lemta. Kitaip kam tada Mūsų Brolijos laiptai? Jie įsirėmė į Žemę ir dingo Danguje.

9. Drąsiai pasitikite žiaurius išpuolius. Jūsų dvasia turi džiaugtis kiekvienu veiksniu.

Kai vištos kudakuoja, – bus lietaus ir derlius geras. Klojime daug dulkių, bet be klojimo nebūtų duonos.

10. Kartojime slypi jėga, neteisingai pritaikyta religijoje, bet gyvenime šie šarvai būtini. Reikia pakartotinai apsimituriuoti.

11. „Kas suspės išgirsti savo dvasios balsą, pakils virš bedugnės“, – taip bylojo Sergijus.

„Ir išėjęs į miškus negalės išgirsti žmonių šnekos, ir guolyje užmigęs neišgirs paukščių, saulės pranašų. Ir stebuklą tylą pasitikęs atsisakys regėjimo. Ir tylą atsiliepęs į brolio pagalbą neištrauks rakšties iš savo kojos“, – taip kalbėjo Sergijus.

Apie Sergijų teks prabilti, liaudis panorės apie Jį sužinoti. Taip spalvomis papuošime Sergijaus Atvaizdą – išpasakoję Jo gyvenimą ir posakius.

12. Pakalbėkime apie auras.

Astraliniam kūnui būdinga kiaušinio formos aura. Paprasčiausia aura, kurią spinduliuoja visas kūnas, yra iki dviejų colių. Stiprėjant dvasingumui, aura pradeda augti nuo viršutinių centrų. Iš pradžių nuo Saulės rezginio, paskui pakyla prie smegenų centrų, formuodama vadinamąją Saulės aurą. Aurai persikeliant, priplūsta kraujo – tarytum įtampos srovė keistų spaudimą. Žmogus gali netgi apalpti.

Paskui išnyksta apatinių galūnių spinduliuotė ir spinduliai susirenka aplinkui. Gyvas organizmas tampa ypatingai jautrus. Ypač garsams ir spalvoms. Šiuo pereinamuoju laikotarpiu reikalinga ramybė. Saulės aura būna dešimties, penkiolikos colių. Žinoma, jos apimtys auga.

Nors auros persikėlimas kelia nepatogumų, galima pasveikinti tuos, kurių viršutiniai centrai spin-

duliuoja. Apdairiai reikia susikurti ramybę. Paskui tarsi nauji šarvai užauga ir odos nervai sutvirtėja. Negalima po lygiai padalinti to, kas priklauso fiziniam, kas dvasiniam planui. Svarstyklės svyruoja ir bangos plūsta per organizmą. Nereikia to vadinti liga, bet kiekvieną minutę būtina padėti organizmui sutvirtėti patiriant naująją būseną.

13. Anksčiau jautėte vienatvę, dabar turite jausti dvasios žinojimą. Patarimai kiekvienai naujai pakopai. Leiskite dvasiai trokšti. Lavinkite išvalgumą, derindami su dvasios sąmone. Klauskite savęs: „Ko trokšta dvasia?“ Svarbu, kokia dvasinio pažinimo pakopa. Siekiant jos, atrodo, kad dvasia visų toliausiai, bet taip tik atrodo. Priešingai, dvasia stipriai beldžiasi. Svarbu tiesiog veikti, įsisavinti dvasios žinojimą, – kaip trokštate, taip ir veikite. Pritaikyti galima detalėse – geriau taip, nei rizikuoti milžiniškais dydžiais.

14. Palyginkime dabar dvasios žinojimą ir valios įsakymą.

Žinojimas pražysta, suteikdamas apsaugą ir nušviesdamas esmę. Valios įsakymas veržiasi į svetimias sferas – ir užkariauja, ir prisijungia. Įsakymą žymime kardo ir strėlės simboliu. Dvasios pažinimo simbolis – gėlė. Įsakymas mokiniui pranešamas

skubia siunta iš išorės, o dvasinis žinojimas skleidžiasi iš vidaus ir jokių vėzdų negalima jo iššaukti. Lyg gėlė rytmetį žinojimas pražysta.

Kaip pagelbėti gėlei? Padėkite ją ramioje vietoje, duokite saulės šviesos, uždrauskite liesti ir skinti lapus. Be dvasios žinojimo neįmanomas Aukštesnės pakopos žinojimas, kuris numatytas žmonijai.

15. Darbai auga lyg lelijos. Prie vienos tvoros prigludo baltoji sesuo. Ji neturi draugių, bet stiebiai jau augina naujas atžalas.

Nedažnai įsikūnijama gėlėmis. Kiti trokšta įsikūnyti milžiniškų formų medžiais, o gėlių žavesys ne visada pasiekiamas, kad dukart jas pasirinktų. Nedraudžiama pasirinkti augalą vietoj vieno įsikūnijimo gyvūnų pasaulyje. Nepasakyčiau, kad daugelio vabzdžių sąmonė pranoksta gražiųjų gėlių sąmonę. Išmintinga praleisti kai kuriuos įsikūnijimus būnant gėle: „Skubėkite, skubėkite, aš palauksiu po gražiąja pastoge, kad jus aplenkčiau.“ Grožio kelias sutrumpina atstumą.

16. Apgaudinėjančiam pasakyk: „Kokia naudinga man tavo apgaulė.“ Grobiančiam sakyk: „Matyt, atėjo laikas man gauti naujų daiktų. Bet iš tiesų tau geriau manųjų daiktų neliesti. Jei burnosi ir grobysi, žaibai pasipils tau ant galvos. Tavo peilis atšips į

neregimus šarvus, sugadinsi patį tvirčiausią savo ginklą. Ir kur eisi nugremžtas, pelenais pavirtęs?“

Aš bylojau jums apie šypseną ir tvirtybę. Ir plaukiantiems su Manimi galima duoti kalaviją metinių prisiminimų dieną. Atidavimo dėsnis triumfuoja ir atidavusieji gaus.

Kodėl einate su Jais? – Lengva ir naudinga su Jais eiti. Kaip sakalo skrydis – greitas, kaip Jonos atsivertimas – netikėtas, kaip liepsna – neišsemiamas! Vien tik per dvasios auką šviesa ir tiesa apsi-reiškia Žemėje. Neišsenkantis šis Šaltinis!

Žemėje gašdinami, netekę pagalbos ir tarytum pažeminti jie duoda, siūlo ir apdovanoja, ir seka paskui žvaigždę. Ir todėl smagu Mums metinių naktį. Jie ne tik eina ir nušviečia auras, bet ir pasi-ryžta nesulaikomi eiti, todėl linksma Mums.

17. Baigiame švente, pradedame darbu. Nutar-sime, ką daryti. – Veikti. Šis amžinasis veikimas – Mūsų šventė. Bet jūs, sekdami Mūsų pavyzdžiu, veikite be nuoskaudų. Siekite dirbti ramybėje, ži-nodami, kad Mūsų versmė be paliovos į jus srūva. Ir kai jūs galvojate: „Kurgi Jie, Pažadėjusieji?“ – Mes stovime už jūsų ir džiaugiamės matuodami jūsų auros gėlės augimą. Juk tai Mūsų sodas. Beribiuose toliuose Šviesa sujungia širdis.

18. Regėjimai realūs kaip fototelefonas. Galima manyti, kad jie realesni nei fizinis pasaulis. Klausimas tik toks – iš kokio jie šaltinio. Bet dvasia kontroliuoja. Į gerą klausimą – geras atsakymas.

Pasakysiu, kas labai svarbu – žmonės menkai tyrinėja regėjimus. Būtent remiantis regėjimų pobūdžiu, galima rašyti puikiausią intelekto istoriją. Netgi tyrinėdami grubius regėjimų paminklus, matome tam tikrus periodus. Žinoma, subtilių dvasių regėjimų formos panašaus pobūdžio.

Kada iš Kristaus imdavo lipdyti nepasiekiamą stabą, prasidėdavo periodas, kai Kristų regėdavo ypač gyvenimiškomis formomis. Jis pasirodydavo artimas, gyvas. Trumpai tariant, kiekvienam visuomeniniam paklydimui taikoma korektūra. Moters pažeminimo dienomis galima stebėti Dievo Motinos apsireiškimus.

Dabar, kai būtina įkūnyti Žemės ir Dangaus nepertraukiamą jungtį, – pasireiškimų vienovė skirtinguose planuose.

Po Augustino bažnyčia ėmė grimzti į viduramžių tamsą, ir Kristus pasirodė besąs užrakintas už aukso grotų. Kad jas pralaužtų, Pats Kristus nužengdavo net šalia sumenkintų Atvaizdų, kad tik vėl apreikštų bendravimo vienovės didybę. Senovės Išmintis gerai asimiliuodavo pasaulio poreikių bangas.

Žinoma, iš Vienatinio Šaltinio vienas kelias. Ir Aukščiausios dvasios, ir jautrūs žemiškieji aparatai fiksuoja šią vienovę. Ir Aukščiausios Realybės pasaulis mirga besisukančios planetos, pritraukusios dvasios daleles, sukuriu gelmėje.

Esant dvasios ir materijos pusiausvyrai, ateityje bus galima aiškiai regėti. Bet dabar matomos tik skeveldros. Todėl taip saugojo senovėje tą natūralų teleskopą. O stipriausieji teleskopai buvo moterys. Svarbiausia sąlyga, norint juos išsaugoti, buvo ramybė.

19. Palaimintasis praneša: „Visa visiems ir visada. Įsidėmėkite keturis dėsnius: Talpumo dėsni – Bebaimiškumo dėsni – Artumo dėsni – Gėrio dėsni.“

Nereikia aiškinti Bebaimiškumo ir Gėrio dėsnių, lengva paaiškinti Talpumo dėsni, bet Artumo dėsni būtina paaiškinti. Nustatytu terminu priartėję prie vaizdinių, įeiname į ypatingo tankio atmosferą, – tarsi dūmų kamuoliai būtų uždengę Dangų ir Žemę. Tai, kas ką tik buvo aišku, pradeda trupėti ir suyra tarytum sukuryje. Šis periodas sunkus net kūnui. Bet tam ir skelbiami kai kurie terminai kaip kelio gairės.

Žinodami, kad likimo skirti žmonės neatskiriamai susiję su terminais, mes privalome ramiai ištvirti šį periodą – tarsi priprasti prie naujų dujų. Atsiminkite, kad tuo metu ne tik Mokytojas, bet ir

visa Brolija stebi, ir jei pasigirsta paskiri balsai, nereikėtų stebėtis. Tuo metu gera arti turėti gėlių.

20. Senosiose magijos knygoje galime rasti terminą *Illuminacio Regale*, kitaip Karališkasis Nušvitimas. Tai toks svarbus principas, kad Hermesas baigia traktatą žodžiais: „Palaiminti, pasirinkę Nušvitimo kelią.“

Karalių patepimo ceremonija turi tą pačią reikšmę. Be išimties visi, žinantieji Slaptąją Jėgą, sutartiškai teigia Aukščiausią Nušvitimo galios harmoniją. Todėl pateptasis karalius – simbolis, nes, nenutoldamas nuo Žemės, išreiškia Dangaus valią. Virš sąlyginių formulių, sustingusių prietarų žievėje, yra žinios, tarsi išsiliejusios ore.

Įrenk perkūnsargį ir sugauk Dangaus strėlę. Vienam ji pavojinga, kitam jinau geriausias ginklas. Ir visa Ateitis pagrįsta Nušvitimo įvaldymu. Sudėtingiausias telefonas bus žmogaus rankose.

IV

1. Nejuokaujame Minėdami planetas, esančias už Urano, – dažnai dvasia, apsvaiginta kosminio sukūrio, negali apsibrasti ir tyrinėti, bet tai tik laiko ir technikos klausimas. Mūsų ilgamečių patirtis daug kam paruoš, ilgamečiam darbui – taip pat.

Daugelis mūsų bandymų trunka amžius. Taigi, jeigu jaučiate darbo begalybę, jūs žinote dar vieną Mūsų jausmą – visas laikas užimtas.

Ir garsai, ir gėlės yra būtini tolimiems skrydžiams. Gyvybės sferų garsai ir gyvų gėlių spinduliavimas iš tiesų įeina į Amritos* receptą.

Vertinga nebūnant mediumu ir nepasitraukiant iš gyvenimo priartėti prie Aukštųjų kelių. Kur intelektas, kur bailumas, kur prietarų šaknys, ten sunku baltosioms gėlėms. Paprastai, paprastai, paprastai – su meile, drąsa ir budrumu. Netinkamas buvo metas burbulus pūsti, į puikybę keltis, kai Kristus žvejams mazgojo kojas.

Paprastai gyvenant, suvokiant tarnystės Naujam Pasauliui orumą, meilė tam, kas vertinga, atkelia Vartus.

2. Taip pat, kaip ir jus, Visame pasaulyje Mes stebime nuo lopšio vaikus ir įvertiname jų kilniausias mintis. Žinoma, nedažnai dvasia įžengia į vystymosi kelią ir daug yra atpuolusiųjų, bet lyg gražiu sodu Džiaugiamės tyra mintimi. Todėl nesistebėkite, kad Didysis Mokytojas kartoja paprastas frazes. Fiksuodami šias mintis, Mes kartais leidžiame

---

* Amrita – indų mitologijoje nemirtingumo eliksyras, dievų nektaras.

sustiprėti puikiam dvasios žiedui. Tad kartu su didžiais kosmoso atradimais ir pasauliniais įvykiais Mes dėmesingai auginame dvasios gėles. Tokie įvairūs Mūsų Brolijos darbai.

Yra mintis, vedanti vidun, – ir dvasios paviršius neribuliuoja, kita mintis skrieja į erdvę – tarsi sviedinys, nešantis sprogmenį. Spindulys lydi skriejančią sviedinį. Kiekvienas spindulys žino, kada mintis skrenda lyg bumerangas. Ypač pageidautina, kad mintis būtų nudažoma savąja spalva, bet tik atviri centrai apsiaučia mintį ne minties, o žmogaus spalva – taip gimsta tikroji individualybė. Ne minties turinys mintį nudažo, tiesiog visa, kas siunčiama, persisunkia individualybės spalva. Tokia yra fizinė spindulio prigimtis.

Vaivorykštė – nuostabiausias ženklas. Kiekviena vaivorykštės užuomina rodo, kad veriasi trečioji akis.

3. Kristus kalbėjo: „Ne šventykloje, bet dvasioje melskitės.“ Iš tiesų religiniai prietarai – nykiausia vulgarybė. Dažnai net religinės ekstazės atneša daugiau bėdos nei naudos. Iš jų minios susikūrė vulgarias procesijas, todėl taip svarbu parodyti gyvybingumą esančiųjų ant visų laiptų pakopų.

Metas išmesti deimantus, profanuojančius Šventąjį Paveikslą. Metas, sekant Kristaus mokymu,

sudeginti relikvijas. Metas įžengti į Dvasinio Pažinimo šventovę ir tam paskirti jėgas, gilinančias žinojimą apie tikrąją dvasios galybę.

Tiesos įrašus rinksite ne tolimose laboratorijose, ne celėse, bet gyvenime, kur Kristus ne tarp chitono klosčių, bet darbo grožyje telkia ieškančiuosius dvasinės laisvės.

Kiek kartų Šventieji grįždavo į Žemę, nes, užuot kūrę gyvenimą, be saiko miniai demonstravo savo entuziazmą.

Mes ryžtingai nusiteikę prieš vienuolynus, kaip gyvenimo antitezę, tik gyvenimo gėlynai, tik bendrabūvis, kur klesti darbas, sulauks Mūsų pagalbos.

Būtent iš gyvenimo reikia ateiti. Nereikalingas visuotinai priimtas religingumas. Būtinį sąmoningo bendravimo su Šviesos Buveine faktai. Mes norime atnešti naudos, einame sąmoningai, be magijos prie tikrojo Šaltinio.

Šiame paprastume slypi eilinė paslaptis, dar nepasiekiamą žmonėms, iki juosmens braidantiems po prietarus. Neįmanoma jiems suprasti paprastumo, grožio ir bebaimiškumo.

4. Bebaimiškumas – Mūsų vedlys. Grožis – Mūsų suvokimo spindulys. Paprastumas – Mūsų raktas nuo slaptųjų laimės durų.

Apie paprastumą galite rašyti ypatingai, nes niekas kitas taip neužkerta kelio, kaip pasipūtimas. Iš visų jėgų reikia vyti kiekvieną savimanos apraišką nepuolant į davatkiškumą. Atrodo, sena tiesa, bet šiuo metu reikia ją kartoti. Kiekvienas turi pats suprasti, kur nukenčia jo paprastumas.

5. Jei veikiant pasitikėjimas palaimintas, tai savimana – pražūtinga. Savimana – paprastumo priešas. Netgi didieji protai serga šia liga ir turi dar kartą sugrįžti, kol nenulups šito lukšto. Viena aplinkybė tam kliudo – paprastumo stoka. Galima avėti vyžas ir nebūti paprastam. Paprastumas gali didingiausiai Šventovę pastatyti.

Paprastumas, Grožis ir Bebaimiškumas – Kristus ir Buda apie nieką kita nekalbėjo. Gėris, jei dvasia gyvena šiais priesakais.

Pastebite, Stengiamės kalbėti pačiais paprasčiausiais žodžiais, kad tik priartintume Babelio bokštų griūtį. Taip ir sakykite: pelenais paversime žodynus, jeigu jie iš Kristaus nukalto žodžio priskaldė žvėriškų sąvokų krūvą. Paprastai pasakyta: „Nesimelskite bet kaip, melskitės dvasioje.“

Buda pasaulyje gyveno – ir užmiršo. Kristus kentėjo – ir užmiršo. Tegu dabar iškelia virš savęs kardą – kiekvienas pagal ketinimus.

Pasiraukite, žmonės, savo skarmaluose – balti drabužiai visiems paruošti. Beždžionišką rūbą atiduosime į cirką, ten – ir pasipūtusius kvailius. Taip, taip, taip.

Geriau su laukiniais, negu netikrų gydaluų vaistinėje, – taip ir sakykite.

6. Kadangi Mūsų mokiniai talpina Brolijos mikrokosmą, jų atžvilgiu Nebūsime abejingi. Juose pamazu Aptinkame Mūsų Brolijos aspektus: begalinį darbą, pojūtį, kad net žinojimas nėra baigtinis, vienvatę ir jausmą, kad Žemėje nėra namų, džiaugsmą kaip naujų galimybių suvokimą, nes geriausios strėlės taip retai pasiekia tikslą.

Kai Regime širdis žmonių, besiveržiančių į tą patį sodą, Negalime nesidžiaugti!

Nesibaigiantis darbas. Labai svarbu to nebijoti. Tikrai, suvokus žmogaus aparato nesuskaičiuojamas galimybes, darosi lengva.

Saulės rezginio gyvatė padeda įveikti centrų sąmyšį, todėl gyvatė – karaliaus simbolis. Kada gyvatės žiedai susiveja, organizmas tampa ypač jautrus. Gėlės perduoda savo gyvybės emanacijas per baltųjų kūnelių audinio pluoštus. Baltieji kūneliai gina gyvatės citadelę. Gamtoje gyvatė mėgsta gėles, ir saulės rezginio gyvatė jomis minta. Kiaulės irgi gėles šlamščia, bet be rezultato. Todėl sąmoningai

neprisiimant gyvybės emanacijų, galima netekti geriausių vaistų. Norime matyti nenuskintas gėles.

7. Spindulių lūžiai – šitie garsai iš sferų muzikos orkestro. Galima įsivaizduoti trapios substancijos kristališkumą ir sūkurio galią.

Smegenyse yra centras, vadinamas varpu. Kaip rezonatorius jis suima į save pasaulio simfoniją ir pačią giliausią tylą gali paversti rūsčiu akordu. Pasakyta: „Tegul klauso, kas turi ausis.“ Stuburo smegenys vadinamos ietimi, nes, norėdami atremti smūgius, Mes šį kanalą turime įtempti. Pečių centrai vadinami sparnais, nes savęs atsižadėjimo žygdarbis įžiebia spindulius. Legenda apie sparnus labai vaizdinga, kaip ir siekis senovėje ant krūtinės nešioti apskritą metalo ženklą.

Viršugalvis, kitaip momuo, vadinamas šuliniu, nes šiuo keliu iš išorės prasiskverbia poveikių bangos. Senovėje visur matome galvos apdangalus su dvasininko simboliu, o dabar jis pakeičiamas firmos pavadinimu, – taip dvasiškai sumenko žmonės.

Užbaigsime kreipdamiesi į ką tik atkeliavusiuosius: „Kiek daug jums reikia sužinoti, kad įgautumėte ramybės ir veiksmo išminties.“ Reikia perprasti kaukes ir įgusti, kad Mano Vardas taptų kiekvieno veiksmo šarvais.

Juk Ateisiu į skirtąją žemę – auštant žvakės ne-
pramiegokite, mokykitės jautrumo. Ir pasistenkite
su savimi turėti šviesių rūbų. Kai apims nuovargis,
atsiminkite: Mes nebūname be darbo. Stenkitės lai-
kytis tų pačių papročių, mylėkite gėles ir garsus.

Eikite it liūtai, bet saugokite mažuosius, nes jie
padės jums atverti Mano duris. Įsisąmoninkite!

8. Kai teks sunaikinti kenksmingus žemės apa-
ratus, tai ateis laikas priartinti žmoniją per prigim-
tinį aparatą.

Aparatas yra pirmoji pakopa. Tikrasis laimė-
jimas, kai dvasia pakeis visus dirbtinius aparatus.
Apginkluoti žmogų be jokios mašinos, – argi tai ne
laimėjimas?

Įvaldęs raidę, gali dirbti tik Žemėje, įvaldęs dva-
sią, gali veikti anapus ribų.

Nelengva kurti Naujas pasaulines kombinacijas.
Užveriami centrai mėgina apsunkinti naujųjų pa-
stangas.

Ištversime perkūniją ir liūtį – Mūsų veidrodis
giedras.

9. Buvo toks aiškus jausmas: reikia sukaupti visą
drąsą, kad prieitume. Būna nykios ir pavojingos
perėjos, ir išverti jas galima tik pasitikint Vedliu.
Jis privalo nuvesti ir nepervargti. Jeigu Jis išėikvos
jėgas, kuo jas pakeis?

Moterų didi užduotis – per moterį bus duota. Ir Pasaulio Motinos šventykloje turi būti moteris.

Pasaulio Motina suvienys moteris. Būtent dabar – užduotis sukurti moteriai dvasine prasme karališką padėtį. Ir betarpiško ryšio su Aukščiausiomis jėgomis perdavimas reikalingas moteriai kaip psichologinis impulsas. Žinoma, kartu su naująja religija atsiras būtina pagarba.

Jaučiu, kokia stipri srovės įtampa, kokia stipri atmosferos įtampa, bet greitai pasikeis žvaigždžių slėgis. Netgi draugiškos planetos priartėjimas sunkus, nes nauji spinduliai skrodžia naujus atmosferos sluoksnius. Žinoma, jie palankesni nei mėnulio, bet naujasis spūdis dar nepaskirstytas.

10. Kaip paslaptinę simbolį Kristus minėjo vaikus. Taip paprastai prieisime ir prie Didžiojo Žinajimo Vartų.

Tiesa, Mes išvedame sudėtingas ir tikslias formules, bet metodas, leidžiantis atrasti, slypi dvasinėje sąmonėje. Būtent per šią sąmonę Atrandame naujus kelius, kad sujungtume naujas pasaulių sferas su įprastu mąstymu ir iki pat mąstymo ribų, nes lyg į bedugnį vandenyną pasineria sąmonė, aprėpianti naujas sferas. Tokia didinga ir galinga Kosmoso kūryba.

11. Urusvati – metas pasakyti, kad taip Vadiname žvaigždę, kuri nesulaikomai artėja prie Žemės. Nuo žilos senovės ji buvo Pasaulio Motinos simbolis. Ir Pasaulio Motinos epocha turi prasidėti, kai Jos žvaigždė priskries prie Žemės arti kaip niekada.

Prasideda Didi epocha, nes dvasinis pažinimas susijęs su Pasaulio Motina. Netgi žinantiesiems terminus įstabu žiūrėti, kaip fiziniame plane artėja tai, kas skirta. Svarbi pradžia itin Didžios epochos, kuri iš esmės pakeis gyvenimą Žemėje.

Didingoji! Aš taip džiaugiuosi, regėdamas, kaip Žemės kلودus perveria nauji spinduliai.

Iš pradžių jie sunkūs, bet spindulių emanacijos neša naujus elementus, taip reikalingus postūmiui.

Nauji spinduliai pirmą kartą pasiekia Žemę nuo jos susiformavimo pradžios.

Šiandien moterų nubudimo pradžia – šiandien nauja banga atvilnijo ir išsižiebė nauji židiniai, nes labai giliai įsismelkia spindulių substancija.

Džiaugsminga jausti Naujosios Epochos artėjimą.

12. Poreikis meluoti verčia senųjų religijų žynius stumti tautą į tamsos bedugnę. Taip, galima juos kaip Mozę palikti kalno papėdėje, bet akmenines įstatymų lentas reikia įduoti.

Kaip viskas atrodė nepatvaru! Mūsų mokiniai, paskutinį kartą ateidami į Žemę, patiria vienvėrį ir

susvetimėjimą. Tiktai sąmone Suvokiame Žemės vertę, bet niekas neverčia atsigręžti atgal, jei dvasia jau pripildė savąją skrynią. Svarbiausia – žmogiško džiaugsmo modifikacija. Ir koks gali būti džiaugsmas, kai suvoki gyvenimo netobulumą? Bet kai dvasia prisiliečia prie Kosminių dydžių, džiaugsmą pakeičia galimybių suvokimas.

Ir kai Aš šnibždėjau: „Tavo džiaugsmas išnyks“, galvojau apie žmogiškojo džiaugsmo slinktį kosminės koncepcijos link, – tada tarsi į beorę erdvę patenkame. Naujojo gyvenimo spinduliai apsiaučia patikimiau nei užuolaida nuo moskitų. Ir nereikia prisirišti prie Žemės – čia harmonija, kai dirbame Žemei. Pašaliniams tai vieni niekai, bet jūs suprasite, kaip galima sugauti ir auginti kiekvieną tyrą žemės mintį, neprisiliečiant prie dabarties.

Ir kai nuo Kristaus iki žolelės nubrėžta linija, tiktai tada uždengta mokymosi erdvė.

Didis žinojimas, kad nėra mirties. Visi tai užmiršo – antraip gyventų.

13. Marijos Magdalenos pasakojimas.

„Jūs žinote mano gyvenimo būdą: naktį mane pažindavo, o dieną nusigrėždavo: taip ir pas Kristų naktimis ateidavo, o dieną veidus sukdamo šalin.

Man dingtelėjo mintis: „Štai esu aš, žemai puolusi, ir saulė šviesoje manęs gėdijasi, bet Paties

Aukščiausiojo Pranašo dieną irgi vengia. To, kas žemiausia, ir to, kas aukščiausia, vienodai vengia.“

Ir štai nusprendžiau Jį susirasti ir dieną ištiesti Jam ranką. Apsivilkau patį geriausią chimatą, užsisėgiau Smirnos vėrinį ir išsikvėpinau plaukus, – išėjau, kad pasakyčiau žmonėms: „Saulės šviesoje susitinka žemiausia ir aukščiausia, abiejų vienodai vengiama.“

Ir kai pamačiau Jį, sėdintį tarp žvejų, tiktai drobule prisidengusį, sustojau kitapus gatvės ir nesiryžau priėti. Pro mus ėjo žmonės, vienodai vengdami mūsų.

Taip buvo nulemtas mano gyvenimas, nes Jis pasakė mylimiausiam mokiniui: „Paimk žiupsnelį dulkių ir nunešk šiai moteriai, kad būtų į ką išmainyti jos vėrinį. Iš tiesų šiuose pelenuose daugiau šviesos negu jos akmenyse, nes iš pelenų galiu sukurti akmenį, o iš akmenų – tiktai dulkes.“ Jis nepasmerkė manęs, bet tik pasvėrė mano grandines, ir gėdos grandinės subyrėjo į dulkes.

Paprastai Jisai nusprendavo, Jam niekada nebuvo sunku pasiūsti paprasčiausią daiktą, nulemiantį visą žmogaus gyvenimą. Jis prisiliesdavo prie šių siuntų, jas tarsi sudvasindamas.

Jo Kelias buvo tuščias, nes žmonės, gavę iš Jo dovanų, skubiai išsibėgiodavo. Ir norėdavo Jis uždėti rankas – ir tuščia būdavo.

Gėdos furijos lėkė paskui Jį ir veidmainingai mojavo šakomis, kai Jisai jau buvo pasmerktas. Plėšiko kaina pasirodė verta minios.

Iš tiesų sutraukė grandines, nes davė žinojimą, nepriimdamas jokio atpildo.“

14. Kaip skirtingai klostosi statinių planai.

Kadaise Mes sakėme – atiduokite viską. Dabar Mes einame toliau ir Sakome – pasiimkite viską, bet nesisavinkite.

Neįmantrus protas supras, kad neįmanoma su savimi pasiimti žemiškų daiktų. Bet jie sukurti dalyvaujant dvasiai, ir todėl nereikia jų niekinti.

Kaip galima nepastebėti gamtos sukurtų gėlių? Bet kūriniai, sukurti darbu, – irgi gėlės, žmonijos gėlės. Jeigu jų kvapas ir spalvos netobuli, reikia pasigailėti.

15. Taip kiekviena naudinga mintis sulauks pritarimo, – užgaudami stygą, išgauname sąskambius. Aiški ir drąsi minties formuluotė labai naudinga.

Mus gali džiuginti ir viduramžių liutnia, ir Vagnerio „Valkirijos“. Senasis krištolinis kinų instrumentas irgi geras. Švarų toną atitinka skaidrios spalvos. Jį vadina vaivorykštine arfa.

Spinduliai išgauna puikius pučiamuosius garsus, o sūkurių žiedai nepamainomi kaip stygų akordai.

Tikrai verta gyventi, kai tokios perspektyvos!

16. Pasaulio judėjimo ritmui reikalingas pasikartojantis kilimas. Skuba netinka pasaulio kūrybai.

Kristalų ir spalvų struktūra parodo, kaip auga tobulumas.

17. Žmonių sąmonėje Kristaus ir Budos ryšys vos įžiūrimas.

18. Kaip vartoti Manuosius vaistus.

Visos augalų karalystės galios turi būti nukreiptos į vieną tikslą, vardan kurio ir egzistuoja: gyvybingumui stiprinti. Visas negalias galima gydyti, įžiebiant gyvybingumą.

Kai kurie augalai – tarsi pranos rezervuarai. Spygliai lyg adatos surenka elektrą. Žemė pilna gyvų čiuptuvėlių, surenkančių ir saugančių atnaujintą dvasinį audinį, – tai tarsi ryšys tarp žemės ir dangaus gelmių.

Nemokšišumas gali slėpti ligą, bet geriau ją sudeginti gyvybės ugnyje. Ne dirbtiniu varginančiu įaudrinimu, bet gyvybės galia grąžinant pusiausvyrą.

Nereikia ieškoti mineraluose, nes jie seniai netekę pranos poveikio. Jų kita paskirtis. Bet saulė suteikia gyvybės.

Tiesa, mineralų dirva – gyvybės papėdė, tačiau tai tik arfos pedalas, kuris be stygų nėra naudingas.

Taigi, Manoji vaistinė bus skirta žmogiškajai esybei. Ji stiprins gyvybingumą, nieko nežudydama, nes augalai lengvai pereina į kitą būvį.

Skiepai gerai, jeigu juos atsveria gyvybingumas, kitaip jie tampa ardančiuoju pleistru. Gyvybingai būtybei nereikia skiepų, nes ji turi Saulės imunitetą.

Kaimuose maža gyvybingumo, nes padeda tik sąmoningai įkvepiama prana. Dvasią galima maitinti tik sąmoningai.

Prie išvardintų vaistų reikėtų priskirti Lemūrijoje vertintus muskusinių gyvūnų kailius.

Be to, senovės Chorasano karalių iššventinimo ritualuose būdavo kedrų sakų taurė.

Ir druidai kedrų sakų taurę vadino gyvybės taurė. Tik vėliau, praradus dvasios sąmonę, ji buvo pakeista krauju.

Zoroastro ugnis kilusi iš taurėje deginamų sakų.

19. Pusę dangaus dengia nepaprastas ženklas. Apie nematomą Šviesulį tarsi neaprepiamas ratas sužibo, jo pakraščiais blyksi spinduliai. Siaubo furijos išsislapstė olose – dusinamos ženklo švytėjimo.

Geriausius gebėjimus ims skleisti tauta. Duodančioji Ranka išmintinga, ir tegu pailsi vietovės.

Kam patikėti naująją žemę? – Tam, kas atneš žiupsnelį senojo žinojimo. – Tautų mazgas užveržtas tuščioje vietoje. Tegu grįžta išėjusieji.

Jeigu jūros gali užlieti kalnus ir jūros dugno vietoje atsirasti dykumos, neįmanoma įsivaizduoti stebuklo – gyvenamos dykumos? Artojas, paprastas sodietis, duoda laukui pailsėti, užleidžia jį sodriomis tyrų žolėmis. Ir kuriant reikia vis keisti derliaus vietą. Nauja tebus naujoje vietoje.

Jaučiu, išaugs žmogaus dvasia, bet priimkite pačius nelaimingiausius: „Ateikite, nuogiejai, mes jus apvilksime. Ateikite, mažieji, mes jus išauginsime. Ateikite, nebylieji, mes jums suteiksime žodį. Ateikite, aklieji, pas mus išvysite jums skirtąjį dvarą.“

Kieno ranka siekia Manųjų namų užrakto? Keleivi, savo namų neturi, todėl įeisi. Taip pasieksime tikslą.

20. Metas įveikti materijos netobulumą. Dėl to tauta privalo įsisąmoninti dvasią, kitaip bendroji būseną tarsi susieja atskiras galimybes ir it vandėnyno bangos išsaugo bendrą ritmą.

Todėl metas kalaviju ar žaibu išjudinti tautas, kad tik pažadintume dvasią.

21. Jeigu jūs pamatytumėte pirmųjų kūrinių klišes, jūs pasibaisėtumėte. Materiją galima pa-

veikti tik per materiją – čia didžiausias sunkumas. Žmonės lyg papūgos kartoja nuostabią formulę – „Mirtimi mirtį pamynęs“, – bet nesusimąsto apie jos prasmę.

Nuspręsta ateities likimą patikėti gyvenimiškai dvasios kooperacijai. Sunku naujai padalinti žmoniją. Ankstesnį primityvų skirstymą į kastas, į klases ir į profesijas Keičiame sudėtingu skirstymu pagal šviesos šešėlį. Reiškiny, kaip išgrynintas komunizmas, atrinks geriausius žmonijos sluoksnius. Nedetalizuojant reikia nustatyti šviesos šešėlio vidurkį, tai tarsi šaukimas į naująją armiją.

Kaip sunku atrinkti, nesiimant ypatingų priemonių!

1. Srovių bangos kyla spiralėmis. Visur spiralinio sūkurio principas.

2. Pasaulio Motina – naujųjų epochų Moteriškojo Prado simbolis, ir Vyriskasis Pradas savo noru atiduoda Moteriškajam Pradui Pasaulio Brangenybę.

Amazonės simbolizavo Moteriškojo Prado jėgą, o dabar būtina atskleisti tobuląją dvasinę moters pusę.

Kristaus vardu buvo daromi siaubingi nusikaltimai, todėl dabar Kristus apsisiaučia kitais rūbais. Reikia nušveisti visa, kas pagražinta. Nekalbu apie šiek tiek padailintus rašinius, bet net per Origeno raštus šuoliavo pataisos. Todėl metas keisti pasaulio situaciją.

Spyruoklė negali veikti anksčiau numatyto laiko, pagreitinti – reiškia įpjauti stygas.

3. Mes nežinome dvasios galimybių ribų. Dvasios grūdas savaimingas, bet iš auros galima spręsti apie kryptį.

Yra minčių, nukreiptų vidun ir absorbuotų dvasios potencialo. Yra minčių, kurios neišreikštos žemiškajame plane.

4. Galima pastatyti miestą, galima perduoti giliausią žinojimą, bet visų sunkiausia atgaivinti tikrąjį Kristaus atvaizdą. Mąstykite, kaip Kristaus kūną nušluostyti.

Liaudies Išganytojo trupinėlius rinkdami ir chitoną pakeisdami darbo drobule, galite patirti Nušvitimą.

Šventovę turi suręsti žmogaus rankos.

5. Alachabado* žvaigždė parodė kelią, ir Mes aplankėme Sarmatą ir Gają. Visur Radome koneveikiamas religijas. Grįžtant atgal, mėnulio pilnaties metą buvo ištartas įsimintinas Kristaus posakis.

Naktinio žygio metu vedlys pametė kelią. Paieškojęs radau Kristų, sėdintį ant smėlio kalvos ir žvelgiantį į mėnesienos nutviekstus smėlynus.

Aš tariau: „Mes pasiklydome, reikia palaukti palankaus žvaigždžių išsidėstymo.“

„Rasulai Morija, kas Mums tas kelias, kai Mūsų laukia visa žemė!“ Paėmęs bambuko lazdelę, Jis apibrėžė kvadratą apie savo įmintą pėdą ir pridūrė: „Iš tiesų Sakau: žmogaus kojomis.“ Paskui, įspaudęs delną, jį irgi apibrėžė kvadratu. „Iš tiesų Sakau jums: žmogaus rankomis.“

Tarp kvadratų jis nupiešė kažką panašaus į koloną ir tarytum puse sferos uždengė. Jis kalbėjo: „O! Kaip Om įsiskverbs į žmogaus sąmonę! Štai aš pieštelę nupiešiau, o virš jos lanką ir pagrindą keturšonį. Kai žmogaus kojomis ir žmogaus rankomis bus pastatyta Šventovė, kur sužydės Mano padėtoji piestelė, tegu Manuoju keliu eina Statytojai. Kodėl

---

* Alachabadas – išvertus pažodžiui *Alacho sodas*. Miestui vardą suteikė imperatorius Akbaras 1583 m. Miestas buvo įkurtas Gangos ir Jamunos upių santakoje.

laukiame kelio, kai jį priešais Mus?“ Ir pakilęs lazdele nutrynė brėžinį.

„Kai bus ištartas Šventovės vardas, tada iškils brėžinys. Įsiminus Mano žvaigždyną, kvadratas ir devynios žvaigždės sužerės viršum Šventovės.

Pėdos ir delno ženklai bus išraižyti ant kertinio akmens“, – taip Patsai kalbėjo prieš mėnulio jaunatį.

Didis buvo dykumos karštis.

Aušros žvaigždė – Didžios Epochos ženklas. Epochos, kurios pirmasis spindulys blykstelės iš Kristaus Mokymo, nes Kam, jei ne Kristui, pritinka išaukštinti Pasaulio Motiną, juk Kristus buvo pasaulio pažemintas.

Atverkite Mums Skliautus, kad galėtume įžengti!

6. Brolijos Spindulio prisilietimas sustiprina pojūčius, todėl reikia atsižvelgti į kiekvieną jutimą.

Ir menki, ir svarbūs įvykiai užgauna auros stygas. Auganti aura turi savo pranašumų, įvairiai skamba šie Eolo sparnai. Pasaulio vargas groja jais savo simfonijas. Negalime teigti, kad žmogus, auros nušviestas, būtų nejudrus. Išorinis auros apvalkalas kaip jūra vilnija. Kokia užduotis mokslininkui: stebėti, kaip aura stiprinama iš vidaus ir kaip ji ginasi iš išorės. Iš tiesų pasaulinis mūsų!

Pasaulio naštos simbolis – žmogus, nešantis rutulį. Visi sudėtingi pojūčiai sustiprėja iki skausmo.

Įspūdis toks, tarsi būtum tarp kūjo ir priekalo. Todėl siekti vaivorykštinės auros – praktiška, tai pasaulio esaties asimiliacija. Net pačios tobuliausios vienspalvės auros pasaulio gaisrą turi savimi užlieti, sėdamos iš savojo vandenyno. O vaivorykštinė aura lengvai atspindi ir sugeria spindulius. Todėl žygdarbis yra praktiškiausias veiksmas.

7. Jei nesuprasite, kartu pasėdėkite tylėdami ir mąstykite vieną mintį. Greitai suvoksite, kokia praktiška tylinti taryba. Dvasios galią nukreipkime viena vaga. Taip gaunamas nepaprastas krūvis, sustiprintas magneto ir ritmo dermės. Dėsninga, kad dvi suderintos mintys įgauna septynis kartus didesnę jėgą. Tai ne magija, o praktiškas patarimas.

8. Mokėkite gražiai pasitikti bangas. Ne saldžių pyragaičių laukite, o kardą kalkite. Ne cukruotais pirštais, o dvasios kario dešinės galia. Pasitikti priešą, bet jo nepripažinti, ateiti prie Vartų ir neatsigręžti – tai Mūsų Kelias.

Mes atpažįstame dvasios nugalėtojų žingsnius. Svarbiausia – nešokinėkite kelyje. Svarbiausia, kad Mes galėtume gėrėtis Jūsų nugalimais žingsniais. Oriau Spinduliu lydėti einančius, o ne liuoksėti paskui šokinėjančius.

Daug ką mokėjo žmonės, bet retai mokėdavo gražiai užbaigti. Saulei tekant ir leidžiantis, žy-

giuodami ir traukdami, skrisdami ir nerdami mąstykite apie Mus, Stebinčius. Bus gražu ir garbinga. Negi reikės atskleisti Istorijos puslapį, kai milžinams būdavo sunku net upelį peržengti? Kai lengvumą užtemdydavo bjaurastis, o protas blaškėsi prarasdamas sprendimų grožį. Bet sunkūs uždaviniai matematikui tikrai džiaugsmas. Tada belieka tylėjimo galia, apie kurią jau kalbėta.

9. Ugnis nusvilina netobulas mintis. Kaip kitaip pririnksite tikrų pergalių kraitę? Labai svarbi patirtis – mintis per spindulį perleisti. Kiekvienas perteikia savos auros esmę, bet atskiros mintys dvasinės konsistencijos atžvilgiu būna skirtingos vertės. Tada minties kūnas išbandomas ypatingu spinduliu. Vidinis dvasingumas nušviečia mintį auros spalva, bet jei mintis niekinga, spindulys ją sudegina. Tai ne tik minties išbandymas, bet ir erdvės dezinfekcija.

Galima įsivaizduoti, kaip spindulys skverbiasi per erdvę, rasdamas ir nuostabių brangenybių, ir raudonų bei oranžinių žaltvykšlių tarytum nusikaltėlių nuodytojų. Kaip išvalyti virš žemės esančius sluoksnius, kai net akimi regime jų padūmavusią oranžinę spalvą?

Svarbiausia – sunaikinti žemųjų minčių bacilas, kurių užkratas už visas ligas pavojingesnis.

Rūpintis reikia ne ištartais žodžiais, o mintimis. Vieną žodį tariant, dešimt minčių gimsta.

10. Reikia kalbėti apie teisingus pagrindus. Jūs pastebėjote, kad Mes astralinį pasaulį vadiname sąvartynu. Pabrėžiame, kaip Mes jo lenkiamės. Jau žinote, kad astraliniai kūnai turi apimtį ir svorį, ir išsineša daug žemiškojo gyvenimo savybių. Žinomas žemiškojo pažinimo reliatyvumas. Nemažai šio reliatyvumo pasiima astralinis kūnas, tačiau, išsivadavęs iš žemiškojo apvalkalo, jis gali kurti dvasios galia.

Bet įsivaizduokite, kaip pasireiškia pažinimo reliatyvumas toje kūryboje.

Šalia išgalvoto Olimpo galime išvysti nevykusią fabriką, nepastatytą žemėje.

Būna harmonijos oazių, bet dominuoja fantastinės žmonių potyrių kapinės.

Negalima pasinerti į astralinę klišę, nes pasekmė bus tik klaidingas vaizdinys. Todėl tokie žalingi paprasti mediumai.

Neaptarinėsime žemiškos virtuvės smalkių padarinių, svarbiau suprasti, kaip galima sumažinti reliatyvumo pasekmes. Jas galima sumažinti giliu teisingumu, bet teisingumą galima suvokti tik per dvasingumą, todėl pažadinti dvasingumą – kosminė sąlyga.

11. Džiaugsmas yra ypatinga išmintis, – taip kalbėjo Kristus.

Niekas taip nesurenka pranos esencijos kaip augalai. Netgi pranajama gali būti pakeista bendravimu su augalais. Ir dera suprasti, kaip įdėmiai reikia įsižiūrėti į augalų struktūrą. Augalų poros plečiasi ne tik su naujais lapais ir pumpurais, bet ir šalinant apmirusias dalis. Žemės maitinimo per augalų čiuptuvėlius dėsnis suteikia galimybę uosle ir rega pasisemti iš šio rezervuaro kokybiškai vertingo gyvybingumo, vadinamojo *Naturovaloris*, gaunamo sąmoningai siekiu.

Vertingi bus ir gyvi augalai, nepraradę gyvybingumo, ir saulėje džiovinti preparatai. Bet reikia vengti puvinimo stadijos, nes puvinimas pritraukia netobulas dvasias. Todėl reikia stebėti nuskintų gėlių būklę. Gedimo kvapą būtina pajusti, ne išorė, bet kvapas yra tikrasis požymis.

Kai nėra gėlių, naudinga turėti mažus spygliuotus medelius. Jie kaip elektros mašina kaupia gyvybingumą – labiau nei teisingas kvėpavimas. Ir be kvėpavimo ritualų galima gauti labiausiai kondensuotas pranos atsargas.

Žinoma, ramybė irgi sustiprina poveikį.

Realiai suvokdami gamtos galybę, be magijos atgaiviname galimybes.

12. Neįmanoma atskirti žemės sąlygų nuo visos aplinkos, nes mentalinis pasaulis neturi nubrėžtų ribų.

Vėl būtina pasisakyti prieš astralinį pasaulį, nes ateityje pageidautina šią stadiją gerokai sutrumpinti. Dabar ji neišvengiama, bet, tobulėjant dvasiai, mentalo pasireiškimas priartės.

Deva Čan* – malonių potyrių Vieta, bet ir pavojinga, nes silpna dvasia nenori apleisti malonios stoties – ji žadina didžiausią nenorą vėl darbuotis. Ir kai ateina metas palikti šią Valhalą, mentalas stumia į žygdarbį, o astralas tenkinasi sau patogia vieta.

Būtent dvasia neleidžia sustoti, nes dvasia kažkur giliai išsaugo atmintį apie nuostabiuosius pasaulius. Giliau nei visi prisiminimai gyvena nenusakomas, tvirtas suvokimas, kad yra galimybė grįžti į šviesą, iš kurios išskrido kibirkštis.

Kaip gali jautri dvasia išvengti pasaulinio liūdesio priepuolio? Nebuvo atvejo, kad žmogaus dvasia nuo žemiškojo plano atsiskirtų nesusitraukus centrams. Tarsi narsi lakūnė, atsiskirdama nuo žemės, ji jaučia širdaplėvės virpesius.

---

* Deva Čan (Deva Chan) – ypatinga Subtiliojo pasaulio sfera, kurioje žmogus išgyvena šviesiausias, laimingiausias žemiškojo gyvenimo akimirkas.

Būties prasmė ir tikslas – veržtis aukštyn už pažinimo ribų ir vienas kitam padėti.

Jeigu be jokios mechanikos atgaivinsime jausmą, kad Stovime ant uolos gamtos fenomeno aki-vaizdoje, argi besižavint nesusigniauš širdis? Po šios stadijos atsiras pojūtis, kad Aprėpiame Neap-rėpiama.

Kai kas lengvai susitaiko su astralo puošnumu, bet nerassite, kas jums tiktų, tik pažinimo vienutės parodys kelią.

13. Jūs pastebėjote, kad kiekvienas Didis Mokytojas kalbėjo apie nesibaigiantį gyvenimą. Be to, galima pastebėti, kad šis teiginys išbrauktas iš visų Mokymų, nes materializmas juk turi gintis. Žemėje ši sąlyga ypač reikšminga.

Reikia žinoti, kad žemėje materija itin tanki. Planetose, esančiose žemiau nei Žemė, materija labai grubi, planetose, kurios aukštesnėje pakopoje nei Žemė, yra materijos ir dvasios harmonija, todėl Žemė – posūkio taškas.

Aukštesnėse planetose yra netobulumų, bet nėra materijos pasipriešinimo. Ten lengviau ieškoti, neeikvojant jėgų nereikalingai kovai. Materija ir dvasia ten glaudžiai susijusios, nėra susipriešinimo.

Niekas neneigia materijos vertingumo, bet sunku suprasti, kodėl turėtų ginčytis garvežio ratai ir

garo katilas. Atrodo, kuo geriau dirba garo katilas, tuo geriau ratams. Bet ratų viršininkas mano, kad jie yra svarbiausia garvežio dalis, ir kviečia visus pasivažinėti nutylėdamas, kad ratai be variklio gali riedėti tik pakalnėn.

Materijos ir dvasios struktūra nėra priešiška. Kam stabdyti judėjimą į nuostabią Begalybę? Ir kam kurti iliuzines užtvankas prie Žemės?

Gaila be reikalo sulaikytų keliautojų, nes šios žemės stotys jiems pravers tik ribotam laikui.

Kam šimtai įsikūnijimų, jeigu dešimtimi galima peržengti slenkstį.

Kaip galima prisiminti paskutinį Didįjį Mokytoją, priėmusį gėdingą mirtį už tai, kas, atrodo, jau seniai buvo žinoma žmonijai!

14. Atminkite, kad rafinuota materija turi traukos savybę. Kai kas nors artėja prie materijos dėl jos dabartinės būsenos, jis neįgauna dvasios imuniteto ir panyra į vadinamąją mają, nes, netobulinant daiktų esmės, jų apvalkalas tampa nuodingas.

15. Augantis dvasinis pažinimas bendram darbui pritraukia ir mažas būtybes, gyvenančias ore. Štai kodėl turime apgailėti materijos priešiškumą. Buvo galima jau anksčiau pasiekti sąmoningo bendradarbiavimo su materija.

Žavu nedelsiant gauti materialųjį pranašumą. Netgi protingam žmogui ne pro šalį gauti rangą, nesvarstant to padarinių. Kapinėse daugybė aukštą rangą gavusiųjų – tai paminklas materijos išskirtinumui.

Žinoma, materija labai svarbi, bet tik sudvasinta ji įgauna savo šventąją prasmę. Kaip aukščiausio rango materijos garbintojas be dvasios yra beraštis, taip ir adeptas – be intelekto. Dvasia vis dėlto gali skraidyti, o materija sparnų neturi. Dėl to dvasin-gumas Žemėje gali atkelti aukščiausius Vartus.

Ir kai žmogus apsaugotas nuo baimės, jis gali su-žinoti tikrovės kilmę.

16. Spindulių kokybė be galo skirtinga, bet dvi spindulių rūšis lengva atskirti. Viena gali būti pri-statyta šiuolaikinei žmonijai, kitai reikia dvasinio žmonių sąmoningumo, o be šios savybės tie spin-duliai pražūtingi. Kiekvienas spindulys pajėgia ap-saugoti tik giminingų spalvų sferoje.

Jei violetiniam spinduliui net labai aukšta gelto-noji nemaloni, tai kaip žeidžia auros išorinį sluoks-nį raudonų spalvų šeima! Tobulėdami įgauname naują apsaugą, tada mes perprantame skirtingus spindulius, suimdami juos savuoju spinduliu. Mes tarsi užsidengiame savąja spalvų gama nuo vargi-nančios blyksnių įvairovės.

Pavyzdžiui, kas nors, turintis violetinę aurą, pradės viską matyti violetinės ir mėlynos spalvos bangose – vadinasi, jo skydas stiprėja. Vadinasi, nebelieka dūrių ir sužeidimų, jis viską užlieja savuoju vandenynu, ir svetimos spalvos tarsi paskęsta auros spinduliuose. Bet sunku juos sukaupti, nes jie negali būti pasiūsti iš išorės, o tiktai iškelti iš vidaus. Ir todėl geras ženklas, kai dvasios ugnis šviečia sava spalva.

Kiekviena vienspalvė aura susideda iš trejopų bangų, kurios atitinka tris svarbiausias prigimtis – kūniškąją, astralinę, mentalinę.

17. Matome, kaip vystosi nulemti įvykiai ir pasirodo tylios figūros, tarytum anapus gyvenimo, nors Mes jas vertiname pagal žygdarbį. Bet jų gyvenimas teka tarp menamo išėjimo ir žygdarbio – kaip kibirkštis tamsoje.

Vėlesni ir ankstesni įvykiai teka visiškai nepasitebimai. Neturi reikšmės – sostas ar vienuolio celė, ar batsiuvio kampas, seniau sukaupta aura lydi šioje paskutinėje kelionėje. Žinoma, aura auga ir tarsi užkloja anksčiau neregėtą jautrumą, bet jos kokybė nebesikeičia, ir nuo mažens galima atskirti šiuos ypatingus vaikus su savu dvasios pasauliu.

Labai retai, beveik niekada jie neapsiriboja viena specialybe. Būdinga, kad jie neturi specialybės – lyg rankos būtų ištiestos į taurę.

Peržiūrint ankstesnius gyvenimus, galima išvysti religijos, karalysčių, mokslo, meno ir mechanikos atstovą, laukiantį, pasirengusį kelionei, pasiruošusį be apgailestavimo išvykti bet kurią valandą.

Teisingas materijos grožio vertinimas ir gebėjimas panirti į dvasios laimėjimus – šis derinys tarsi subrandina žygdarbį. Daugiau nevilioja gyvenimo sumaištis ir, žinoma, atsiranda suvokimas, kad toliau taip tęstis nebegali.

Žygdarbis būna arba santykinai trumpalaikis, arba momentinis. Suvokta būtinybė atlikti tam tikrą veiksmą – atsinešta iš seniai ir įvykdoma kaip kasdienis gyvenimo žingsnis.

Taigi, sunkiausia – aprėpti žavėjimąsi materija ir dvasios reiškinius. O kiek nuostabių ieškojimų buvo sustabdyta gailintis materijos arba dvasiškai atsiskyrus. Kartais dvasios ir materijos giminystė įsivaizduojama lengvai, tada reikia ieškoti priežasties ankstesniuose išskirtiniuose gyvenimuose.

Rafinuočiausias atsiskyrėlis, keikiantis pasaulio grožį, uždaro prieš save Vartus. Ir mokslininkas, užmiršęs Šaltinį, praranda galimybę skristi į užtarnautą kraštą. Vaikai supras šią paprastą sąlygą, bet suaugusieji ją atmeta kaip kvailystę.

Žygdarbio traukiniu galima važiuoti tik ypatingais susisiekimo keliais. Ir taip skausminga laukti

to, ką dvasia žino įvyksiant, tarsi būtų sustojęs laikas ir gaisras būtų sudeginęs sukauptus turtus.

Iš tiesų Kristus kalbėjo: „Nežinote nei valandos, nei dienos.“ Jis juk ištarė ir kitą formulę: „Viešpatie, kodėl Mane apleidai?“ – turėdamas omenyje dvasios žinojimą. Nes paskutinę akimirką nugrimzta-me tarsi į beorę erdvę, – taip būna prieš žemiškojo kelio pabaigą, – kad tuojau pat suliepsnotume visomis sankauptų ugnimis. Sustabdžius praeities suvo-kimo procesą, galimas šuolis virš bedugnės.

18. Net žemiški daiktai išsaugo aplink save ypatingą atmosferą. Dar nepradėję skaityti, galite pajusti esminę dokumento dermę. Mokymas tampa žymiai gilesnis, kai galima pirmiausia perduoti reiškinio esmę. Laiduoju, labai greitai galima įvaldyti jautrius aparatus. Nuojauta normaliai vystosi, jei dalyvauja dvasia.

Ypač dažnai žmonės kalba: „Daugiau niekuo nesistebime“, – ir tuoj pat stebisi pirmu nepaaiškina-mu šlamesiu.

Dabar paklauskite, kodėl paskutinį kartą įsikūni-jus būtina vienatvė? Žemiškuoju požiūriu tai labai sunkiai paaiškinama sąlyga, bet ji nenuginčijama ir paprasta, peržengus Žemės būties ribą.

Net paprastas reiškiny, kai priplaukiamas uos-tas, gali būti tinkamu pavyzdžiu. Laivo gyvenimas

nutrūksta, kelionė baigiasi, ir keleiviai rūpinasi krovos darbais, o ankstesni bendri užsiėmimai tarsi nebeegzistuoja.

Daug stipresni bus organizmo pojūčiai, artėjant prie viską keičiančios aplinkybės. Nuojautos tėkmė neša prie paskutiniojo veiksmo.

19. Ir dar. Būna, kad prieš išeinant nutyla visi balsai ir, net žinant šį dėsny, apima siaubas.

Egipto misterijose nustatytas momentas, kai pašvęstasis paliekamas prie absoliučios tamsos slenkščio ir privalo nelėtindamas žingsnių žengti į Nežinomybę.

Ypač dabar, kai Kristus atsisakė stebuklų, šią atkarpą į Nežinomybę reikia nueiti ypatingu būdu, nes būsimoji epocha turi ištrinti pasaulių ribas, ir Egipto Misterijos virto formule – *žmogaus kojomis*.

20. Apsaugos tinklas turi gaubti kūną. Labai svarbu, kad aura užsibaigtų gyvybingų kibirkščių tinklu, todėl net violetinėms ir mėlynoms auroms reikia apsisiausti rubino spalvos kibirkštėlėmis. Dėl vos atitolusių nuo Žemės tonų išlieka pernelyg didelis jautrumas Žemės poveikiui. Dažnai aura auga į plotį, išstumdama žemiškąsias žymes. Terosas* ir

---

* Teros – hinduizmo sąvoka, apibrėžianti pirmąją dvasią, šviesą.

Tamasas* turi triūsti kaip broliai, nes Tamaso ir Teroso atstovai privalo būti neatskiriami.

Dvasia užpildo spinduliais, o tinklas suteikia kompaktiškumo. Sąmoningai suvokiant tinklą, galima apsaugoti spinduliuotę, bet nepavyks ištempti tinklo be Teroso, kurio spindulys kaip žibintas turi lydėti proveržį. Iš čia gali kilti keblumų, prisiliečiant prie išorinio pasaulio. Šis paprastas dalykas turi būti giliai įsisąmonintas, nes tinklas reguliuojamas sąmoningu valios įsakymu.

Iš pirmo žvilgsnio šokinėjančios kibirkštys tikrai primena aparato darbą, bet jos kaip sargai pasiruošusios atremti priešus.

VI

1. Galime paaiškinti, kodėl nuspręsta atsisakyti stebuklų. Stebuklų kelias – labiausiai nutolęs nuo harmonijos. Arba stebuklas pradingsta, tada jis tiesiog žalingas, arba jis išstumia žmogų ant pakopos, kurios negali atlaikyti ją supanti atmosfera, arba, pastebėtas pavydžių akių, pažadina blogį.

---

* Tamas – hinduizmo sąvoka, nusakanti pirmąją materiją, tai tamsos, inercijos, nemokšiško sinonimas (sanskrit. *tamsa*, *neišmanymas*, *klaida*).

Drąsiai pripažinti galimybę prasiskverbti į absoliučią šviesą ir sąmoningai pridengti neišpras-tus reiškinius – reiškia priartinti harmoniją. Eiti sąmonės plėtotės keliu – tai artėti prie tikrojo veiksmo.

Spindulys gali sujungti pasiruošusias sielas, jei suvokiama dėsninga neaprepiama reiškinių galia, tačiau nepasiruošus – bet koks stebuklas virsta smalsumu.

Galima savyje turėti jėgų, bet ne demonstra-vimui, o pažangiam veiksmui. Kai minia nemato esmės, kai į esmę, uždengtą pasekmės, nekreipia dėmesio, tokia esmė prasiskverbia į tautos sąmo-nę pratindama prie fakto, kuriamo rankomis. Tada aukščiausios dvasinės kūrybos padarinys bus veiksmai, sukurti rankomis. Dvasiai pritinka būti dvasioje. Tegu ranka žemės kryptį išlaiko – kūryba rankomis nesukelia neapykantos.

Senovėje, pranešdami Dievo valią, užsideng-davo veidą, paskui, paskelbę apie neužkariautas gamtos jėgas, išėjo nugalėti materijos. Žinoma, tai pagimdė inkviziciją. Inkvizicijos esmė – persekioti tai, kas nepaprasta.

Kooperacijos pasekmė – nepaprasta padaryti dėsningu reiškiniu – privers sukrusti net pačius bukiausius. Todėl tegu stebuklai pasiliks sąmonėje tik nedaugelio žmonių, gebančių išvysti Begalybę.

Viskas kitaip nei senovėje: anksčiau žyniai saugojo stebuklus minioms, dabar stebuklai – žyniams.

Veržimasis į tikrąjį kooperatyvą yra evoliucijos esmė. Sunaikinti nemokšišumą galima tik pažadinus kūrybą. Tegu jos formos bus baisios, tegu pakampiuose iš skalelių dėlios saulę, bet verdantis srautas prasiverš pro materijos sienas. Nauji atradimai paskatins kaupimą. Vietoj biržos žaidimų tebūnie atradimų siekis, paremtas kooperatyvo principu.

2. Skeveldrų chaosas gali būti suprastas per grožį. Koks kitas matas gali būti taikomas minties šlakų margumynui? Ir kai rasite gerumo, ryžto ir veiklumo aruodą, tiktai su grožio samteliu galite prieiti.

Nuostabi ugnis išsižiebia bendraujant su tauta.

Nepasitenkinimas – tiktai galimybių žinojimas. Pasitenkinimas – dvasios mirtis.

3. Ten, kur laukia tauta, Mes siunčiame Mūsų išrinktuosius. Viršum žemės spindulių liepsnoja dvasios spinduliai. Sudeginkite vakarykštės dienos drabužius. Kurmis nėra kelionės draugas. Iki Ap sireiškimo, Manau, net visi pasaulio kurmiai neišraus duobės.

Šalin rankas, šalin rankas, šalin rankas!

Mūsų skydą nukala žemiškos rankos. Galia pasireikš per žmones – nereikia Angelų trimitais ausų draskyti, kai žmogaus dešinioji pajėgi priimti taurę.

4. Reikia sumaniai apeiti gyvenimo standartus. Geriausi žmonės aplenkė debesimis apsunkusį pasaulį.

Trokštantis ateiti į Naująją Šalį privalo ne tik nusimesti visus prietarus, bet ir žengti nauju keliu.

Teigti gyvenimą, atsižvelgus į vietos sąlygas. Jeigu kur nors šimtas kalbų, būtina suprasti šimtą psichologijų. Vienas posakis visiems yra panašus į valdiško namo koloną.

Įvairovės vienovė duoda gausų derlių. Vaisius reikia auginti įskiepijant naujas sroves, todėl dažnai kalbėsime apie Naująją Šalį, – tai labai skubu.

5. Klajojame nuo mažo iki didžio, nuo kasdienio iki pasaulinio, bet niekas nepasakys, kad tai menka, ir niekada pasekmė nebus klaidinga.

Kažkas paklaus: „Kodėl Mokymas išbarstytas tarsi grūdai?“ Atsakykite: „Tik iš įvairių siūlų galima sukurti sudėtingą raštą.“

Paklaus: „Kodėl Mokyme nėra išbaigtų teiginių?“ Atsakykite: „Nes išbaigtumas yra mirtis.“

Paklaus: „Kodėl negalima logiškai sujungti Mokymo dalių?“ – „Nes bjauru auginti vien galvą arba vien ranką.“

Paklaus: „Kodėl negalime pirma Danguos formulę ištart, o paskui Žemės maldavimus?“ Atsakykite: „Nes kiekvienas Motinos apsiausto siūlas keliauja iš viršaus į apačią ir atgal.“

Paklaus: „Kodėl negalima iš karto apreikšti to, kas lemta?“ Atsakykite: „Namo kolonos statomos tam tikra tvarka.“ Ir jei darbininkai sakys: „Leisk, mes iškart pastatysime“, statytojas atitars: „Sugriauti sumanėte!“ Taip lašas sutalpina visą pasaulį.

Neribotų galimybių suvokimas suteiks jums ramybės pajautą.

Kaipgi žemės drebėjimas, įvairūs vėjai, audros veikia esatį? Kaip skirtinga žmonių aura veikia augalus? Galima visai naują institutą įkurti.

Iš tiesų, galime rasti kosminės koordinacijos jungtį lygindami įvairių elementų pulsavimą. Čia nėra nieko naujo, bet visos pasaulinės kooperacijos reikšmę galima vaizdžiai manifestuoti netgi tiems skaitytojams, kurių dvasia primena tarakonus, susimetusius pakampėse.

Žvelkite plačiau. Paskirkite mokyklose apdovanojimą už pateiktų klausimų kiekybę. Anksčiau atsidėkodavo už atsakymus, dabar – už klausimus.

6. Prieš išeinant astralui, iš stuburo slankstelių srūva spinduliai. Skirtingi centrai skirtingai vystosi, ir ateina metas, kai šiuos skirtumus reikia suvienodinti pasitelkus ramybę. Nereikia liesti kaip ir sude-rinto rojalio, nereikia stuksenti metaliniu daiktu.

Net uola suskyla, jeigu per ją stukteli metalu nesuderinę tono. Nors reiškinys gerai žinomas, bet

sunku įsivaizduoti jo poveikį žmogaus organizmui. Tik bandant galima pajusti, kiek kartais šnabždesys sunkesnis už sprogamą. Be to, reikia atsiminti, kad nervų kombinacijos tokios įvairios, jog sunku dėsniais numatyti pasekmes.

Fizinė būklė taip susijusi su dvasia, kad tik asmeninė patirtis gali nurodyti, kaip apsaugoti teisingą ugnies atėjimą. Ugnys yra spindulių šuliniai.

7. Pasaulinė mintis praneša pasaulinį sprendimą ir Naujosios Šalies statyba gali būti tik pasaulinės minties suvokta.

Argi Mums reikia gražbyliavimo? Daug galin-gesnis dvasios prisilietimas. Kai pamatysite, kaip vienu mostu įvykdomi svarbūs sprendimai, tada bus aišku, kad žodžių vertę lemia ne kiekis, ne išorinė forma, bet vidinė esmė.

Reikia dar trumpiau kalbėti. Kalvio kūjis neturėtų tarškėti. Kristaus Mokymas gali būti užrašytas ant delno.

8. Dvasios skrydis neskaičiuojamas valandomis, – reiškinyis anapus laiko, kai dvasia skrieja tarp planetų – momentas, nes negali būti pratęstas, kitaip įvyktų atotrūkis tarp sutankėjusio kūno ir mentalo. Bet reikia atsiminti, kad dvasios, veikiančios anapus laiko, potyriai irgi be skaičiaus. Iki

keturioliktosios klausos dvasia pasiekia, o žemės sferoje galima patirti tik devintąją.

Klausos laipsniai suteikia galimybę žmogaus bendradarbiais padaryti įvairius elementus. Lietaus šniokštimas irgi turi reikšmę. Daug būdų praturtinti žemės kūrybą.

9. Tamsą galima išsklaidyti pakeitus minčių kryptį. Ne žodžiai, o greitaeigės mintys audžia aurą.

Siekiamo, kad mūsų darbai būtų pelningi ir dvasine, ir materialia prasme. Tvirtinu, kad minčių kokybė tam turi didžiulės reikšmės. Reikia pabrėžti vienybės gėrį ir naudą, ir kvailumą mes puikiai įvertiname. Žinoma, didžiuos darbuos ir kvailumas ras būstą, bet ne viršutiniame aukšte.

Gyventi gali kiekvienas, bet ateities pasauliui reikalinga nušvitusi sąmonė, o ne aukštų frazių murmesys.

Labiau Vertiname dalykišką pinigų ataskaitą nei puošnių posakių rinkinį. Reikia mąstyti apie pasaulį, siūsti praktiškas mintis.

Naujosios Šventovės išvakarėse reikia išradinumo ir tautą reikia nustebinti nuovoka. Vaikščioti su vystyklais nepatogu.

10. Laiduoju, kad lengviau kalnus perkopti, nei žmogaus uodegą ištiesinti. Mūsų Spindulys veržlus, ieškantis.

Mūsų Skydą reikia suvokti – iš tiesų būtina drąsa.

11. Protingoje religijoje nėra sumaištis.

12. Neigiantieji Dievą Jo neregėjo, bet kaip atrodo smuklininkų Dievas? Lengvai paperkamas Kristus, už žvakelę nuslepiantis bet kokią išdavystę.

Nėra nieko blogiau už niekšybės žvakę. Kristui nereikalingi tokie garbintojai, nes nuo jų žvakių aprūksta rūbai. Nei Jordano, nei Urdaro vandenys nenuplaus tokių atnašų pėdsakų.

13. **Legenda apie Budą.**

Vienas tyras žmogus troško išvysti Budą, sutelkdamas dėmesį į pačius įvairiausius daiktus. Jo rankos nesiekė išminčių atvaizdų, o akys nevarstė relikvijų, – reiškinys nepasirodė.

Pagaliau, palinkęs maldoje, ieškotojas pajuto, kaip ant kaktos jam nusileido voratinklio gija. Jis nubloškė ją ir pasigirdo aiškus balsas: „Kodėl atstumi Mano Ranką? Mano Spindulys sekė paskui tave, leisk tave apglėbti.“

Tada suvirpėjo žmoguje saulės gyvatė ir surado jis atstumtą giją. Ir jo rankose ji pavirto į keturiasdešimties perlų vėrinį, ir ant kiekvieno perlo švietė Budos Atvaizdas. Viduryje buvo akmuo, o ant jo užrašas: „Drąsa, ryžtas, džiaugsmas.“

Budos sekėjas patyrė džiaugsmą, nes žinojo kelius į jį.

Mąstau apie sparnus. Darbai iš tiesų sparnuoti. Žirgai skrodžia žemės erdves, ir sūkuriumi skrieja kūrybos siekiai.

Į kovą, į kovą, į kovą!

Iš tiesų didingas dvasios vandenyno paveikslas! Gaudžia ir skamba šauksmo garsas, ir priėmusieji dvasios ginklą veržiasi prie sosto, nes pasaulio mergelė išaudė dvasios šydą.

Į kovą, į kovą, į kovą! Girdžiu šauksmą ir lenkiu galvą prieš Gerojo Viešpaties įsakymą.

14. Reikia pasakyti apie tuos, kurie Man trukdo ir grasina. Lengvabūdiška tikėtis, kad pasaulio audinio įplyšimai gali būti lengvai užadyti. Net paprastas garsas sugrįžta iš toli netikėtu aidu. Daug giliau perveria erdvę dvasios siunta. Ir šitos žaizdos beveik neišgydomos.

Ranka, pažeidusi Valdovų Planą, atstumia Skydą. Galima sugriauti namą, galima perskelti medį, bet trukdyti Valdovų Planui?!

Ne grasinimą Sakau, o tiesiog Primenu pasekmes. Jei žmogus prisilietė prie kosminio sūkurio, tai bet koks nukrypimas sukelia bangą. Pakliūti po ja – kaip po milžino padu.

Geruoju Prašome – neatstumk Vedančiosios Rankos, vargas atsilikusiam.

Ir kokia čia garbė Mane sužeisti? Pirma atiduok, ką esi iš Manęs gavęs. Bet tau nepavyks, net jei atiduotumei kepenis ir širdį.

Kaipgi smogsi tau talentą Davusiajam? Kuo gi skirsiš nuo plėšiko? Nesupurvink Davusios Rankos, nes šis purvas virs tavo raupsais.

Todėl Mūsų Brolija gerbia sąmoningą dėkingumą. Todėl suprask savąją naudą.

15. Jau duotas jums Mokymas apie auką. Auka yra valdžia. Valdžia yra galimybė. Vadinasi, kiekviena auka visų pirma yra galimybė.

Metas nustoti veidmainiauti, tarsi auka būtų praradimas. Nepripažįstame praradimų, bet Teikiame galimybes.

Pažvelkime, kokios galimybės gimsta iš vadinamųjų aukų. Kur tikroji auka, galinti pažeminti? Mūsų Saugykloje didelis aukų rinkinys, ir kiekviena buvo naudinga ją paaukojusiam. Ne Mes kalbame apie aukas, nes auka – pelningiausias verslas.

Smulkūs prekeiviai mėgsta verkšlenti dėl išlaidų ir apsimesti nuskriaustaisiais. Bet tikrasis gyvenimo pramonininkas išlaidas laiko užstatu. Jūs prarasdavote ne aukodami, o grobdami.

Kristus patardavo išdalinti dvasios turtus. Kadangi raktai nuo jų giliai paslėpti, žmonės pritaikė šį patarimą, kad išdalintų prisigrobtus pinigus. Pirma

prisigrobtį, o paskui su ašaromis akyse atiduoti ir žavėtis savo gerumu. Tarsi kalbėdamas apie išdalinimą, Mokytojas galėjo turėti galvoje kėdes ir senus kailinius! Nepasveriamus turtus nurodė Mokytojas. Tik dvasinis dovis gali išjudinti svarstyklių lėkštę.

Pažvelkime į bendradarbius: gal kas nors ką nors prarado? – Ne, visi praturtėjo. Argi ne gaušos ženklas tapti naujos karalystės valdovu? Tokia turtinga ta karalystė, kad be ypatingos žalos galime sudaužyti dalį indų. Tiesiog rankos išauga, ir dėkingumo knyga gali būti peržiūrėta.

Patariu gyvenimo pramonininkams visoms pareigoms turėti pavaduotojus. Didelėse įmonėse darbas remiasi darbu, o ne asmenybe.

Ir kas gali tvirtinti, kad atidavė? Mes atversime Mūsų prekybos knygas ir įrodysime, kas ir kiek gavo. Ir todėl ne taip lengva aukoti, kai auka yra galimybė, o galimybė yra nauda, o nauda yra protingas bendradarbiavimas, o bendradarbiavimas – tai Alatyro akmuo*, kuris arba prikels, arba sudegins.

Tačiau savęs atsižadėjimas gali atverti Suvokimo Vartus, ir aptriušusi nereikalingų daiktų auka supsis su savimeile ant tos pačios šakelės.

---

* Tamas – hinduizmo sąvoka, nusakanti pirmąją materiją, tai tamsos, inercijos, nemokšiško sinonimas (sanskrit. *tamsa*, *neišmanymas*, *klaida*).

16. Kiekvienas įsikūnijimas išsaugo ryšį su charakteriu, kuris pagal laiką yra arčiausia.

Praeities pažinimas gali padėti budrioms dvasioms, bet mieguistoms nėra naudingas. Mėnulio gyvenimą reikia baigti.

17. Apie plano nekeičiamumą ir paslankumą.

Šios sąlygos ypač sunkiai suderinamos, nors riba aiškiai nubrėžta saulėtos sąmonės spindulio. Kad planą įkūnytumei gyvenime, kiekvieną minutę turi būti pasiruošęs paslankumui.

Kiek kartų Mes, keliaudami į Egiptą, atsidurdavome Mongolijoje. Kiek kartų, atradę rankraštį, Mes vėl jį užrakindavome. Kiek kartų, pradėję mūryti sienas, Mes jas nugriaudavome. Kiek kartų, pasukę žirgą namo, Mes vėl jį gindavome į nakties tamsą, nes, Mums išmiegojus namie, planas būtų pažeistas. Tariamasis kitimas tėra tik gyvenimo virpesys. Keliai prie nekeičiamo plano gairių alsuoja ir vilnija lyg bangos.

Įkūnydama planą, Mūsų esybė jau pasiruošusi trumpiausiam keliui. Ką tik apsilvilkę europietiškus rūbus, Mes pasiruošę pasiimti mongolišką durtinį. Ką tik apsisprendę dėl gyvenamosios vietos, Mes pasiruošę išplaukti. Toks paslankumas galimas tik suvokus plano nekeičiamumą.

Ne amžinasis keleivis, o veržlusis žinianešys – Mūsų Kelias. Plano nekeičiamumą suvokus, nu-

švinta sąmonė. Pereisime visus lieptus, jei plano šviesa bus aiški. Kad niekas jo neužtemdytų, būtina įsisąmoninti, jog planas nekeičiamas. O nekeičiamas yra tas planas, kuris naudingas visiems.

Nematome, kam nėra naudingas Naujosios Šalies planas, ir todėl žengsime akylai net tamsoje. Jei Mokytojas tars: „Bėk per srautą“, – vadinasi, atrama numatyta, tik pataikyk koja ant akmens.

Vienas ims tiesti tiltą, kitas pasamdys plaukiką, trečias atsisės laukti, kol nuseks vanduo, tačiau atsisiras, kas suverps sidabrinį dvasios siūlą ir pereis juo be kūno svorio, nes Aš ant Savęs priimsiu jo svorį.

Taip po vienu stogu gyvena nekeičiamumas ir paslankumas – du žygdarbio broliai.

Nuostabūs siekis veda į Aukščiausiąją Šviesą.

18. Tas, kuris suprato visus tikėjimus, kuris perėjo visas tautas, nurodo:

„Kiekvienam skirsiu pagal ūgį. Kiekvienas išsaus savo kapšį. Kiekvienas besibaiminantis sumokės Man pagal sąskaitą. Šypsena Mano priešui virs grimasa, palikite Man – Mano priešus.

Kas neteisingai pagalvos apie savo brolių, pūdą prisiriš prie kojos. Negaliu červoncų berti į dilgėles. Menka garbė – pasodinti nuoskaudų sodą. Kas aiškiau regės, tas prinokusį nukirs.

Tie, kurie pasitikote, kurie atsakingi esate, atiduokite Man Mano liūdesį ir džiaugsmą dėl jūsų. Kristaus galia, Budos galia, Mesijo, Tiesos pranašų numatyto, galia išlyginkite svarstykles.

Visa, kas didinga, Mums parodykite ir gėdykitės kirminėlio mažo, išbalansavusio teisingą svorį. Kas duoda, tas gali gauti.

Suskaičiuokite, kas kiek davė. Skaičiuokime teisingai.

Į kairę – baimė, savimeilė, savanaudiškumas, įtarumas, menkinimas, savigaila, blogas Mokymo aiškinimas, teršiančios pašnibždos, išdavystė veiks-
mu arba mintimi.

Į dešinę – auka, gailestis, narsa, bebaimiškumas, ištikimybė, nekeičiamumas, akylumas, paslankumas, Skydo įsisąmoninimas, žygdarbio kelias ir šviesa, dvasios šventovės puošimas, suvokimo teisingumas, gėrio išaukštinimas. Į kairę – nuostoliai ir mokesčiai. Į dešinę – gavimas.

Kiekvienas pats sau atmatuos, nes Regime ir Girdime. Nes nėra nei dienos, nei nakties, ir pasiuntinys jau balnoja žirgą.

Siunčiu jums Savo sėkmę, per amžius saugomą. Raktą į sėkmę laikykite švarų.“

Taip perduokite.

19. Alegorija apie Klausinėjantįjį.

Dgul-noras buvo laikomas pačiu išmintingiausiu. Jam pasisekė sutikti Mokytoją iš Švenčiausios Požemių šalies, bet šis neturėjo dešinės rankos ir liežuvio.

Veržlusis mokinys uždavė klausimą, ir Mokytojas linktelėjo galva. Mokinys uždavė du klausimus, ir Mokytojas linktelėjo du kartus. Neilgai trukus mokinys be paliovos uždavinėjo klausimus, o Mokytojas be paliovos linksėjo. Trejus metus truko klausinėjimas ir trejus metus Mokytojas linksėjo.

„Vadinasi, remiantis Tavąja patirtimi, būna visko?“ Ir Mokytojas ne tik linktelėjo, bet ir nusilenkė iki žemės, praskleidęs ant krūtinės drabužius, parodė atvaizdą Palaimintojo, duodančio abiem rankom.

Taip buvo patvirtinta išmintis ir išaukštinta gyvenimo kūryba. Iš tiesų vienu atodūsiu suvokiame erdvę. Ir joks žodis neperteikia to, kas neaprepiama. Ir jokia mintis nesutalpins Šviesos.

Tačiau, saulei tekant atsistoję prieš saulę ir saulės rezginiu sugavę jos spindulį, galime pasijusti vandenyno nugalėtojais, nes įmanoma šviesa palytėti Šviesos dvasią.

Bet šis suvokimas tik dvasiai, kuri gali pasakyti: „Aš viską atidaviau, kad viską priimčiau.“

Taigi, ne neigimą, bet tiktai teigimą laimina Budos Ranka.

20. Lengvojo kūno skrydžiai būna dvejopi: arba jis išneria per kojas ir klaidžioja be tikslo, arba jisai, nerdamas per viršutinius centrus, lekia dvasiniais tikslais: akimirksniu praskrieja vandenynus, moko žmones, prisotina auras.

Reikia pasakyti, kad tik nepaprastas veržlumas ir išradingumas gali priversti lytėjimą sutelkti į fizinę daiktą. Nes dvasia paprastai siekia paveikti dvasią, išleisdama iš akių, kad daiktai gali būti puikūs laidininkai.

Ne tik astralas, bet ir mentalas veikia. Žinoma, ir astralas išeina, bet mes nevertiname astralo veiksmų, Mums svarbesnė mentalo sąmonė. Galios smaigalį užaštrinti ne taip paprasta.

21. Pasitenkinimas ir budrumas – du Mūsų darbų palydovai. Jeigu tik žmonės galėtų matyti savojo nepasitenkinimo padarinius! Jeigu žmonės galėtų suprasti mieguistumo mirtį, jie galėtų išvengti dviejų svarbiausių tamsos bendradarbių. Klastingas nepasitenkinimo geluonis sminga net į geriausias vietas. Bukas mieguistumas aptemdo nugalėtojo galvą.

Kai žinote apie rūpinimąsi jumis, negi nudeginsite nepasitenkinimu, kuris sutrupino didžius darbus ir pasiuntusiajam prišaukė žaibą?

Įsiminkite, pas Mus nėra nepatenkintųjų. Nėra mieguistumo, kuriuo jus šlaksto tamsiosios jėgos.

Argi šiuose nuodinguose kvapuose neslypi sąstingis? Mieguistumas – ne Mūsų brolis. Palytėjusieji Šviesą nepervers savęs nepasitenkinimu ir nesuakmenės.

Mieguistumo ir dulkių reikia vengti. Skydą būtina branginti.

Dar sykį Pakartosiu, bet daugiau Negaliu, nes Įstatymas draudžia kartoti kurtiesiems.

VII

1. Pasakykite naujiesiems: „Būtina įsisąmoninti atsakomybę už mintį.“ Anksčiau atsakydavo už veiksma, paskui suprato žodžio reikšmę, dabar metas minties gaisrą pažinti. Geriausia – tylėti ir išskaistinti mintis.

Nejau tigro urzgimas gali būti blogiau nei išdaviškas mąstymas? Ne tik už veiksmus, bet ir už mąstymą žmonijos laukia sunki karma. Už mintį dvasia patiria kančią, nes nėra skirtumo tarp žodžio ir minties.

Beprotis, kas šį perspėjimą palaikys grasinimu. Grasinimai neegzistuoja, yra tiktai pavyzdžiai ir rūpinimasis. Kiekvieno valia šokti į bedugnę, bet perspėti reikia.

Manau, dabar nereikia kartoti apie minties reikšmę.

Nors metas tamsus, geriau kalbėti apie ateitį.

2. Kiekvienas pats pasvers. Galima ir pagal geriausią planą pastatyti tik vištidę.

Seikėti auksą ir sidabrą – ne Mūsų darbas. Būtiną užmiršti visas aplinkybes, tada įsižiebia šviesa. Kiekvienas džiaugsmingas praradimas – didžiulis laimėjimas.

Žūtbutinė narsa yra savęs atsižadėjimas. Bet aukščiausia narsa nelaukia atpildo. Žūtbutinumas nelaukia atpildo.

Mūsų kalba žūtbutinumas yra ribos įvardijimas. Žygdarbis arti šios ribos. Galima prie namo prisukti jo geležinę lenkeną.

Beldžiu lietuje – kodėl tiktai žaibo bijosi?

Kai kada elgetos krepšys slepia didžiulę baimę.

3. Apie Kristų.

Jau atėjo vakaras. Kristus sėdėjo ant slenkščio. Pro šalį ėjo šventojo rašto žinovas ir paklausė:

„Kodėl sėdi tarpdury?“ Kristus atsakė: „Nes aš – slenkstis į dvasią. Jeigu nori įeiti, eik per Mane.“

Naujasis rašto žinovas paklausė: „Ar tiesa, kad Dovydo Sūnus sėdi šuns vietoje?“ Kristus atsakė: „Iš tiesų koneveiki Dovydą, Mano Tėvą.“

Sutemo, ir trečiasis paklausė: „Ko sėdi, tarsi bijotumei savo namų?“ Atsakė Kristus: „Laukiu, kad nakties tamsa išlaisvintų Mane nuo tavojo veido. Iš tiesų tamsa į tamsą išeis.“

Paskui atsistojo ir parodė į Morijos kalną, kur stovėjo šventykla: „Mano senelis pastatė akmeninę Šventyklą, bet sėdi po padangtės drobule.“

Tarė šventojo rašto žinovas: „Pamišėlis, Saliamoną gyvu laiko.“ Ir nuėjo nežinioje.

Vėliau išėjo Marija ir, pamačiusi Kristų, pasakė: „Pavakarieniauk, Mokytojau, su mumis.“

Kristus tarė: „Širdies dovana spindi tamsoje.“

4. Apie Kristų.

Sinedriono narys paklausė Kristaus: „Ar ateitumei pas mus, jei pašauktume?“ Kristus atsakė: „Geriau eisiu į kapines, nes ten nėra melo.“

Sinedriono narys tęsė: „Kodėl nepripažįsti mūsų, jei net Tavo tėvą sutuokė mūsų narys?“ – „Palaukite, kol jūsų namai sugrius, tada Mes ateisime.“

„Ko ateisite: griauti ar statyti?“ – „Ne griauti, ne statyti, o apvalyti, nes į senuosius namus Negrįšiu.“

„Kaipgi Tu negerbi savo protėvių?“ – „Naujus indus puotai neša. Gerbdami senolį, negeria iš jo taurės.“

5. Alegorijos apie Budą.

Piemuo išvydo po medžiu sėdintį susimąščiusį žmogų. Jis atsisėdo šalia ir, mėgdžiodamas žmogų, bandė mąstyti. Jis ėmė skaičiuoti savo avinus ir mintyse sverti pelną už vilnas.

Abu sėdėjo tylėdami. Pagaliau piemuo paklausė: „Pone, apie ką Tu galvoji?“ Tas atsakė: „Apie Dievą.“

Piemuo paklausė: „Ar žinai, apie ką galvojau aš?“ – „Irgi apie Dievą.“

„Klysti, apie pelną, pardavus vilnas.“ – „Iš tiesų irgi apie Dievą, tiktai Manasis Dievas neturi ko parduoti, o tavasis Dievas pirmiausia turi nueiti į turgų. Bet gali būti, kad pakeliui Jis susitiks plėšiką, kuris padės Jam sugrįžti prie šito medžio.“

Taip bylojo Gautama: „Nueikite į turgų, ir greičiau sumanykite, kaip grįžti.“

* * *

Laivu plaukė beždžionių pardavėjas. Laisvalaikiu jis išmokė beždžiones pamėgdžioti jūreivius, kai tie išvynioja bures. Bet kilo audra, jūreiviai puolė nuleisti burių. O beždžionės, žinodamos tiktai kaip jas iškelti, ėjo įkandin įtempdamos lynus. Laivas pražuvo, nes mokytojas numatė tik giedrą orą.

Taip bylojo Buda, Gyvybės lotoso Gaivintojas.

6. Paklauskite, kodėl Pasisakau prieš magiją, kai Pats nurodau erdvės cementavimą, rato poveikio reikšmę ir kitas sąlygas, primenančias magiją.

Bet skirtumas tas, kad magija pateikia gyvenimo surogatą. O Mes mokome gerinti būtį, remiantis paties gyvenimo galimybėmis.

7. Naudinga nurodyti: „Atidžiau skaitykite senuosius Priesakus.“ Mokau naujų, kai senieji pritaikyti. Mokau to, kas naudinga, kai perėjote į sumanytą, nurodytą ir priimtą kooperaciją.

Geriausiai sekasi alavuoti, kai ugnis nenudegina. Sėkmė pasidengia alavu, kai jos apvalkalas dvasios sukurtas.

Kūjis dirba, ir girgžda grandinės, o pilkieji žmonės tebeieško malonumų ištvirkimo taurėje. Ir nežino, kad nepastebimai pasislinko laikrodžio rodyklė, kad rytoj užsidarys jų gudragalviškų pasilinksminimų durys, ir Mano vartininkas pasakys: „Ryto metą pastatėme altorių Išminties Valdovui.“ Ir pradės eiti pilkieji.

Rūstūs ir nepalenkiami stovi Mano sargybiniai. Nepalyginti jų šalmų plieno su pilkųjų auksu.

8. Pirma išsiskyrimas, paskui susitikimas, pirma susitikimas, paskui išsiskyrimas, todėl išmintingiau džiaugtis išsiskiriant.

Priesakas visiems kariams: „Kai kas nors pasitraukia, ženkite ankstesne kryptimi. Kai vėliava plevėsuoja, kariai nebėga. Kai liepsnoja laužai, kariai nesispraudžia ir neužima svetimos vietos. Kai duotas naktinio žygio ženklas, kariai nesiskundžia ir žengia atsargiai.

Prieš kiekvieną reiškinį jūs pastebėdavote tarsi tuštumos arba kosminės tylos momentą. Tas momentas proporcingas tiek mažiesiems, tiek didiesiems reiškiniams. Suprantama, kaip įsitempia fizinis pasaulis, praleisdamas dvasinį užtaisą. Todėl sunku fizinį pasaulį išvesti iš inercijos.

9. Mūsų idealas – ne Mokytojais būti, bet Bendradarbiais. Tačiau tam būtina įsisąmoninti, kad iš abiejų pusių bus besąlygiškai viskas aukojama sėkmės vardan. Kai išryškėja tokios aukos ženklai, formuojasi fizinio pasaulio įvaldymas.

Žemės bažnyčiose šaukiasi Kristaus ir stebisi Jo tylėjimu. O jūs jaučiate, kaip galima Jį atgaivinti žemės gyvenime neapsivilkus ašutinės ir nedrebinant erdvės nepasitenkinimu. Taip grūdinami planai.

10. Skirtingose jūrose skirtingos bangos, taip skirtingais būdais turi būti sustiprinta ir erdvės gravitacija. Daug kas sustiprėja ne tik išlaikant, bet ir pritaikant.

11. Visų baisiausia – pasakyti: „Mes jau suvokėme.“ Pats Mokytojas niekada neištars šios pragaištingos formulės.

Mes žinome Planą ir nenuilsdami įsisąmoniname detales.

12. Kodėl jaučiu kalnų dvasią? – Mokytojas siunčia Savo Skydą.

Mokytojas nori regėti jus, kalną tveriančius.

Mokytojas svajoja matyti jus, niekieno nesudrumstus.

Mokytojas jaučia, kaip narsiai jums reikia eiti.

Mokytojas nurodys, kada grės rimtas pavojus.

Mokytojas pataria narsą laikyti paruoštą.

Mokytojas padės išlavinti silpną ranką.

Mokytojas ne be reikalo kartoja seniai žinomas mintis.

Mokytojas žvelgia į priekį.

Mokytojas nurodo išlaikyti nepalenkiamą dvasią.

Mokytojas nori siaubą išginti.

Mokytojas nori, kad jūsų sprendimas būtų ramus.

Mokytojas sulaiko jus nuo nuoskaudų.

Mokytojas pataria, kaip ir anksčiau, sugalvoti šaunius sumanymus.

Mokytojas rūpinasi jūsų sveikata.

Mokytojas siunčia kelionėn.

Mokytojas pakankamai įspėjo.

13. Mokydami apie auką, jūs įgyjate valdžios. Sėkmė seka paskui auką. Jo Mokymas patikimas, nes pagrįstas auka. Sėkmė yra ne kas kita, kaip aukos grįžtamasis smūgis. Sėkmė gali būti pasiūsta pirmiau aukos, bet žiauri lemtis prasiskolinusiojo. Jeigu šiandien galima užmokėti mažu dalyku, tai po metų mokestis išaugs. Nepraeis nė metų, kai skolininkas eis sulinkęs.

Nusakysiu alegorija.

Kalinys vis dėsė prisipažinti nusikaltimą, bet namie buvo paliktas turtas, kuris jam atiteko netikėtai. Kiekvienas žingsnių garsas primindavo jam apie pasigailėjimą. Jis siuntė pasiuntinius, kad atiduotų teisėjui turtą, bet paprastas prisipažinimas būtų jį išlaisvinęs ir išsaugojęs jam turtus.

Tačiau lengviau žmogui kalėjime sėdėti, nei ištartį išganingąjį prisipažinimą. Kai teisėjas išlaisvina, jis privalo girdėti išganingąjį „taip“.

Norėkite atiduoti.

14. Akylumo ir klausos žiedai.

Pirmasis – liečia artimuosius asmenis ir ateities reiškinius. Antrasis – apsiriboja dabarties ir artimiausios ateities darbais. Trečiasis – aprėpia praeitį, susijusią su artimaisiais. Ketvirtasis – apima praeties įvykius. Penktasis – šiuolaikinio pasaulio

ribas. Šeštasis – nusako pasaulinių judėjimų ateitį. Septintasis – aprėpia visus ženklus.

Gali būti stiprus pirmajame žiede ir neturėti galimybės įvaldyti kitą. Todėl geriau lavinti septintąjį žiedą, nes jam prieinami visi reiškiniai, bet be asmeninės traukos – neapsiribojant asmenine, ankštoka sfera. Geriau, kai greta asmeninio ženklo galima gauti ženklus apie šalių vystymąsi arba kosminės reikšmės prošvaistes.

Būtina žinoti, kad dvasingieji labai retai suvokia grožį. Sąmoningas grožio suvokimas yra rečiausia savybė, kurią Mokytojai vertina labiau už viską.

Geriau sunkiai artėti prie didžių dalykų, nei lengvai – prie mažųjų.

Istoriniais pavyzdžiais Parodysime evoliucijos kelią.

15. *Atsivėrusiųjų brangenybių būseną* – minima senovės kultuose, kai žynė jau perkeliama į aštuntą aukštą, kur draudžiama įeiti, ir laiptai iškloti leopardų kailiais, kad nesklisų garsas.

Atsivėrusiųjų brangenybių būseną buvo taip gerbiama, kad už ramybės drumstimą baudavo it už religinį nusižengimą.

Visa, kas neharmoninga, ypač žeidžia, todėl griaustinio trenksmas mažiau pavojingas nei nau-

jagimio riksmas. Ši paprasta tiesa niekada nebuvo užrašyta.

Teoriškai visiškai neįmanoma nubrėžti harmonijos ribos, nes dvasios dermės tonalumas yra individualus.

Senieji žinojo, kad tai nepakartojama, ir saugojo nuo atsitiktinumų. Atsiveriant centrams, Šventyklos Vyresnysis stebėdavo, kokia garsų gama labiau paliečia. Garsas buvo lydimas tam tikros spalvos – taip rasdavo sąlygas kiekvienam atvejui.

16. Ryžtinga šypsena – geriausias laidininkas. Reikia pripažinti tikslą ir tapti Mokytojo plano dalimi.

Bet koks troškimas žalingas, bet veržimasis į žygdarbį būtinas. Troškimas nėra žygdarbis. Žygdarbis yra įsisąmoninta būtinybė. Troškimas gali augti, troškimo galima atsisakyti arba jį pakeisti. Srautas veržiasi ne troškimo, bet neišvengiamos būtinybės valia.

Dvasia žino, kur troškimų postūmiai ir kur būtinybės uola. Matau, kaip tiesos srautas teka, srūva, – niekas negali pastoti jam kelio.

Kaip dažnai Mokytojų Vardas, su tikėjimu išartas, padeda nutiesti pagalbos tiltą.

Mes matome, kad toli gražu ne viskas nuostabu. Dirbant su žmonija, reikia dažnai plautis rankas.

Ir kai jums būna sunku, nepriskirkite sau, bet prisiminkite pasaulinio poveikio bangas.

Perplauksite tik įsisąmoninę neišvengiamą būtinybę.

Štai tamsiųjų darbo pavyzdys: iš pradžių pasėti netikėjimą, paskui paskandinti geismuose, išauginti juos iki nusikaltimo – ir nuimti dvigubą derlių.

Sugalvokite, kaip tapti labiau suprantamais žmonijai.

Pas Mus aukščiau už šventąją kalbą yra tylos kalba.

Smerkiama atsisakymo ir neigimo kalba, draskanti apdarų kraštus.

17. Sukdami dešinėn, būkite pasiruošę eiti kairėn ir, priplaukdami prie kranto, būkite pasiruošę išplaukti, nes kiekvienas Nurodymas – Gėrio ir spartos vardan. Jausdami tylą, sulaikykite kvėpavimą, nes gali pasigirsti žingsniai.

Geriau patirti keletą nemalonumų, bet priartinti įvykius. Geriau trumpam nuilsti, bet priartėti prie Mokytojo. Geriau varginantys keliai, bet vedantys prie Mokytojo. Geriau panirti į dulkes, bet jose išskaistinti dvasią. Geriau atsisakyti sąlyginių priemonių, bet įvaldyti šviesą. Geriau apgailestauti dėl Spindulio, bet išvysti Kristaus Šviesą. Geriau duoti kitiems, bet pajusti didį dvasios džiaugsmą. Geriau

dvasią pajungti Įstatymui, bet priėti prie Paties Mokytojo. Išties, mokėkite saugoti ir išsaugoti.

Ir kai jūs jaučiate stebuklingąją pasaką, jūsų dvasia byloja tiesą. Ir kai jūs brėžiate būsimo gyvenimo liniją, – Mūsų veidrodis švyti. Ir kai jūs skaičiuojate pasaulio dalis, – Mūsų vėliava virpa. Ir kai jūs ere-lio žvilgsniu skrodžiate erdvę, – šviesa beldžiasi į Mano Bokštą.

Štai kodėl, kai mąstote apie bendrąjį valdymą arba apie žmonijos gydymą, Mes jaučiame sparnus.

Vykite menkas mintis, Mes nuo jų dūstame.

18. Kaip kortų žaidime, jūs galite gauti geriausias kortas, bet nuo jūsų priklauso, ar pavyks geriausiu būdu jas panaudoti.

Kalbu apie ateities vaizdus: priklausomai nuo auros kokybės jie yra realūs ir iškyla žinoma kryptimi.

Žinoma, pikta valia gali stumtelėti keliautoją kita kryptimi ir tada jis regės kito pobūdžio ženklus.

Todėl, regint ateities vaizdus, svarbu atsiminti, kokiai dvasios būsenai esant jie duoti. Su Spinduliu duodama atitinkama galimybė, kitaip būtų pažeistas teisingumas. Taip pat būtina suprasti ir terminus.

Kosminiams terminams naudojami duotieji indai ir jie sudaro bendradarbių grandinę, todėl bendradarbiai keičiami išrinktųjų valia.

Jeigu Mes pastebime, kad bendradarbis šlubuoja, Mes vis dėlto jo nekeičiame be Vyresniųjų valios. Jeigu išrinktųjų dvasia suvokia išdavystę, tegu kreipiasi į Mus sakydama: „Mūsų Laiduotojau, pakeisk bendradarbį.“ Tai reikš, kad grandinės žiedas nutrūko, ir išrinktųjų sąmonė išsilaisvins nuo išėjusiojo auros pasekmių. O pastarasis prisiima savąjį likimą, nes kiekvienas laisvas statyti sau namus.

Mes galime pašaukti, Mes galime parodyti atitinkamos krypties vaizdus, bet Mūsų šaukinio įgyvendinimas paliekamas gerai valiai.

Tiktai ištikimybė ir Išmintingo Plano suvokimas lemia ateities vaizdų realumą.

Iš kalnų atsiveria toliai, bet norą lįsti į duobę galima tik apverkti.

Praėjusiais amžiais skolininkas buvo įmetamas į duobę, vadinamą pragaru, – kam lįsti ten savo noru! Taip užbaigsime apie terminų ir ateities veidrodžių svarbą.

Noriu matyti visus savo vietose – aiškiau įsisąmoninkite žygdarbį, nelaukdami asmeninės naudos. Negi didvyriu vadinamas karys, kuris eina į mūšį, laukdamas apdovanojimų?

Praėjusiais amžiais Mokytojui Mahometui teko žadėti islamo kariams Rojaus malonumų, nejaugi Man teks žadėti žėrinčių rubinų? Reikia eiti nieko

nelaukiant, kitaip bus skaudu dėl prarasto evoliucijos laiko.

19. Dabar užbaigsime apie bendramatiškumo dėsni.

Statybininkas turi žinoti, kaip paskirstyti svorį namo kolonomis.

Pažeidus bendramatiškumą, prasideda griuvinimas, šventvagystė, melas, išdavystė ir kiti bjaurūs reiškiniai.

Ar gali stovėti pastatas, kur blusai priskiriamos milžino savybės, kur žarsteklio ieškoma labiau nei Dievo, kur kūrybos lyginamas su uodo skrydžiu?

Brolijos sąlyga – visiškas minties ir išraiškos bendramatiškumas – tai grožio tiesos tvirtovė. Gyvenime lengva lavintis be nutylėjimų ir perdėjimų.

Atidžiai stebime bendradarbius, kad jų raiška atitiktų prasmę. Tik taip gali bendradarbiauti skirtingos būtybės.

Grožis bus geriausias sprendimas, nes negražu pasakyti: „Aš įleisiu milžiną į skrynelę“ arba „Erelis sklendžia kaip višta.“

Kai nėra bendramatiškumo, dažnai sulūžta geriausi aparatai. To lengva išvengti šiek tiek sukauptus dėmesį.

20. Skaitydami pasiūlytas knygas, rasite kibirkštis. Į vieną skrynią sudėkite Maitrėjos garbinimo skeveldras it Žemės paviršiuje Mano išdėliotas Vietnatinio Akmens nuolaužas. Naujasis stebuklas sutelks tautas. Mūsų Spindulys išvys abejones.

Žygdarbio saitai primena darbą laboratorijoje. Nesudreba ranka, seikėdama bandomąjį skystį, nes tyrinėtojas žino, kad išlietas lašas gali susprogdinti namus. Tiktai tikėjimas ir narsa palaiko tyrinėtojo ranką.

VIII

1. Kristaus spindulys toks pat moksliškas kaip saulės spindulys, tačiau minioms net paprastą daiktą atrasti jau yra stebuklas. Argi rasių kaita stebuklas? Argi Mokytojų atėjimas stebuklas? Argi Kristaus apsireiškimas stebuklas? Argi amžių amžiais pranašauta apie stebuklą? Stebuklas ardo harmoniją, o kosminiai įvykiai tik kuria evoliuciją.

Sapnai ir regėjimai irgi nėra stebuklai, bet gyvenimo gijos, to, kas bus, esmės suvokimas, atsivėręs tik tiek, kad nepaliestų karmos. Jeigu žmonės galėtų suvokti sapnus be prietarų, kelias būtų lengvesnis.

Naujus vaizdinius dažnai sudarko lūžiai. Veidrodis arba padidina, arba įtraukia – tarsi paviršius virpėtų nuo nepaprastos įtampos.

Reikia apdairiai vertinti vadinamuosius košmarus – jų reikšmė gali būti svarbi.

2. Pasakysiu, kas labai svarbu. Kanonas – „*Tavuoju Viešpačiu*“ – Naujojo Pasaulio pagrindas. Anksčiau skaitėte: „Ir apsidžiaugė mano dvasia Dievu, Manuoju Išganytoju.“ O dabar sakysite: „Ir apsidžiaugė mano dvasia Dievu, Tavuoju Išganytoju.“

Iškilingai Sakau: čia išsigelbėjimas. „Viešpatie Tavasis, gyvuok!“ – taip tarsite kiekvienam ir, apsikeitę Viešpačiais, nueisite iki Vienatinio.

Ten, kur galima įklimpti, ten įmanoma žengti lengvai, jeigu atsisakoma neigimo. Ten, kur galima uždusti, ten galima pereiti, minint *Tavąjį Viešpatį*. Ten, kur garbinama materija, ten tik ja galite pereiti, bet išaukštinę žemiškąją materiją iki Kosmoso. Svarbiausia – nesusisieti vien su Žeme.

Kodėl legenda apie Kristų, nužengusį į pragarą? Mokytojas kreipėsi į žemiausius astralinio pasaulio sluoksnius ir pasakė: „Kodėl mintimis apie Žemę amžinai su Žeme save susiejate?“ Ir daugelis pasi-piktino ir pakilo aukščiau.

Taigi, raskite kiekvieno Viešpatį ir išaukštinkite Jį. Galima suprasti protu, bet svarbu – dvasios šyp-

sena. Kada tai, kas sunkiausia, tampa lengviausia it paukščio skrydis, akmenys patys susijungia į skliautą – taip kiekvienam apsireikš Kristus-Mūrininkas.

3. Dvasingumo sintezė – rečiausia dovana, būtent ji įžiebia pasaulio šviesą. Reliatyviai su pasaulio šviesa nieko nepalyginsi. Šviesa nudegina, bet jos spindulio ieškoma.

4. Nekurkite priešų – priesakas visiems. Pažinkite priešus, saugokitės jų, užkirskite kelią jų veiksams, bet be pykčio. Ir jeigu priešas savanoriškai ateis jūsų pastogėn, sušildykite jį, nes plati jūsų pastogė ir naujai atėjęs neužims jūsų vietos. Jeigu sunku pakeisti gilaus jausmo įtampą, tai uždenkite ją šviesos šypseną.

Senų išgalvotų sąskaitų sukeltas jausmas iš tiesų nebendramatis su Viešpačių planu. Jeigu padėtu-me ant svarstyklių darbus, iš pradžių sumanytus, ir prasimanymus, kilusius iš neapykantos, tai prasimanymai būtų sunkesni.

Bendramatiškumo vardan reikia rasti teisingą vietą žmonėms, kitaip mes vienodai kalbėsime apie planetos centrą ir rašalo dėmę. Vienu tonu suvaidinta pjesė kelia pasibjaurėjimą, todėl Kviečiame suvokti bendramatiškumo praktinę naudą.

Bet jeigu pastebite, kad pokalbis apie tuščią kevalą užsitęsia, atkreipkite kalbėtojo dėmesį į ne-

praktiškumą to, kas menka. Daugeliui žmonių ši disciplina būtina.

Nebijokite, jeigu jus pavadins bepročiais, nes kelias jums atviras. Neužmirškite pagirti priešų.

Gana apie priešus.

5. Apie terminų nebendramatiškumą.

Šalia vandenyno bangos – maži įvykių upeliai. Argi galima sumaišyti upelį su vandenynu? Bet Žemėje visada paskubės sumaišyti asmeninį su pasauliniu. Ranka jaučia audinio storį – taip dvasia turi skirti įvykių gylį.

Nesusižavėkite tariamu įvykių didingumu, nes tarp esminių mazgų gali būti įvairiaspalvių pamėklių, ir upeliai laikinai gali keisti savo vagą.

Atsitiktinumo momentas arba tylėjimas, arba nesveikata neturėtų įsilieti į bangą. Taigi, jei keliautojas pailsės kelyje, tai nereiškia, kad jis išklydo iš kelio.

Didžioji banga akimirksniu iškelia aukštyn, bet prieš kiekvieną bangą valtis sustingsta. Pati jautriausia valtis suvirpės stipriau, nes atmosferoje vis daugės sproginimo purslų.

Todėl terminų ir įvykių bendramatiškumo nevalia užmiršti. Ypač didėjantis tėkmės greitis gali paveikti organizmą.

Sudėtingi įvykiai tarsi nutraukia siūlą, bet laikinai, kol organizmas įsisavina dvigubą pasaulinio srauto porciją. Fizinių sąlygų kompleksas gali sustiprinti fizinius pojūčius, – tada reikia nepervargti, nes tankus vandenyno bangavimas.

6. Sėkmė tai greičiau, tai lėčiau banguoja, todėl, išvydę greitėjančią bangą, skubėkite įberti į ją kuo daugiau grūdų.

7. Mokytojų atėjimo dėsniai yra suderinti su visa aprėpiančiu Kultūros Planu. Karma susivynioja it ritinys, ir ima mirgėti tolstančios žemiškos galios ženklai.

Atėitį žinantiems sunku stebėti šį tolstantį mirgėjimą. Kaip vakarykštė diena – rytojus. Ir žingsnis matuojamas ne pėdomis, bet trimečiais laikotarpiais – milžino žingsniais pereiti šimtmečius jau nebaisu. Taip dvasios psichologija įsismelkia į Žemę.

Žemiškiems pavidalams kiekvienas šimtmetis atrodo grėsmingas. Bet dvasios tiltas veda į sparnuotą tiesą.

Tiems, kurie žengia trimečiais žingsniais, kartais atrodo, kad jie negyvena. Ypač greitas kamuolys kartais atrodo sustingęs, nejudantis, nes jo inercija neatitinka aplinkos.

8. Kas neša ateities žinojimą, tas gali drąsiai žengti net per klibančius akmenis.

Sėkmė – kai graži pabaiga. Sėkmė – kai galima leisti į Naują Kelią.

Troškimas – išsipildymo dalis. Drąsiai eikite į Šviesą!

Išsiskyrimas – pasimatymo prieangis. Ir Sergijus sakydavo: „Reikia atitolti, kitaip nesusitiksime.“

9. Noriu priminti apie aukštųjų moterų žynių kultą.

Buvo kategorija, kuri aukščiausią būseną patirdavo vartodama cheminius preparatus, kita kategorija į tokią būseną pakildavo magnetiniais srautais, buvo ir žemasis užkeikimų bei mechaninio sukimosi laipsnis. Paskui – panirimas savin ant sapno slenksčio arba dėmesio sutelkimas į spindintį daiktą.

Būdavo manoma, kad visų aukščiausias laipsnis – tai žinojimas, kylantis iš vidaus be jokių reigimų sąlygų.

Pasaulinės evoliucijos kelias, besiklostantis jūsų akivaizdoje, išveda į naujas sąlygas, ir ateina metas, kai reikia itin apriboti psichines galias. Žemiausi gamtos sluoksniai per paskutinį dešimtmetį taip stipriai užvaldė žemuosius psichinius reiškinius, kad iškyla pavojus evoliucijai.

Ne su žemaisiais pamėklių ir griozdų sluoksniais, bet su Aukščiausiais Planais kooperuojantis, galima žengti pirmyn.

10. Dabar apie suvokimo vijas.

Akylumo vijos sukasi iš centro, o suvokimo vijos – į centrą. Nuo simbolių ir miglotų metmenų jos spirale veržiasi į ryškų faktą. Aiškus šauksmas, aiškiaregystė, aiškiagirdystė, aiškus suvokimas, aiškus žygdarbis, aiškus žinojimas.*

Reikia suprasti, kad į šauksmo kategoriją neįeina faktas, nes šioje kategorijoje griežtas veiksmas gali būti nesuprastas ir tik padidins pavojų.

Nieko menkinamo negaliu pasakyti apie tuos, kuriems reikia šauksmo, bet faktas jų rankose būtų panašus į užtaisytą šautuvą, nežinant, kaip elgtis su ginklu.

Žinoma, šauksmo riba labai reliatyvi, bet kai galima pereiti į suvokimo viją, – Mes labai džiaugiamės.

Kiekvienas ratas primena vilkstinę. Žinoma, vilkstinė neša daugiau nei žirgas, bet už tai vienas žirgas gali sustabdyti visą judėjimą. Baikštumas arba kluptelėjimas gali išmušti iš kelio. Todėl žyg-

---

* Originalė: *Яснозов, ясновидение, яснослышание, яснопонимание, ясноподвиг, яснознание.*

darbio ir aiškaus žygdarbio sąvokos labai skirtingos. Žygdarbio plykstelėjimą galima užgesinti, bet aiškaus žygdarbio ugnies – neįmanoma. Aiškaus žygdarbio liepsna gali virpėti nuo kosminių sūkurį, bet nuimti jos nuo galvos neįmanoma. Taip suprasite, kodėl simbolio iki tam tikro laipsnio reikia kaip sutartinio ženklo, bet vėliau jis nebetinka ir ima atkristi tarsi lukštas.

It sferų muzika skamba esatis to, kas Neaprepiama ir Nepakartojama. Kaip paukštis pirma suspurdės, o paskui nuskris, taip žodis ištrykš iš Mūsų žaizdro, ir tik paskui bus patvirtintas. Okultine prasme pirmasis momentas svarbesnis už pakartojimą. Bet kai galima permanyti žaizdro kunkuliavimą, jis žėri stipriau nei įsakymas.

11. Jau Sakiau Jums, kad Pasaulio Motina slepia Savąjį Vardą. Jau Parodžiau Jums, kaip Pasaulio Motina uždengia Savąjį Veidą. Jau Užsiminiau apie Budos ir Kristaus Motiną. Tą, kuri juos mokė ir palaimino žygdarbiui.

Nuo senovės Pasaulio Motina siunčia į žygdarbį. Jos ranka žmonijos istoriją perveria nenutraukiama gija.

Jos Balsas skambėjo ant Sinajaus. Buvo pripažįstamas Kali paveikslas. Izidės ir Ištar esmė. Po Atlantidos, kai buvo suduotas smūgis dvasios kul-

tui, Pasaulio Motina ėmė verpti naują giją, kuri suspindės dabar.

Galima išvardinti kitus pavyzdžius, kai net aukštieji magai po mirties palikdavo netikėtas pasekmes ir troškimą ieškoti atramos žemuosiuose materijos sluoksniuose.

Toks paklydimas galėjo būti vadinamas intelekto kanalu ir ilgam sustabdyti bendravimą su kitais pasauliais. Dabar mechaniškai jau ieško to, ką lemia dvasia.

Ateities Epochos Mokymas sujungs dvasių ir intelektą.

Planetų srautai leidžia pagreitinti bendravimą tarp pasaulių, ir žmogaus dvasios raida pasuks naujais keliais.

12. Šviesuliai pagreitina žmonijos kelionę.

O dabar vėl apie Pasaulio Motiną. Motina – tai grožis, Pasaulis – tai pasiaukojimas. Būtent šiais dviem raktais atidaromi Vartai.

Tarplanetinis tiltas, suartinantis rases, remiasi šiais dviem pagrindais. Kam reikalingas laipsniškas kelias, jei Nušvitimas pakylėja viršum ribų.

Kas keliauja į Tolimąją pasaulį, toldamas nuo Žemės, dažnai susitinka Žinianešį. Išlaisvintasis šiam Žinianešiui pasako, ar jis mieliau renkasi naują kelią, ar vėl padės Žemei. Žinoma, daugeliui

mielesnis naujas kelias, bet yra nusprendusių likti čia.

Iš tiesų geriau išlaukti augalijos pasaulyje ir aplenkti vabzdžių karalystę.

Galima aplenkti netgi planetą.

13. Dabar, sunkiomis dienomis, kai priartėjo Marsas, kai nerimą kelia žemieji praeities srautai, mąstome tik apie ateitį.

Negirdėti planetų nukrypimai pažadina sąmones. Erdvė tankėja, ir Marso spindulį užlies Pasaulio Motinos šviesa.

14. Gydytojau, pasakyk sergantiesiems: „Vynas perpus sumažina Jūsų sėkmę, narkotikai pasiglemžia tris ketvirčius gyvybingumo.“

Žinoma, Mano vaistinė nedera su narkotikais. Prieš vartojant vaistus, reikia trejus metus išbūti pranos prisotintoje erdvėje.

15. M.: daug magnetų Žemėje paliko, todėl Sakau: lengva eiti Manuoju keliu. Siekiant susijungti su aukščiausiomis planetomis, reikia, kad planetoje būtų harmoningų, sąmoningai dirbančių dvasių. Paprastai klausiama iš apačios ir atsakoma iš viršaus. Kuo aukščiau, tuo daugiau jungčių.

Susidariusi Žemės izoliacija pagaliau turi būti įvesta į skirtąjį ratą. Kitaip atsiliks ne tik Žemė, bet ir Marsas, ir Saturnas.

Kodėl į Jupiterį eina tik nedaugelis, o Žemės atmosfera tiesiog užgriozdinta?

Noriu pasakyti: mieli keliauninkai, pažvelkite aukštyn, ir jei vietoj Žemės iliuzijų panorėsite tolimųjų skrydžių, tai ir sparnai išaugs. O dabar jūs visą astralinį planą užtvenkėte tomis varganomis lūšnelėmis. Vis tas pats šmeižtas, tas pats šmėkliškas smilkymas, bet užmiršote, kad nuo jūsų vaiduoklių smarkės sklinda. Saulės spinduliai gęsta atbukinančiose puotose. Tušti pavidalai kuria tuščius pavidalus.

Bet įsivaizduokite: jeigu vaiduokliai siektų sukurti nuostabų judėjimą, tai spinduliai sanitarai pavirstų Šviesos spinduliais.

Už Žemės ribų kuria būtent mintis, todėl mokykitės mintis valdyti.

16. Sąmoningumą išsiugdžiusiai dvasiai astraliniam plane užtektų keturiasdešimties dienų, tačiau įvairios žemės sąlygos pratęsė šį laikotarpį iki begalybės. Išėjusius iš Žemės supančioja graudūs apgailestavimai.

Aiščiausiai pasekmės parodytos legendoje apie Lotą. Jie išėjo iš miesto naujam gyvenimui. Buvo

iškelta tik viena sąlyga – neatsigręžti, bet Loto žmona atsigręžė ir susaistė save su Žeme.

Religija sako: einantis pas tėvus – su tėvais bus. Einantis pas Angelus – su Angelais bus. Einantis pas Dievą – su Dievu bus. Vadinasi, iškėlęs sau didžiausią užduotį pasiekia didžiausių laimėjimų. Todėl pats geriausias linkėjimas išeinančiam iš Žemės bus: „Skubėk neatsigrėždamas.“

Kaipgi su artimaisiais? Bet kuo aukščiau būsi, tuo geriau, tuo aiškiau juos regėsi. Žinoma, paprastai stabdo paskutiniai artimieji, todėl, norint sutrumpinti astralinį planą, būtina teisinga kooperacija.

Kuo aukščiau, tuo maloniau, ir mentalo paribyje galima pailsėti, nes ten dvasių veikia aukštybių trauka. Bet reikia sąmoningai aplenkti žemiausius sluoksnius. Reikia, kad sąmonės sprogymas nušviestų dvasios branduolį kuo toliau. Todėl toks svarbus perėjimo momentas, kad pasiųstum save į aukščiausias sferas. Užkliudžius žemiausius sluoksnius, paskui labai sunku pakilti.

Jeigu sąmonės būseną leidžia, kur kas geriau paskutinį nervų emanacijos žybsnį panaudoti skrydžiui, – tada žemiausi sluoksniai išretės. Svarbu išsklaidyti žemiausių sluoksnių atmosferą, kuri tada nebeslėgs prie Žemės. Kooperacija iš viršaus ir apačios duos greitas pasekmes.

Teisinga pastaba apie perėjimą be sąmonės. Tam lengva padėti: jeigu iš anksto bus įteigtas troškimas skristi aukštyn, tai nervų emanacija veiks beveik automatiškai.

Labai geros maldos apie sielos klaidžiojimą, bet jose yra viena klaida – jos kalba apie nusiramimą, kai teisingiau būtų kartoti: „Skubėk.“

Būtina kiekvienam tai perskaityti ir įsiminti – padės ne tik sau, bet ir Pasauliniam Planui.

1. Darbai, skirti ateičiai, transformuos dabartį. Jeigu žmonės suprastų, kad egzistuoja tik ateitis, kooperacija priartėtų.

Yra dvi žinojimo rūšys: vienas – išreiškiamas žodžiais, kitas – tikslusis, dvasia suvokiamas, bet neįsikūnijęs žodyje. Net negalima žodžiais paaiškinti, kaip įvyksta šis suvokimas, bet jis iš tikrųjų gražus.

Mūsų bandymai ir skrydžiai suteikia jausminį žinojimą.* Subtilusis kūnas kliudo prasiskverbti toliau žinomų sferų, o dvasios iliuminacija prisiliečia prie daugelio tolimiausių Kosmoso pašvaisčių.

---

* Originale – чувствознание.

Būtų kvaila ir grubu perduoti Žinojimo Šviesą šiurkščiais žodžiais. Tai būtų taip pat juokinga, kaip ir paiki sąlyginiai pavadinimai.

Viena galiu pakuždėti: teisingai priešinatės menkinimui, nujausdami pažinimo galimybę per savąjį polėkio langą.

2. Manau, galima paaiškinti stichijų dvasių stebuklą. Jų forma priklauso nuo siekiamybės sąlygų. Kai patenka į žmonių regos lauką, jas sugeria žmogaus formos. Žmogus išvysta jas žmogaus formos, gyvūnai pamatys jas kaip gyvūnus, nes jos neturi apvalkalo.

Laiduoju, kad baisios arba gražios formos priklauso nuo nervų refleksų. Stichijų potencialas visada pasiruošęs reaguoti intensyviu atspindžiu ir sustiprinti mūsų siuntą tam tikra kryptimi.

Nereikėtų manyti, kad stichijų dvasios – mūsų kūrinys. Tiksliau bus pavadinti jų manifestaciją kibirkštimi, susilietusia su dinamito įtampos rezervuaru, ir šios kibirkšties sąmonė išiplieskia nuo žmogaus dvasios prisilietimo. Žinoma, laipsnis jų skirtingas, kaip skirtinga dinaminės energijos įtampa.

Galima mechaniškai sužadinti šios energijos įtampą, bet Mes esame prieš šią magiją, nes ji ardo taisyklingas stichijų bangas ir sukelia grįžtamuo-

sius smūgius. Galima naudotis šia energija **anapus įprastų žemės sąlygų**.

Spinduliai gali sugrąžinti stichijų bangoms pušiausvyrą. Žinoma, ir jūs jomis naudojotės, tačiau kol šis poveikis kyla iš dvasios, jis ne toks pavojingas.

Lengva paversti daugelį fabrikų magijos fokusais.

Žinoma, sunku įprastais žodžiais nusakyti stichijų kooperaciją. Taigi, dinamo mašina ir užbur-tas ratas turi mokslinį pagrindą. Dabar žmonės taip stropiai dirba blogio kasyklose, kad prie jų neįma-noma prileisti arti esančių galimybių.

Dviejų Pradų susidūrimas neišvengiamas, ir kuo greičiau, tuo geriau.

3. Stichijų dvasios siekia susijungti su žmogumi. Jos stichijose išgyvena žemesniųjų formų sąmonę, todėl galimi reti atvejai, kai jos išauga iki žmogiško-sios sąmonės, kaip ir žmogus, išskirtiniais atvejais galintis aplenkti visą planetą. Bet, žinoma, griežtai planuojant, pagrindinę masę galima sutalpinti į pradines formas.

Jūs žinote, kokios skirtingos evoliucijos. Suvoki-me tai plačiau.

Galima stichijoms skirti ypatingą pokalbį – toji sritis labai graži.

4. Statybos kelias įtraukia, tačiau galima laiduoti, kad užsimiršimo pakopos irgi suteiks džiaugsmo.

Būtent Kosmoso grožis priartina sąmonę prie savimaršos.

Bet kosminės vienatvės sąmonė yra tik tiesių kelių suvokimas, nes tik šia sąmone žmogus gali skrieti į kitus pasaulius, padėdamas kitiems tikrai dėl jų pačių.

5. Tegu viesulų sūkuriai aptemdo orą – iš jų šlako gimstantis sidabras švyti ir sutaurina Žemės spalvas.

Sąmyšio gniaužtuose gali būti sunkių minučių, nes galingas visos pasaulio dalies ugnikalnis.

Nuo senųjų laikų sąmyšio metu buvo siūloma kartoti trumpą kreipinį ir kartojimų kirčiais atremti poveikių bangas. Vėliau ši priemonė virto beprasmiu religinių žodžių kartojimu – nepaisant to, principas išlieka. Tačiau kartais mūsų dvasia reikalauja tam tikrų pakartojimų arba išvardijimų.

Geriausiais žynių laikais buvo parinkti žodžiai: Adonai, Ištar, Aleliuja ir Om (Aum). Be to, buvo kartojama abėcėlė arba skaičiai. Žinoma, jėga ne žodžiuose, o jų sukurtose bangose.

Reikia žinoti, kad kartais dvasios šauksmu galima sukurti naudingą bangą. Bet įpročiai tarsi apmarina, ir net stipri priemonė nustoja veikus.

Kartais, sukuriams siaučiant, galima sukurti savąją nukenksminančią bangą.

Kai nuodingas alsavimas grasina paliesti, geriau stipriai iškvėpti. Be to, galima valia sukurti tarsi apsaugos šydą. Misterijų metu žynės taip apsisiausdavo nematomu šydu, kad nustodavo girdėti ir matyti, tarsi nutraukdamos egzistencijos siūlą, – savos rūšies apsivalymas, kai atmosfera pilna sumaišties.

Primenu ginančiosios bangos misteriją, nes jos ištakos Azijoje.

Žmonijai būtini nauji keliai, ir langas į Astralinį pasaulį turi būti atvertas. Išmintingajam šalta vėjų gairinamoje žemėje.

6. Sakiau, Sakau ir Sakysiu – padėkite statyti Mano šalį. Ir atsiminkite šį Mūsų prašymą ne šilumoje ir pertekliuje, bet šaltyje ir sunkumo minutę.

Pasakyta – bus progų drąsą pritaikyti, bus stačių skardžių ir pereiti juos įmanoma tik su Mokytojo Vardu.

Pasakys: „Šilta prie ugnies.“ Atsakysite: „Skubu šaltyje.“

Pasakys: „Geri kailiniai.“ Atsakysite: „Per ilgi žygiui.“

Pasakys: „Užmerkite akis.“ Atsakysite: „Nevalia, esu sargyboje.“

Nepalenkiama jėga galite pereiti tiltą, o sunkumo minutę atsiminkite Mūsų prašymą, nes Planas gražus it stichijų švytėjimas.

Stichija yra erdvės medžiaga, nepasveriamą ir neišmatuojamą – pusiau amorfiniai kristalai, gyvuojantys vadinamųjų stichinių pasireiškimų pavidalu. Neapsireiškusios dvasios substancija prisotina erdvės medžiagą.

Apie žmogų sakoma: gimsta ir miršta. Apie stichijos dvasią galima pasakyti: išsižiebia ir užgęsta. Kaip strėlė įsminga apsireiškusios dvasios sąmonė į stichijų medžiagą ir it magnetas surenka išsilydžiusią substanciją. Stichijų dvasios gimimas nulemtas sąmonės palytėjimo. Iš tiesų neaprepiama kooperacija!

Ir dvasios kokybė, ir išorė, ir dinamika priklauso nuo kūrėjo dvasios. Todėl piktas mąstymas kaip bjaurasties protėvis yra smerkiamas. Sąmonės jėga erdvės medžiagoje sukelia atitinkamą refleksą, ir išsižiebę erdvės fokusai lieka šalia kūrėjo. Menka sąmonė pagimdys gęstančias kibirkštis, bet potencialiai auganti sąmonė gali sukurti milžinus – tai gėrio ir blogio fabrikas, todėl taip vertiname minties kokybę.

Taip Mes nupiešėme – erdvės gyvenimo evoliucijos – paveikslą ir galime prašyti žmonijos: „Būkite geresni ir neterškite Grožio Šviesos bangų.“ Stichijų sferos akinamai gražios ir jas užteršti – tarsi sunaikinti nuostabią gėlę.

Erdvės medžiaga, persmelkta naujų spindulių kombinacijų, leidžia pradėti Naująją Erą. Reikia sutelkti visą gėrį.

7. Palaimintasis bylojo apie Įstatymo Ratą.

Pas patyrusį perrašinėtoją atėjo garbingas žmogus ir uždavė perrašyti kreipimąsi į Dievą. Tam atnešė pakankamai pergamento.

Įkandin atėjo žmogus, pavesdamas perrašyti laišką, kupiną grasinimų, ir taip pat įdavė pergamentą, ragindamas kuo greičiau pabaigti.

Kad jam įtiktų, perrašinėtojas nepaisė eilės ir paskubėjo įvykdyti užduotį. Skubėdamas pagriebė pirmojo užsakovo odą. Grasintojas liko labai patenkintas ir išlėkė, kad išlietų savąjį pyktį.

Paskui atėjo pirmasis užsakovas ir žvelgdamas į pergamentą paklausė: „Kur oda, kurią daviau?“ Sužinojęs, kas atsitiko, jis tarė: „Maldoms skirta oda buvo palaiminta, kad maldos išsipildytų, o grasinimams skirta oda buvo be išsipildymo galios. Neištikimas žmogau, pažeidęs terminų įstatymą, tu atėmei jėgą iš maldos, kuri turėjo pagelbėti ligoniui. Bet negana to, tu davei eigą grasinimams, kupiniems negirdėtų pasekmių. Pražuvo darbas Archato, palaiminusio manąją odą. Pražuvo darbas Archato, iš blogio atėmusio jėgą. Tu išleidai į pasaulį piktą prakeiksmą, ir jis neišvengiamai sugriš

pas tave. Tu tik nustūmei nuo kelio Įstatymo Ratą ir jis tavęs nebeves, bet užkirs tau kelią.“

Nerašykite įstatymų ant negyvos odos, kurią išsineš pirmas pasitaikęs vagis. Įstatymą saugokite dvasioje, ir Gėrio alsavimas ridens prieš jus Įstatymo Ratą, palengvindamas jūsų kelią.

Perrašinėtojo neištikimybė visą pasaulį gali išstumti į vargą.

8. Manasis Spindulys yra dvasios ženklas, jis nujaučia žiaurų mūšį.

Naująjį Pasaulį galima įsivaizduoti kaip dvasios lemtį, jį atpažinti galima iš žinojimo svarbos. Dvasios spyruoklė suteikia sveikatos. Skrieja metai, dvasiai klojantys kilimą. Dvasia šaukia ir žynių ženklą paverčia dvasine nuostaba dėl žmogaus likimo.

9. Bičiuliai! Keturiais akmenimis grįskite savo veiksmus. **Pirmasis** – Pagarba Hierarchijai. **Antrasis** – Vienybės suvokimas. **Trečiasis** – Bendramatishkumo suvokimas. **Ketvirtasis** – Kanono „Tavuoju Viešpačiu“ taikymas.

Pirmajam įdiegti pasitelkite visą savo meilę. Prisiminkite gražiausias vaikystės šypsenas, ryškiausius saulės spindulius ir pirmąją paukščio giesmę už lango.

Antrajam – apsiginkluokite dienos ginklais, pasiimkite savųjų veiksmų šarvus ir atgaivinkite pajautą tyro vandens gurkšniu.

Trečiajam – išsirinkite darbo kambaryje aukščiausiąją ir statmenąją liniją. Tai bus Plano dydis. Visą nepasitenkinimą, susierzinimą ir pervargimą mintyse pridėkite prie Pasaulinio Plano ir palygindami pamėkliškoms nuotaikoms nerasite nė mažiausios vietos.

Ketvirtajam – įsivaizduokite žvaigždžių pasaulio begalybę. Iš tiesų Tėvas turi daug namų – kurių apjuodinsime? Prisiminę duotąjį kanoną, įsivaizduokite, kaip iš aklinių namų išseinate į šviesą. Taip ateis pas jus visa, ko jums trūksta.

Ant pirmojo akmens nupieškite **Balandį**. Ant antrojo – **Karij**. Ant trečiojo – **Koloną**. Ant ketvirtąjo – **Saulę**.

10. Mano žodžiuose galėjote pastebėti tam tikrus neaiškumus arba atskirus žodžius, šiandien nesuprantamus. Atsiminkite vadovavimo sąlygą – neužgauti karmos.

Gerio nuojauta turi patarti, kaip išdėlioti kelio gaires.

11. Geriau veržtis: kiekvienam savas kelias. Naudinga paruošti savo organizmą, kad suvoktų Mokytojo Mokymą.

Mūsų Spindulys dirba nuolatos, bet būtinas dvasios susitelkimas. Mokytojo nurodymų geriausia ieškoti įvairiuose gyvenimo reiškiniuose. Gera mokėti melstis. Malda, arba dvasinis pokalbis, – aukščiausia apraiška, bet būtinas proto subtilumas ir dvasios tvirtybė.

Bendravimo pažinimas pavojingas ir gali susilpninti organizmą panašiai kaip narkotikai.

12. Žmonėms dažnai trūksta dvasios disciplinos ir saiko jausmo. Raktas į tolesnius laimėjimus, pati sunkiausia kelio pakopa. Todėl daugelis pradedančiųjų mano, kad Adepto kelias – katorga. Užgauli nuomonė, bet labiau Vertinu dvasios įsakymo griežtumą.

Pašvęstiesiems į Izidės misterijas gerai žinoma dvasinės tuštumos neviltilis prieš išventinimą.

Naktį prieš išventinimą šventinamasis būdavo užrakinamas ypatingoje patalpoje, kur išgerdavo visą neviltilies taurę ir draskydavo savo drabužius, jausdamas dvasioje mirtiną liūdesį.

Prieš aušrą jis nugrimzdavo į ypatingą sąstingį, o auštant, kai saulė nušviesdavo šventyklos pilonus ir Kulto tarnai giedodavo rytinę giesmę, Vyriausias Dvasininkas atidarydavo duris, pažadindavo šventinamąjį ir vesdavo jį į akinančią patalpą, kur jis gaudavo Vardą ir gimdavo dvasios džiaugsmui.

1. Tam tikrose pakopose būtina švari vieta. Dvasios higiena numato kūno higieną. Žmogaus praktas kenksmingas tam tikroms dvasinio gyvenimo pusėms.

Ritualiniai apsplovimai turi būti suprantami tiesiogiai ir simboliškai.

Aukščiausias ir paskutinis misterijų aktas skyrėsi tuo, kad nebuvo jokių apeigų. Dažnai Šventinantysis sakydavo Neofitui: „Štai atėjai tu pas mane apsiginklavęs Paslaptimi, bet ką Galiu tau duoti, kai Išsipildymo vainikas slypi tik tavyje? Sėskis, atidaryk paskutinius vartus, Aš gi malda palengvinsiu tau paskutinį žingsnį aukštyn.“

2. Tegu tauriausi šventojo Gralio kariai susiburs žygdarbiui. Aukščiau už visus džiaugsmus – žygdarbio šypsena. Šypsodamiesi priimkite žygdarbio krikštą. Šypsodamiesi išstarkite griežčiausią įsakymą. Mokytojas eina paskui jus. Mūšyje Prilaikys jūsų dešinę ir Pasitarime Nurodys sprendimą.

Visur paskui jus eina sargyba. Laikas skrieja – skubėkite sukaupti žinių atsargas. Džiaugsmingai sutikite žygdarbio rūstybę!

3. Džiaugsmingai virpėjo oras prieš aušrą, kai Buda suvokė Kosmoso didybę ir Viešpats Kristus meldėsi Getsemanės sode.

4. Maža darbininkų. Žmonės, besivaikydami stebuklų, paleido Vedančiąją Ranką. Vėl Žengiamo į pasaulį. Vėl Nešame dvasios įrodymus.

5. Geriau žinoti žmonijos silpnybes, nei maintintis minčių sukurtais vaizdiniais. Tiesa sunki, bet metas suprasti, kad pasaulyje gyvena šešėliai. Prieš katastrofą visada vaikšto tik šešėliai. Kūjis pakeltas. Koks siaubingas šokis šešėlių, užmiršusių dvasių.

Šešėliai nežinantieji, šešėliai praradusieji – ne numano apie Naująjį Pasaulį. Jaučiu, žlugs priešo stovykla. Jaučiu, patamsės įrankių auksas. Jaučiu, taps nepakenčiama linksmybių šventovė. Šviesus Mūsų kelias.

6. Sudėtingas žmogaus organizmas – ypatinga sąmoninga evoliucija. Nuo sąmonės užgimimo nėra bendros evoliucijos. Visa sukurta, remiantis begaline rūšių įvairove. Bendrieji dėsniai sunkiai nustatomi. Netgi pagrindiniai dėsniai, kaip tobulėjimo dėsnis ir atpildo dėsnis, negali būti išreikšti viena formule.

Knyginiai pareiškimai iš tikrųjų nėra tokie paprasti, tikrai itin šviesus protas gali įsiskverbti į žmogaus evoliucijos sąrangą. Daug iečių sulaužyta dėl šių klausimų. Belstis galima.

7. Dabar sunku įsivaizduoti Aleksandrijos žlugimą. Geriau neprisiminti pereinamojo laikotarpio.

Apima siaubas, matant to meto religinį prietarumą. Origenas vaikščiojo dar ant karštų Senojo Pasaulio žarijų.

Žinodamas Kristaus įsakymus, jis sirgo matydamas nesuprantančiųjų minias. Žinodamas senųjų misterijų paslaptis, jis sirgo regėdamas nesuprantančiuosius Šaltinio vienovės. Žinodamas Kristaus Mokymo paprastumą, jis sirgo matydamas bažnyčių kūrimą.

Dirbo vienatvėje, kentėjo dėl pernelyg didelių dvasios prieštaravimų. Esant ypatingam dvasinio pažinimo aiškumui ir paprastumui – ypatingas visos esybės sudėtingumas.

Origenas išpirko savimi ankstyvosios krikščionybės siautulį. Uoliai siekdamas žinojimo, jis piktinosi dvasininkijos žinojimo nuopoliu.

8. Pakartosiu – nusikalstamas pasaulio nerūpestingumas. Nejaugi nepastebi pavojaus? Liepsnos liežuviai žymi artėjančią dvasios audrą, bet žmonės nenori suprasti Mūsų signalo.

9. Griaudžia įvykiai. Stengiuosi prilaikyti beprotybės apinasrį. Jeigu matytumėte visus daromus nusikaltimus! Bet sulaikysime panteros šuolį. Dvasios ieškantieji sulauks Vedančiosios Rankos. Ieškantieji žinių – gaus Nurodymus. Kenčiantieji sulauks paguodos. Pakėlusieji kardą bus sutriuškinti. Besityčiojantieji bus pašalinti. Blogį padariusieji bus sunaikinti. Taip Įsakau.

Nuostabu, kaip griūva pasaulis! Griovėjai ir griaunamieji bus nušluoti. Naujieji, naujieji ateina. Iš švarių vietų ateis naujieji: klajokliai ir žemdirbiai, našlaičiai ir valkatos, vienuoliai ir katorgininkai, mokslininkai ir dainininkai – visi, kurių stipri dvasia. Savotiškos rūšies legionas žmonių, suvokusių dvasią.

Reikia žinoti, kad tarp atstumtųjų yra tikrų perlių. Priimkite kiekvieną, kuris ateis pas jus ir tars žodį apie dvasią. Netgi niūriose plėšiko akyse kartais žybteli mintis apie žygdarbį. Ir netgi katorgininkas moka aukotis sargyboje.

Trokštu regėti jūsų kariaunas, tapusias dvasios galiūnų buveinėmis. Atsiminkite, kad Kristus meldėsi tarp plėšikų ir Buda plėšikui atvėrė Paslaptį. Taip užrašykite.

1. Džiaugiuosi, kai suvokia ateities reikšmę. Dabar ypatingai svarbus metas. Senieji prietarai virto neišmanymo kalnais. Tamsūs žmonių keliai. Iš tiesų tiktai Mūsų pastangos gali pakeisti įvykių eigą. Žvėriški įpročiai užpildė žmonijos laisvalaikį.

Kristus mokė gailesčio, – bet pamintas meilės įstatymas.

Gautama, vadinamas Budos vardu, meldė naršos ir energijos, – bet aptingo Jo sekėjai.

Konfucijus mokė valstybingumo harmonijos, – bet Jo mokiniai pasidavė korupcijai.

Sunku pasakyti, kuris nusikaltimas sunkesnis, todėl negalima kalbėti apie tautas, galima kalbėti tik apie asmenybes.

Tinginystė baisi ir gali ribotis su nusikaltimu. Sunku matyti tingėjimo pasekmes, bet jis žmogų paverčia gyvuliu. Pasakysiu – tai viena iš svarbiausių Kelio kliūčių. Kartais žmogžudys dvasiniame plane yra paslankesnis.

Paperkamas žmogus taip pat netenka Brolijos pasitikėjimo, nes didi tokių žmonių išdavystė.

Žmogus, nejauciantis gailesčio, irgi netinka žygdarbiui, nes tokios sielos neturi drąsos.

2. Žinoma, Visata susideda iš daugiarūšių pradų. Pradais Vadinu pagrindinius elementus.

Pirmapradžiais elementais Vadinu laisvo būvio elementus, tai yra tuos elementus, kurie dar nesusijungę į tarpusavio derinius.

Vienas svarbiausių kuriančios jėgos bruožų yra derinių būtinybė.

Mums Pasaulinis Pradas yra esminis Kosmoso dėsnis, kuris tik iš dalies gali būti ištirtas. Žinoma, sunku, bet galimybės yra. Daugelis iš Mūsų dvasia tai suvokė, bet išreikšti bendra laboratorine formule yra neįmanoma, kol lieka neištirtų ciklų.

Kaip daugiabriaunis krištolas spinduliuoja Kosmosas. Protas pajėgia sugauti tik vieną krištolo atspindį. Neliūdna, bet džiugu. Žinoma, mėsininkai negali perteikti viso sąvokų subtilumo.

3. Ir užmirš poilsį, ir ims kliedėti savo kvailybe – trūksta vaizduotės, trūksta suvokimo, trūksta žinojimo, trūksta saiko jausmo, trūksta grožio, trūksta žygdarbių, trūksta noro atsisakyti patogių įpročių.

Būkite pasiruošę pamatyti ir komiškų figūrų. Reikia mokėti vadovauti – reikia, reikia, reikia.

Jeigu žinotumėte, kaip dažnai Mums tenka girti smėlio krūvas ir vadinti jas pilimis. Žinoma, Mums džiugu, kai statytojas liepsnoja nuo pagyrų

ir yra pasiruošęs supilti naujas kauges. Atsiminkite tai.

4. Disciplina – pagrindų pagrindas.

×II

1. Pasikalbėjime apie Mokytoją Budą.

Žmonės neišsiaiškina Palaimintojo Mokymo pagrindų.

Pagrindas – disciplina.

Bendruomenės vienuolis dvasia ir kūnu siekdavo išsilaikyti kelyje. Pirmaisiais metais jis nešdavo sunkią paklusnumo naštą. Jam drausdavo save kankinti stulpininko pratimais ir buvo prisakyta kovoti vien dvasios pradu. Taip rūšiai mokydavo Buda savo mokinius. Iš tiesų tikrai dvasinė kova teikė jiems džiaugsmo, todėl kalbama apie kelio erškėčius.

Tik kai bendražygio valia užgimdavo it liūtas ir sidabrinės kamanos suspindėdavo ant mokinio jausmų, tik tada Mokytojas pakylėdavo uždangą ir duodavo užduotį.

Paskui palaipsniui mokiniui būdavo atveriamos žinojimo paslaptys.

2. Palaimintasis pasakė: „Tiesa – vienintelis drąsos šaltinis.“ Teisingai suprasta Tiesa – tai gražiausias ir išmintingiausias Kosmoso knygos skyrius.

3. Deva Čan nėra būtina būseną. Deva Čan tarsi jėgų rezervuaras, čia vyksta dvasios atsinaujinimas. Bet daugelis sielų turi didžiules jėgų atsargas ir jiems to nereikia – jie laukia naujojo išsikūnijimo termino. Todėl būtina įsigilinti į tikrąjį Mokymą apie Skandus.*

Terminų dėsnis toks pat svarbus kaip ir karmos dėsnis.

Terminų dėsnis valdo Skandų derinius.

Dvasia gali ištaisyti fizinio kūno trūkumus, svarbiausia – dvasia.

Milžiniškos atminties nebūna, yra tik sugebėjimas išsikviesti faktus ir vaizdus.

Astralas dar pilnas žemiškų galimybių, bet toliau viešpatauja dvasios žinojimas, o sąmonė egzistuoja tiktai žemiškame apvalkale. Astralas dar turi asmeninės sąmonės liekanų. Sąmonė nėra dvasios žinojimas.

Sąmonė yra vienas iš Skandų derinių. Sąmonė yra dvasios žinojimo išdava.

Visą laiką Kalbu apie dvasias, priklausomas nuo karmos ir terminų dėsnio. Laisvųjų dvasių evoliucija kitokia.

---

* Skandai (Skandhas) – budistinėje filosofijoje tai žmogaus savybių visuma, lydinti jį per visus išsikūnijimus.

Įsigilinkime į klausimą apie karmos įtaką dvasinei esybei, esančiai kitose sferose. Tai svarbu žinoti, reikia išsiaiškinti skirtumą tarp *sąmonės* ir *dvasinio žinojimo*.

4. Pasakysiu – kituose pasauliuose didelė įvairovė. Paminėkite žmogų, ir aš jums nusakysiu jo evoliuciją, bet nurodyti bendrą dėsnį beveik neįmanoma.

Dvasios didybė – laiptelis į žygdarbį. Jeigu visi žmonės būtų dvasios karaliai, nebūtų ir pusės žalos.

5. Dabar apie terminus.

Karmos dėsnis ir terminų dėsnis panašūs į dvi veidų Janusą* – vienas pagimdo kitą.

Karma – veiklos vaisius, ir ji nulemia įsikūnijimo terminą.

Atkreipkite dėmesį – asmeninė karma, grupinė karma ir kosminė karma tarpusavyje turi derėti, tada terminas bus tikras. Dažnai asmeninės karmos vystymasis tempia paskui save grupinę karmą. Kai kurios dvasios yra visiškai valdomos karmos, tai reiškia, kad dvasios žinojimas minimalus. Tada karma tampa vienintele evoliucijos galimybe.

---

* Janus – senovės Romos mitologijoje laiko ir reiškinių pradžios dievas. Jis buvo vaizduojamas su dviem veidais: vienas veidas atsigręžęs į praeitį, kitas – į ateitį.

6. Naujieji, naujieji, naujieji – nėra vietos seniesiems naujojoje statyboje. Kam kreiptis į senuosius, kai Naujojo Pasaulio žaibai jau horizontą nušviečia? Kai raitelis gena žirgą, kad pasiektų tikslą, ir kai net Mes įsiziūrime į evoliucijos laikrodį ir, priglaudę ausį prie dykumos smėlynų, girdime: tolimi balsai kalba apie neregėtą epochą.

7. Kosmose nėra nieko pastovaus, net paprastas daiktas, stebint du vienas paskui kitą einančius momentus, kinta.

III DALIS

1. Žinoma, geriau sava eldija, nors ir kiaura, negu svetimas laivas.

Mes vertiname tikrai savame laivelyje plaukiančiuosius.

2. Žinoma, gyvenimas gražus, bet anksčiau jį vertino gyvuliškais instinktais, todėl nebuvo galima atskleisti gyvenimo grožio.

Egiptas buvo aukštos kultūros, bet negalima sakyti, kad dabarties kultūra žemesnė. Kultūra buvo sutelkta Indijos šiaurėje, tikrai pavieniai žmonės turėjo gebėjimą Žinoti. Kastos trukdė kultūrai – kvailas sąstingis. Būtent Mokytojas Buda norėjo išnaikinti šį luominį neišmanymą. Džiaugsmingas buvo Budos Mokymas.

3. Iš tiesų Mokytojas Buda galėjo apsireikšti. Mokytojas apsireiškė daugeliui, bet Jis norėjo, kad Mokymas taptų tuo vieninteliu šaltiniu ir todėl atsisakė asmeninių apsireiškimų.

Budos Mokyme nebuvo garbinimo – buvo žinojimas ir asmeninis žygdarbis. Būtent tai – esminis Budos Mokymo bruožas. Būtent todėl Jo simbolis – liūtas.

Mes dažnai Budą vadiname Minties Karaliumi!

Teisingai suvokėte supančio pasaulio nerealmą. Kada Bylojau jums – gyvenime eikite aukštumų

keliu – tai Kartojau Budos Žodžius. Kaip matote, Mokytojas pripažindavo dabartinio ciklo pasaulio realumą ir Savuosius mokinius mokė pareigos.

4. Sandariai užverkite šalmo antveidžius. Įvykių paribyje laikykitės tylos. Kautynių išvakarėse tylėdami ruoškite ginklą.

Anksčiau žengdavome per miestus žmonėms šūkaujant, o dabar aušrai brėkstant žengiame tylėdami.

Anksčiau griaudėjo sveikinimai, o dabar – žygdarbis.

Mums ankšta nuo žmonių garbinimo.

Gėris ir rūstybė – viena sąvoka. Anksčiau mes siūsdavome Taikos šakelę. Anksčiau Mūsų simbolis buvo balandis, dabar – žygdarbio taurė.

Taip. Kiekvienas amžius turi savo simbolį.

5. Asmeninės prekybos epocha baigėsi. Neišgyvens mažieji grobuonys. Geriau galvoti apie tai, kas tautai naudinga.

Nemėgstu kalbėti apie apdovanojimus už darbą, bet atpildas neuždels. Kalbu apie darbo džiaugsmą. Kooperacinė struktūra – vienintelis išsigelbėjimas.

6. Branginkite minties erdvę. Mokau jus vertinti valios milžinus.

Šalia jūsų Užrišiu Šventąjį Mazgą – Nematomą.

Mūsų Įsakas – ant savo pečių priimti Mano Atėjimo liudijimą. Pakelkite sunkų skydą, saugantį tvirtą jūsų sąmonės valią. Tarsime: „Valdove, pagelbėsiu Tavo Šaliai, mano dvasia apsivilkusi bebaimiškumo šarvais. Ryškiai spindi ant skydo Tavoji žvaigždė. Pasitiksiu skydu visas Tavo priešininkų strėles. Trokštu Tau pagelbėti.“

7. Noriu papasakoti apie du Akbaro karvedžius.

Vienas gavo labai išsamius nurodymus, kitas – tik nuotrupas.

Pagaliau antrasis kreipėsi į Akbarą sakydamas: „Kodėl aš nenusipelniau išsamių nurodymų, kai esu dovanojęs tiek pergalių?“ Akbaras atsakė: „Tavo išmonė sulaukė žodžių srautą. Tegu kiekviena akimirka, Tavo išsaugota, bus pažymėta gražiausiu perlu.“

Todėl didis džiaugsmas tų, kurie gali suprasti išsaugodami Šaltinio versmę.

Galima palyginti Mokymo esmę su kai kuriais kovos momentais. Neslėpsiu, kad, patyrus sėkmę, nuolat prasiveržia tamsusis žinojimas ir reikia laiko, kad praskristų sviediniai, ypač kai tvirtovė pažymėta priešo žemėlapyje. Tačiau kai sviediniai aplink išraus dirvą, ji geriau tiks būsimiems pamatams. Todėl turintieji kantrybės sugebės pakloti pagrindus ateičiai. Kai esame tyloje, stiprėja ryšys.

Naujasis pakilimas žymi naują pakopą, ir mes jau pažįstame rafinuotus priešus. Bet už Mūsų – naujos pajėgos, todėl senieji keliai Mums nereikalingi.

8. Esminė klaida – nesuformuluoti gyvenimo klausimai ir reikalavimai, tačiau kiekvieną minutę Galiu paklausti, ir pražiūrėta nepasikartos. Pasakyta: „Nežinote nei dienos, nei valandos.“

Prašau aštrinti mintį it kalaviją. Mokytis galima be pabaigos.

Kada Prašau: „Padėkite kurti Manąją Šalį“, – ne į griaučius kreipiuosi, bet į gyvas kūrybingas dvasias. Kiekvienam paskiriama sava auka. Atmerktų akių simbolis itin svarbus.

9. Padėkite statyti Manąją Šalį. Nenorima matyti, kaip dreba senasis pasaulis. Ne rūstybė, bet rūpestis dėl Nuostabaus plano verčia Mane kartoti. Ir kam iš Amritos virti lėšių putrą?

Kiekvieną akimirką kartokite: „Niekas nesusstabdys mano bėgimo pas Mokytoją. Turiu tūkstantį akių, ir tik judant auga mano galia.“

Neatskiriami paslankumo ir išradingumo reiškiniai.

10. Jau žinote apie užburtą ratą, žinote mokslinę jo reikšmę. Planas turi tokią ypatybę: nuspręsta

tą rato apsaugą sušvelninti, nes jinai yra kosminė kliūtis.

Savotiškos rūšies baikštumas apjuosė žmoniją įvairiais dirbtiniais ratais.

Dabar metas atsisakyti sąlyginių formulių. Metas nubudusia dvasia pasitikti Žemės ir Dangaus reiškinių. Metas atmerktomis akimis stichijų dariniams tarti: „Nebijau jūsų! Kadangi negalite užverti man skirtojo kelio.“

Metas pasakyti pasauliui: „Aš, Tavasis pagalbininkas, einu ir į pačią Saulę ištiesiu rankas. Ir kol si-dabrinė gija stipri, žvaigždės bus manaisiais šarvais.“

Taip žmogui pažadėtas paprastas kelias. Ir Šviesos spindulys pagaliau ištrins simbolių stabus. Ir ne Dievais, bet bendradarbiais bus leista Mums tapti. Tai paprastumo priesakas.

||

1. Nebijokite iš arti apžiūrėti savo brolio ginkluotės. Tiktai rūpestinga ranka patikrinę visas šarvų grandis, galite žinoti, kuri pusė mažiau apsaugota. Šarvai, iš išorės žibantys, neatlaikys net lengvutės strėlės.

Todėl, jeigu jaučiate silpną grandį, galite pasakyti: „Broli, Mokytojo Vardu, apžiūrėk šarvus ir už-

baik grūdinimą, kitaip geriau kautis be šarvų.“ Taip apžiūrėkite ginklus prieš kiekvieną mūšį. Žiauri lemtis išsaugojusio vien ranktūrį.

Ypač Džiaugiamės, kai Plano didybę apgaubia paprastumas. Įsiminkite, paprastumas turi patrauklumo jėgos. Šitas magnetas tinka naujiems namams.

Raguotas mąstymas neleidžia pragysti paukščiams, tačiau Mano žygis – tik su giesme.

2. Paklaus: „Koks jūsų dangus?“ Sakykite: „Darbo ir kovos dangus.“ Iš darbo gimsta nenugalimumas, iš kovos – grožis.

Taip, jau šiandien Pasakiau: „Pats einu! Būtent Mano strėlės skrieja į Mano Šalį, o margaspalvės atžalos laukia sodininkų.“

Ant sienų – Mano ženklai, o kuždesy – Mano dvelksmas.

Tegu krūmai vešliai auga, lengviau išretinti negu prisodinti. Nieko nebijokite, Mūsų gėlės įvairios, bet Viešpačių balsu suvaldysite.

Stebėkite, kaip apauga Mūsų laukas. Reikia žalių atžalų, sausos nukrenta ir pajuoduoja. Galima braižyti naujosios kovos žemėlapi. Pridėsite dvasinės kovos sritis ir užjuodinsite buvusio išdidumo kalnus.

Kaip Sakiau, geriau su driskiais negu su veidmainiais. Įpraskite matyti akyse dvasios ugnį.

Frakas neturi kovingumo žvaigždės, šviečiančios ant durtinio.

Šiandien įsiminkime: darbo ir kovos dangus.

3. Kartu su bendramatiškumu reikia suprasti būtinumą. Taigi, paskutinis išmėginimas bus būtinybės išbandymas – kitaip tariant, kiekvienas, kuris išmėginamas, turi nedelsiant atsakyti, ką laiko pačiu būtiniausiu. Pagal atsakymo kokybę bus matuojama jo sąmonė.

4. Naudingumo laipsnis gali keistis. Juk naudingumo laipsnis lygus medžio lapų skaičiui.

Jeigu norime neatidėliotino Atėjimo, tai neatidėliodami turime išvalyti kelius. Reikia įprasti ir dieną, ir naktį vykdyti Nurodymus ir perprasti Įstatus.

Nemėgstu veidmainystės. Tegu Spindulys nušviečia žygdarbį. Kur Pasiūsiu Spindulį, jei vietoj skydo šlapias muslinas. Svarbiausia neatidėlioti ir smogti tvirta ranka.

Kaip Aš jums kiekvieną skydą siunčiu, taip ir jūs kiekvienu momentu pasinaudokite. Juk ne dėl užmokesčio, ne iš baimės einate, bet suvokdami Kosmoso Grožį.

5. Pasakysiu, kaip išryškėjo atskirtis tarp Budos ir Devadatos.

Devadata paklausė: „Nuo ko pradėti kiekvieną veiksmą?“ Palaimintasis atsakė: „Nuo paties būtiniausio, nes kiekvienas mirksnis turi savąją būtinybę ir tai vadiname veiksmo teisingumu.“

Devadata nenusileido: „Kaip atsiranda aki-vaizdi būtinybė?“ Palaimintasis atsakė: „Būtinybės gija eina per visus pasaulius, tačiau kas jos nesupras, liks pavojingame tarpeklyje neapsaugotas nuo akmenų.“

Taip ir neįstengė Devadata atskirti būtinybės ribos, ir ši tamsa užstojo jam kelią.

Todėl nartus žirgas netgi kanopos galu jaučia, ant kurio akmens pirmiausia žengti. Taip juntama paslankumo, bendramatiškumo ir būtinumo seka.

Daugelis Mūsų istorinių užrašų priimti kaip senųjų įstatymų leidėjų įrašai.

Dažnai netgi Kristaus ar Budos vardas ap-sunkina suvokimą, bet rašmenys ant nežinomo akmens lengviau patraukia nuoširdų dėmesį. Argi reikia aiškinti, kad geriausia pasekmė – įsižiebusi dvasios kibirkštis. Todėl žinokite, kada geriau priminti vardą, kada naudingiau perteikti Įstatymo esmę. Atsiminkite, kai keliausite skirtingais keliais.

6. Štai Mes nusiųsime į turgų septynis tarnus parnešti vynuogių. Ką Matau? Pirmasis pametė

īduotus pinigus. Antrasis juos iškeitė į svaiginantį vyną. Trečiasis paslėpė. Ketvirtasis neatskyrė žalių vynuogių. Penktasis, išmėgindamas, ar prinokusios, sutraiškė visą kekę. Šeštasis sumaniai atrinko, bet neatsargiai stumtelėjo ir išbarstė. Septintasis atnešė prinokusią kekę ir surado lapų jai papuošti.

Taip septynetas nuėjo vienu keliu ir vienu metu.

Laikykites Naujojo Pasaulio Įstatymo. Atiduosime ir dvasią, ir kūną, nes nėra gražesnio žygdarbio. Manau, kad gyvename patį sudėtingiausią metų. Įvykių refleksai spiečiasi prie vartų.

Žinote, kaip skrieja laivas ant bangos. Todėl teisybė: ne klausą, bet dvasią maitinti reikia.

7. Kaip klojami magnetai.

Magnetas lemia planetos evoliucijos projekciją. Magnetas išreiškia būtinybę. Magnetas nurodo žmonijai kelią. Būna kelių rūšių magnetai: vientisas centrinės planetos kūnas arba kūno dalis, sujungta su kitomis dalimis, arba pašalinis daiktas, ryšį su magnetu įgavęs per prisilietimą.

Kartais magnetas nematomi pritraukia įvykių tėkmę, kartais tampa sąmoningo veikimo centru, kartais nuskaidrina jį radusį žmogų.

Žmonijos istorijoje galima matyti, kaip magnetų tinklas įsižiebavo it kelrodės ugnys.

Kaip veikia magnetas? Erdvės idėjas jis paverčia veiksmu. Daug magnetų guli po miestų pamatais. Daug buvo rasta.

Kartoju, deimanto simbolis iš erdvių atsiųstame meteore turi būti suprastas moksliskai.

Reikia sutelkti visas ryto ir vakaro minutes. Miesčionio gyvenimas baigėsi, brėkšta žygdarbio aušra. Likimas pasiruošęs atsakyti už visus sunkumus, bet suvokite.

Spindulys gali šviesti per langą.

8. Dažnai gelbsti savybė būti nematomam. Dažnai gelbsti savybė būti tyliam. Garbinga savybė būti paslapčių sargu. Garbinga savybė būti vertam pasitikėjimo. Maldingo budėjimo galia dvasių augina.

9. Manau, reikėtų uždegti visas signalines ugnis, reikėtų ženklus suprasti paprastai. Kiekvienam pasauliui Duosiu ženklus, bet reikia juos suvokti. Galiu pasakyti, kartais tekdavo griebtis ypatingų ženklų. Tačiau ne visada galima jais naudotis.

Priminsiu. Vieną kartą pavyko žmogų išgelbėti iš gaisro, bet jis nepaisė ženklų ir todėl susilaužė koją. Kitą kartą, gelbstint nuo pražūtingo parašo, be dvasinio poveikio, teko griebtis tokios raumenų jėgos, kad ranka apmirė ilgam. Gelbstint nuo pavojingo žvėries, teko nuo takelio nustumti.

Taigi, nereikėtų šauktis ypatingų poveikių, o tik jautriai išsiklausyti į išganingą dvelksmą.

10. Būtina dovanoti dvasinį pakilimą. Pas Mus Mokytoją garbina veiksmu. Pas Mus gyvenama stebuklinga svajone. Pas Mus kelias nusėtas žyg-darbio pasagomis. Pas Mus virš palapinių tvieskia drąsos spinduliai. Pas Mus džiaugsmas – būti nu-degintam Tiesos liepsnomis. Pas Mus kelias tris-kart pailgintas. Argi ne laimė veržtis per negyvą materiją ir dvasios ietimi įžiebtį kuriančios dvasios kibirkštis?

Mokytojas, Mokytojas, Mokytojas žengia su Įsako strėle.

Niekada Nepriimčiau ramaus vandens paviršiaus, bet Priimsiu griausmą, ir Mano Mokymo ritiniai žaibais perkeis Visatos skliautą. Pasiūsiu balandį žinianešį, bet Nusileisiu ereliu!

Tegu kiekvienas Mano karys ruošia ginklus!

11. Jūs jau žinote apie du Akbaro karvedžius. Papasakosime apie trečiąjį.

Jis paklausė: „Kodėl *per anksti ir per vėlai* vieno-dai smerkiama? Akbaras tarė: „Mano bičiuli, nėra vienodų dydžių. Todėl jei skuboje glūdi išradingumas, tai ir jo vertė aukštesnė, nes vėlavimas susijęs tikrai su mirtimi. Tai, kas *per anksti*, smerkiama, kas *per vėlai*, jau pasmerkta.

12. Mano Įsakymas – suprasti to, kas vyksta, reikšmę. Aš žadėjau šiandien duoti Nurodymą, o jūs būkite pasiruošę veikti.

Jeigu Matysiu, kad reikia joti ant kupranugarų, – jokit!

Jeigu Matysiu, kad reikia skristi, – skriskite!

Jeigu Matysiu, kad reikia plaukti, – plaukite!

Jei Matysiu, kad reikia slėptis urve, – slėpkitės!

Jei Matysiu, kad reikia atvykti vidurnaktį, – atvykite!

Jeigu Matysiu, kad reikia suspėti iki saulėtekio, – suspėkite!

Jeigu Matysiu, kad reikia Šventovę skydu uždengti, – uždenkite!

Jeigu Matysiu, kad reikia budėti, – budėkite!

Jeigu Matysiu, kad reikia Manimi patikėti, – patikėkite!

Ir tebus jūsų mantra: „Padėsiu kurti Tavąją Šalį vardan Pasaulio Motinos ir Tėvo Mano!“

Sustiprinsime ugningu ryžtu Mūsų jėgą ir eisime per auksinius smėlynus, nes einame pas Mokytojus!

13. Galėtumėte geriau papasakoti apie Mano troškimą regėti visus dirbančius. Būtina įtempti aurą, kitaip ji negali augti.

Būtina aiškiai suprasti, kad dangaus spinduliai nenaudingi, jeigu jų nepasitinka nervų centrų emanacijos.

Jau Kalbėjau apie liežuvio apmirimą ir apie sulaužytas rankas. Štai dangaus poveikio pasekmė, kai nėra žemiškojo atsako.

14. Noriu regėti kooperaciją, reiškiamą ne laiškais, ne priesaikomis, bet veiksmais.

Teisinga bus ne kalbėti apie meilę, bet parodyti veiksmu. Teisinga atsisakyti ištikimybės priesaikų – ji pasireiškia veikimu. Teisinga netarti tuščių žodžių – jie reikalingi veikiant. Liūdna, jei atakuodami kariai išardys grandinę ir ims prisiekinėti vadui meilę. Iš tiesų bėga puolimo laikas, ir kiekvienas akmuo turi būti pakeltas tiksliau judesiu. Sumaniai leiskite strėles.

Iš pradžių Sakiau, nenaudingi spinduliai, kai neatitinka emanacijos. Dėl nuovargio ir susierzinimo galima prarasti reikalingą laišką. Reikia mokėti viršjutiminiu keliu iki Mūsų ateiti.

15. Štai nuo Kosminių schemų sugrįšime prie akmenų nešiojimo ir ant kiekvieno Nubrėšime kryžiaus simbolį.

Priminsiu, kaip Buda išrinkdavo mokinius žygdarbiui. Užsiėmimų metu, kai mokinius jau apimdavo nuovargis, Buda pateikdavo netikėčiausią klausimą ir laukdavo greičiausio atsakymo. Arba, padėjęs patį paprasčiausią daiktą, siūlydavo aprašyti

jį ne daugiau kaip trimis žodžiais arba ne mažiau kaip šimtu puslapių. Arba, pastatęs mokinį prie uždarytų durų, klausdavo: „Kaip jas atrakinsi?“ Arba siūsdavo muzikantus po langu ir vertė giedoti prieštaringo turinio himnus. Arba, pastebėjęs įkyrią musę, siūlydavo mokiniui pakartoti netikėtai ištartus žodžius. Arba, vaikščiodamas prieš mokinius, klausdavo: „Kiek kartų praėjau?“ Arba, pastebėjęs baimę gyvuliams ar gamtos reiškiniams, reikalaudavo ją nugalėti. Taip galingasis liūtas grūdindavo dvasios ašmenis.

Įsiminkite ir taikykite!

16. Galima Naujosios Aušros Ušas* apreikšti. Jau Šviesos jėga degina tamsą.

M.. – nepalaužiama Dvasia. Mano Dvasia žino, kaip galia nukalama. Siūlau nesimelsti Man, bet Manęs šauktis. Ir Mano ranka neuždels mūsųje.

Kaip mes perėjome dykumas? Kaip Mes sugebėjome išsilenkti juodų strėlių? Kaip Mes galėjome išjodinėti laukinius žirgus? Kaip Mes galėjome miegoti su išdaviku po vienu stogu? Kaip Mes galėjome sustiprinti Mūsų lemtį prieš ašuotės ugnį? Kaip Mes galėjome įveikti srauto akmenis? Kaip galėjome rasti kelią nakties tamsoje? Kaip galėjome perprasti

---

* Ušas – Aušra, vedų mitologinė Dievybė, vaizduojama važiuojanti auksiniame vežime. Ušas išveja piktąsias dvasias, nugalėdama tamsą.

nesuprantamus troškimus? Kaip Mes galėjome rasti gyvenimo taką? Iš tiesų – dvasios budrumu.

Kiekvieną akimirką Mes pasiruošę paduoti gyvybės duonos tam, kas išsirinks tą patį būdraujančios dvasios taką.

Mano Spindulys gali nušviesti dvasios poelgius.

Mano Spinduliui paklusnios būtybės, apsisiautusias apsauginiu narsos purpuru.

Ten, kur bailumo pelėšiai, ten Spindulio kalavijas pavirsta botagu.

17. Žinokite, kaip būna sunku pasiekti žmonių širdis. Dvasia neprasimuša, ir apvalkalas storėja. Kaip pasveikinti tuos, kurie it ereliai dairosi ir kuriems ateities migla panaši į šviesų veidrodį?

Nors mūsų veiksmai didingi, ištikimiesiems Galiu pažadėti viena: kiekvienoje padėtyje Apsaugosime jų orumą. Priešiškas sroves Pakreipsime į naudą.

Mano kariams Įsakymas dusyk nekartojamas. Geriau tiesime kelius, nužymėdami galimybes.

Neišsigąsime, jei tos galybės iš pirmo žvilgsnio atrodo pernelyg išbarstytos. Veja neužauga iš karto, bet, laimė, Regiu jaunas galvas, vertas perimti susilpnėjusias stygas.

Jūs turite pasikliauti Nežinomaisiais ir Neregimaisiais.

18. Kai žmonės išvažiuoja, jie jaučiasi dvejopai: arba jų aura tarytum priaugusi prie daiktų, nes jie ilgai gyveno toje vietoje, arba žmonės jaučia, kad viskas aplinkui užsibaigė, – vadinasi, aura vilnija besiverždama.

Labai svarbu skirti šiuos du žmonių tipus. Dažnai pagal išorinius požymius galima spręsti apie svarbiausiąjį skirtumą.

Kas tie Manieji žmonės? Tie, kurie neprisiriša prie savo namų. Tie, kurie neprisimena daiktų vertės. Kuriems patinka kopti į kalną. Kuriems patinka paukščių giesmės. Kurie vertina ankstyvo ryto orą. Kurie gerbia veiksmą labiau nei laiką. Kurie supranta gėles. Kurie rodo bebaimiškumą, to nepastebėdami. Kurie nemėgsta kalbų. Kurie vertina grožio džiaugsmą. Kurie suvokia gyvenimą už regimybės ribų. Kurie jaučia, kada galima pasisemti Amritos. Kurie skuba įkūnyti pranašystę. Tie Mano žmonės gali Mano Galią eikvoti.

Kaip Viesulų šalies* Karalius Galiu jiems pasiųsti rasos lašą nuo Elgarijo** medžio, atveriančio ateities gyvenimą.

---

* Viesulų šalis (Vėjų šalis) – Tibeto ir Mongolijos sakmių herojaus Geser-chano karalystė.

** Elgarijas – Pažinimo medis, augantis subtilios materijos pasaulyje.

19. Pasakysiu, kaip vadas pasiekė vieną iš didžiausių pergalių. Kariuomenės užnugaryje jis padegė stepę ir davė tūkstantį žirgų belaisviams, kad gelbėtųsi. Šie iš siaubo lėkė į priešus, sėdami baimę. Įkandin lėkė ordos ir, nematydamos kitos išeities, greičiau už liepsną sunaikino priešus.

Neprotingas vadas įplieskia gaisrą priešo užnugaryje, tačiau išmintingasis ugnį uždega užpakaly savųjų. Ir kai iš Azijos ėjo pirmieji keliautojai, jie už savęs griovė tiltus ir perkėlas, kad nešautų galvon atsitraukti.

Rytų mįslė klausia: „Kas mėgsta būti palaidotas?“ Atsakymas: „Grūdas.“

Būtent, Sumanymo grūdas turi glūdėti dirvoje, bet kai jis atgis, jis augs tik aukštyn.

Mokytojas mato naujas galimybes, ir stepių gaisras veja raitelius viena kryptimi.

20. Tarp apdulkėjusių saulučių stiepiasi purpurinė Dangaus Lelija. Geriau gyventi greta Dangiškos Gėlės, nes gėlės žemėje – vienintelis gyvas Žemės ir Dangaus ryšys.

Žiedadulkių dariniuose tarsi nusėdę pranos kristalai. Nejuokaudami galime teigti, kad per gėles Dangus nusileidžia ant Žemės. Jeigu Žemėje neliktų gėlių, tai perpus sumažėtų gyvybingumas. Taip pat svarbus sniegas. Ir snieguoti kalnai stūkso kaip pagalbos švyturiai.

III

1. Kai apimtis auga, braška grindys ir lubos. Žmonėms labai sunku suprasti skirtumą tarp *gali būti* ir *bus*. Atrodo jiems, jeigu gali būti, tai ir bus. Bet kurgi žygdarbis ir troškimas nugalėti kliūtis?

2. Įsivaizduokime Žemę su daugybe bevielių stočių. Tačiau tik nedaugelis bus aukštos įtampos. Tiktai jos lems žemės būties kryptį. Taip egzistuoja ir aukštės įtampos dvasios, ankstesniuose įsikūnijimuose įkrovenusios savo akumuliatorius.

Jų skiriamasis bruožas bus tvirtas žinojimas, kad jų vidinis Aš neišnyksta, – iš čia kyla aukščiau-sios laisvės supratimas. Prie aukštos įtampos stoties šliejasi smulkių, jos bangas priimančių stočių tinklas. Taip aukštos įtampos dvasia maitina aplinką ir primena vienišą bokštą, viešpataujantį erdvėje. Todėl žmones nuo mažens traukia tokie magnetai, netgi juos apsunkindami.

Žygdarbis – ne atsižadėjimas, o talpinimas ir judėjimas.

Taigi, kai Sakau – *atsižadėjęs*, reikia suprasti – *sutalpinęs*. Neįmanoma suvokti atsižadėjimo esmės, nes šalia suka lizdus draudimas, bet gebėjimas *talpinti* rodo sąmoningą suvokimą.

Kaipgi Pasaulio Motina atsižadėjo pasaulių? Jina aprėpė ateities statybų didybę, ir tada niekas negali sulaikyti dvasios augimo.

Ištikimybė – aukštos įtampos dvasios savybė, ir *talpinimo* dėka tikrasis žygdarbis tampa džiaugsmingu gavimu. Taip gali augti žygdarbis, nes šviesusis gavimas vedasi paskui save kitą.

Teisinga buvo vaizduoti pasišventėlius* plaukiančius – pasaulinės energijos banga neša panirusius į jos tėkmę.

Be to, reikia atsiminti skirtumą tarp grasinimo ir rūpinimosi. Kai Aš įspėjau vieną žymų raitelį, kad reikia išmokti nušokti nuo šuoliuojančio žirgo, jis manė, kad tai prieštarauja jo stepių krašto papročiams. Bet kai patrakęs žirgas užnešė jį ant upės skardžio, teko nušokti neįgudus ir likti raišam.

Tačiau lengva ištikimybės vilnimi susiliesti su pasauline banga. Tik į džiaugsmą Veržiamės.

3. Veržkitės į ateitį, aplenkdami dabarties suodžius.

4. Išmokite – reikia ne griauti, bet kaupti tobulą kantrybę.

Siaubinga matyti, kaip mažai tų, kurie pašaukti eis be atsikalbinėjimų ir skundų. Galima žmonėms

---

* Originale – подвижники.

duoti pačius vertingiausius dalykus, bet pašaukti jie užmirš, ką jau yra gavę.

Kaip galima galvoti apie Naująjį Pasaulį, kai senasis dar neįsisąmonintas! Ežys turi daug spyglių, bet spygliai nepadės norint tapti karaliumi.

Mūsų suteikta pagalba gali būti vaisinga, kai ją priima tie, kuriems Siunčiame. Mes džiaugiamės, kai neatstumia Rankos.

5. Negyvenkite iš palūkanų už pinigus. Tas pelnas yra nešvarus. Geriau perskirstyti gėrybes maintainant daiktai arba blogiausiu atveju galima keisti į pinigus be tarpininkų.

Nebūkite nepatenkinti, nebent pačiais savimi. Neleiskite daryti kitiems to, ką galite padaryti patys, – taip panaikinsite tarnų vergiją. Nekartokite du kartus, ką galite pasakyti vieną kartą. Nevaikščiokite tuo pačiu keliu, juk netgi slenksčio akmuo nudyla. Neplaukite ten, kur reikia skristi. Neatsigręžkite ten, kur reikia skubėti. Nepiktžodžiaukite ten, kur reikia eiti tylomis. Ne spinduliais užsidenkite, bet žygdarbio plienu. Kai auga sparnai, balnas nereikalingas. Ne kumštis, bet kūjis vinį įkala. Ne lankas, bet strėlė pasiekia tikslą. Ne *Manuoju Viešpačiu*, bet *Tavuoju*. Ne linija atsitverkite, bet minties ugnimi.

6. Galvokite, kad niekas jums nepriklauso, taip lengviau nepakenkti daiktui. Galvokite, kaip geriau papuošti kiekvieną vietą, taip patikimiau apsisaugosite nuo šiukšlių. Galvokite, kiek gi kiekvienas naujas daiktas turi būti geresnis už senąjį, taip sustvirtinsite laiptus, vedančius aukštyn. Galvokite, koks gražus rytojus, taip išmokssite žengti į priekį. Galvokite, kokia žiauri gyvūnų būtis, taip pamažu pradėsite gailėtis žemesniųjų. Galvokite, kokia maža Žemė, taip geriau suprasite reliatyvumą. Galvokite, kokia graži Saulė, besislepianti už Žemės sferos, taip susilaikysite nuo susierzinimo. Galvokite, kokie balti balandžiai, spindulio nutvieksti, taip sustiprinsite viltį. Galvokite, koks mėlynas dangus, taip priartėsite prie amžinybės. Galvokite, kokia juoda tamsa, taip susilaikysite nepasitraukę. Galvokite drąsiai apie Šventuosius, taip nubrėšite vienybės liniją. Galvokite, kokia laimė žengti planetos pluta, prisotinant ją dvasios sąmone. Galvokite, kokia laimė keliauti žvaigždynų šviesoje, būti centru spindulių, kuriems dešimtys tūkstantmečių.

Galvokite apie Mūsų Ranką, Vedančią dieną ir naktį, taip prailginsite gyvybės giją.

7. Kai kas nors pastos kelią, pasitrauk tylėdamas, jei žinai savąjį. Kai reikia rasti nakvynę, patausok šeiminkui gerą žinią. Kai ateis laikas išeiti, surask

pasiliekančiams atsisveikinimo žodžių, jei platus tavo kelias. Kai medis sužydės pakelėje, nelaužyk jo, galbūt jis suteiks džiaugsmo einančiajam iš pasokos. Kai girdi sveikinimo šūksnį, neapkartink jo. Kai girdi čiulbantį paukštį, nepurtyk medžio. Kai matai ateinančius vaikus, sakyk: „Mes laukėme jūsų.“ Kai skubi pietų, ženkliai sausais akmenimis. Kai ruošiesi poilsiui, įtvirtink mintį. Kai priimi tai, kas malonu, nesižymėk savo užrašų knygoje. Kai galvoji apie nuoskaudas, apsidairyk, kur šiukšlės ant grindų.

8. „Geriau priimti reikalingą raštą, negu slėptis nuo jo. Geriau vartų į dulkiną kelią nedažyti ryškiomis spalvomis. Geriau žirgą į daržą paleisti nei akmenynėn. Geriau atleisti policininkui, nei bylinėtis su nuovados viršininku. Geriau atiduoti morką, negu netekti žirnių. Geriau užmigti ant lentos nei skruzdėlyne. Geriau sulaukti dalykiško papeikimo, nei šypsotis saldžioms pagyroms. Geriau draugauti su asilu, nei klausytis lapės. Geriau šauktis gydytojo, nei nuleisti demonui kraujo. Geriau baimintis praeities kančių, nei abejoti dėl ateities. Geriau teisti iš ryto, o atleisti vakare. Geriau galvoti dieną, o skraidyti naktį.“

Taip pasakyta knygoje „Sapnų perlas“, kuri buvo parašyta Kinijoje.

9. Mokymas apie naujas gyvenimo galimybes domina praktiškus protus. Ir kai reiškinys bus galimas, jis bus suvokiamas kaip fotografija per atstumą. Gera suvokti, kaip du pasauliai susijungs žmonijos akyse. Dvasinio tyrumo sąlyga bus pažinta materialiai suvokiant gyvenimą. Ir vėlei, kaip senaisiais žynių laikais, bet jau tautos mastu, sužėrės pažinimo ugnis. Svarbiausia pasiekti regimųjų gamtos jėgų ir Neregimųjų Šaltinių Galios pusiausvyrą.

Galima lengvai suderinti regimojo mokslo aparatą su Aukščiausiojo Pasaulio laidais. Pavyzdžiui, gebėjimą girdėti lengva suprasti kaip bevielį telefoną, kuris greitai bus įdiegtas. Bet būtent tada atkreips dėmesį į skirtingą pranešimų kokybę ir, palygindami tarpininko savybes, supras dvasingumo praktiškumą.

Fizinis aparatas niekada nepakeis dvasingumo, kaip fotografija niekada nepakeis kūrybos.

Galima pastebėti ypatingą fenomenų žalą, nes prievarta sujauktos materijos iškrova sukelia nepakenčiamą besiblaškančių elektronų atmosferą. Niekas taip nežaloja organizmo kaip nereikalingi fenomenai.

10. Aš džiaugiuosi matydamas, kaip blyksi jūsų minčių lauke tautos gerovės išvalgų žaibai. Reikia sėti erdvėje šias mintis. Jeigu kasdien pusę valandos

skirtumėte ateičiai! Mūsų nuoširdaus pritarimo sulauks jūsų sumanymų ugniakuras.

Tegu prapuola apyvokos daiktai, bet tegu Ateities šalis apsigobia minties kūnu.

Kas gi švariau nupraus dvasią, jei ne mintys apie kitų gerovę?

Kas gi geriau užgrūdins dvasios stiprybės šarvus, jei ne troškimas kitus nuvesti į šviesą?

Kas gi šviesiausią šypsena išaus, jei ne troškimas vargingiausią kūdikį matyti besijuokiantį? Taip Prašau mąstyti apie ateitį. Kiekvieną dieną įverti po perlą į Pasaulio Motinos vėrinį. Taigi, glaustai ir paprastai mąstykite, kaip papuošti pasaulio namus.

Nereikia lyginti su praeitimi, nes praeities raukšlės paprastai yra klaidų lizdas. Galima plaukti pro svetimus krantus, bet grožėtis reikia tiktai šviesos pasauliu, dovanotu visiems gyviesiems.

Šviesa – geriausias tiltas tarp to, kas matoma ir to, kas Neregima.

Kai ne vakaro žaroje, o Saulės spindesy galima mąstyti apie Ateitį, tada pranosis ramos lašai nušviečia mąstytojo kaktą.

11. Tegu naujosios šalys irgi suvoks tyros širdies kreipimosi galią. Tesupras: melagingos mintys yra kliūtis siekiant dvasios kreipimosi.

Pasakykite visiems, kurie galvoja būti su Mumis, kad stebėtų mintis. Žygdarbį kuria skaisčios mintys. Joks parodomasis veiksmas neduos vaisių, jeigu jo nepakylėja vaivorykštinių minčių sparnai.

Suprantu, kaip sunku gaudyti minčių blusas, todėl Kartoju – išvėdinkite smegenų vingius, kad mažieji šokliai neturėtų progos įkurdinti savo palikuonių. Gauruotas mąstymas gimdo mažučius vabzdžius ir užkerta geriausias kelius. Dėl kūno parazitų žmogaus vengiama, kaip turėtų atstumti dvasios kenkėjai!

Kai mintys teka plačiai, tai net nemaloni kryptis nebūtinai bus žalinga. Bet kai mąstymas panašus į balos lašo turinį, tada nėra galimybės apsireikšti Naujajam Pasauliui.

Mąstymą reikia stiprinti, reikia gerai įsidėmėti keturias duotąsias taisykles. Reikia prisiminti, reikia vengti painių minčių.

Labai Prašau, pabrėžiant dangaus grožį susieti jį su mintimis apie ateitį.

12. Galima sužinoti tautų terminus pagal religijos suvokimo bangas. Ten, kur matome netikėjimą, ten jau arti Viešpaties pjūtis. Bet kur veidmaininga gerovė, ten paruoštas kalavijas. Sauliaus pavyzdys bus pamokantis.

Dabar, metinės šventės dieną, Mes suprantame, kaip valkata driskius gali atlikti žygdarbį ir kaip chitonas gali slėpti dvokiančias žaizdas. Taip Matome naująjį pasaulio padalijimą. Galima daug ką atleisti driskiams, bet aukso rūmų aklumas negali nusverti teisingumo svarstyklių lėkštės.

13. Užrašykite legendą apie Babilono bokštą.

Jau Sakiau, kad kalbą galima suprasti vidine sąmone. Ši savybė buvo perduota per aukšto rango žynę ir davė puikias pasekmes. Tolimųjų šalių pasiuntiniai jai kalbėdavo savąja kalba, ir jinai juos suprasdavo. Atsirado padavimas apie amžinąją Babilono kalbą.

Bet liaudies minios norėjo tuo įsitikinti. Buvo atvesti svetimšaliai ir žynė, nepaisant protestų, buvo išvesta iš aštuntojo aukšto. Bet liaudies aki-vaizdoje nieko nepavyko parodyti, veltui svetimšaliai kartojo savo kalbas.

Taip buvo pražudyta viena geriausių galimybių. Bet ją bus galima pritaikyti tiriant auros kokybę, nes tai yra ir gėrio, ir užkrato tiltas.

Supratimo galia, net gimtosios kalbos, priklauso ne nuo klausos, bet nuo kitų centrų prisilietimo – per aurą. Todėl geriau sakyti – *supratau*, negu – *išgirdau*.

Todėl ne tiek svarbi auros spalva, kiek vidinė įtampa.

14. Mano Ranka nepavargs vesti, taip ir jūs eikite – kiekvienas savo jėgomis. Teisinga sutelkti jėgas prieš sunkumus, nes tai, kas lengva, ir ateitis nėra bendramačiai.

Ką kalba motina sūnui prieš žygį? „Nesiduok skriaudžiamas.“ Taip ir Mano kariai supras, kaip kautis pavieniui.

Tegu rato grandinė tik palengvins, bet išradin-gumas išbandomas vienvėje.

15. Retai Mes teikiame pirmenybę vandens ke-liams. Vandens stichija yra priešinga kalnų mag-netizmui. Žaibų strėlės skrodžia vandenį be sti-prėjančių pasekmių. Mes gi stengiamės izoliuoti kiekvieną srovę.

Teikiame pirmenybę metalams, atsižvelgdami ne į vertingumą, bet į pasipriešinimą. Nereikia nešioti varinių daiktų. Senovėje žinojo, kad bronzą naudingesnė. Ir cinko buityje daugiau neturėtų būti. Užsi-krečiama ne tik prisilietus, liga perduodama ir per metalo kanalą, todėl reikia panaikinti varinius pini-gus, geriau smulkūs sidabriniai.

Nusikalstamą spekuliaciją reikia be perstojo persekioti, nes Žemė serga spekuliacija. Kiekvie-na epocha turi savo ligą – dabar spekuliacijų liga. Nereikėtų manyti, kad žmonija visada sirgo šia liga. Bet ji yra esminės permainos požymis, nes

palaipsniui praeiti negali, reikalingas evoliucijos paroksizmas*, kad užkratas būtų sunaikintas.

IV

1. Malda yra amžinybės įsisąmoninimas. Maldoje slypi grožis, meilė, ryžtas, narsa, savęs atsižadėjimas, atkaklumas, veržlumas. Bet jei maldoje glūdi prietarai, baimė ir abejonė, tai toks maldavimas priklauso fetišizmo laikams.

Kaip reikėtų melstis? Galima praleisti valandų valandas besiveržiant aukštyn, bet yra žaibiška malda. Tada be žodžių akimirksniu žmogus įsijungia į nepertraukiamą Begalybės grandinę.

Pasiryžęs susijungti su Begalybe, žmogus tarsi įkvepia eterio emanacijų ir be kartojamų mechanikos patikimai sujungia srovę. Taip tyloje, negaištant laiko, galima sulaukti atgaivos srovės.

Tiktai išugdytas dvasingumas gali vienu atodūsiu pakylėti žmogaus sąmonę. Bet mes privalome kartoti apie maldą, nes apie ją bus klausinėjama.

Nereikia užkeikimų, nereikia maldavimų, nereikia nusižeminimo dulkių, nereikia grasinimų, nes nusikeliame į tolimuosius pasaulius, į galimybių ir

---

* Paroksizmas – ligos priepuolis, paūmėjimas.

žinių saugyklas. Jaučiame, kad jos mums skirtos ir drąsiai prisiliečiame.

Taigi supraskite Priesaką: „Melskitės ne bet kaip, bet dvasioje.“

2. Jeigu pradėsime skaidyti materiją, mes matysime, kaip išlaisvinti atomai ims skirstytis pagal jų pagrindinį toną ir, pereidami į eterį, sukurs vaivorykštę, skambančią it sferų muzika.

Jeigu skaidosi visa planeta, tai, žinoma, pasekmė bus vaivorykštė. Galima tai pastebėti kiekvieną kartą, kai skaidosi regimoji materija.

Mūsų Spindulys siunčia miriadus skaisčių atomų, kurie apgaubia žmogų, jeigu šalia jo nėra astralinio sukurio. Tai dvasinės ramybės pagrindas, nes karmos likučiai tampa kliūtimi.

Ir žemosios dvasios ardo Spindulį tarsi beždžionės, be jokios naudos draskančios branguji audinį, nes materijos atomai netinka neramiems apvalkalams.

Būtina tai atsiminti maldoje dvasią sujungiant su Begalybe.

3. Tiktai dabar įsidėmėkite, kad pavojaus atveju jūs turite apsijuosti asmeninio nepažeidžiamumo sąmone ir po to siųsti sąmonę, kad pasitiktų Manąjį Spindulį.

Mintyse įsivaizduokite, kaip jūsų kibirkštis įskrieja į Manąją Srovę. Toks abipusis veiksmas sustiprina srovę ir yra naudingas pavargus. Kelyje gali būti įvairių atsitiktinumų, kai abipusė srovė bus ypač naudinga. Geriau stiprinti kiekvieną galimybę.

4. Akbaras, patirdamas suvaržymus ir grasinimus, kalbėjo savo vadams: „Kuo mažiau banguoja medžiaga, tuo aiškesnis viršūnių atspindys.“

Apžiūrėjęs kariuomenę, Akbaras tarė: „Ketvirtis padaryta: mačiau sočius žmones. Visa kita pamatysime po kaitrios dienos, po lietingos dienos, po bemiegės nakties.“

5. Dabar, jeigu paklaustų: „Ar pripažįstate astrologiją?“ – atsakykite: „Argi jūs neigiate mediciną?“

Jei paklaus: „Ar primygtinai teigiate dvasios gyvenimą?“ – atsakykite: „Argi jūs neigiate materijos vystymąsi?“

Jeigu paklaus: „Kodėl rūpinatės sudūlėjusiais Mokytojais?“ – atsakykite: „Nejaugi mokslas jums iki šiol nepasiekiamas?“

Jeigu paklaus: „Rodos, jūs linkę skaityti pergamentus?“ – atsakykite: „Nueikite į mokyklą, tada pasikalbėsime.“

Jeigu paklaus: „Kaip jūs įsivaizduojate Visatą?“ – atsakykite: „Kaip vandens lašą.“

Jeigu paklaus: „Kodėl jūs pripažinote Mokytoją?“ – atsakykite: „Nes Jis Pats kreipėsi į mus vardan pažinimo raidos.“

6. Nurodysiu savybes tų, kurie ieško Visuotinio Gėrio.

Pirmoji – veržimosi pastovumas. Antroji – gebėjimas talpinti, nes blogas bendruomenės narys, kuris neigia, bet tas, kuris ieško tiesos, yra vertas Visuotinio Gėrio. Trečioji – mokėjimas dirbti, nes dauguma nežino laiko vertės. Ketvirtoji – troškimas padėti be prietarų ir savinimosi. Penktoji – atsiskyti nuosavybės ir priimti saugojimui kitų kūrybos vaisius. Šeštoji – išvyti baimę. Septintoji – budėti tamsoje. Taip reikia pasakyti tiems, kurie apimti baimės užsidengia neigimu.

Būtina nurodyti, jog milijonai žmonių laukia, kada atsivers Vartai. Vargu pančių nepakeiskite baimės grandinėmis! Baimę galima palyginti su raupsais – abu aptraukia žmogų bjaurasties pelėsiomis.

Pilkos pažeminimo sutemos aptemdė gyvenimo sampratą. Tai turi išnykti su perkūnija ir audra.

7. Jokia aiškiaregystė neprilygsta dvasios žinojimui. Per dvasios žinojimą gali ateiti Tiesa. Tik šiuo keliu einant, suvokiami laiko poreikiai.

Pranašystės ekstazei nebūdingas laiko ir vietos tikslumas, bet dvasios žinojimas numato įvykių pobūdį. Dvasios žinojimas žydi be regimų požymių, tačiau yra pagrįstas centrų atsivėrimu.

Žyniai dvasios žinojimą laikė aukščiausia apraiška, nes jis nepasiekiamas jokiais kūno pratimais, bet susiklosto iš ankstesnių gyvenimų sluoksnių. Todėl rūpintis dvasios žinojimu reikia ne pratimais, bet stiprinant nervus maitinančių organų gyvybingumą. Didžiausią dėmesį reikia skirti kraujospūdžiui, nes, įsisavinant baltųjų kūnelių emanacijas, ypač išauga grįžtamoji poliarizacija.

8. Paklaus: „Kas didesnis – Kristus ar Buda?“
Atsakykite: „Neįmanoma išmatuoti Tolimųjų pasaulių. Galime tiktai žavėtis jų spindesiu.“ Kaip Kristaus spindulys maitina Žemę, taip ir Budos vaivorykštė įkūnija gyvybės dėsni.

Naujasis Pasaulis įtvirtins pažinimo drąsą, kai Mokytojai kaip Bičiuliai įžengs į gyvenimą. Mokytojų priesakai bus mėgstamiausių knygų lentynose.

Artėjant metui panaikinti pinigais, reikia jų valdžią pakeisti įteisinta dvasine pagalba.

Pažinimas pagaliau turi moksliskai nutiesti tiltus dvasios link.

Gėdingas psichikos tyrinėjimo draugijų egzistavimas turi būti pakeistas tvirtu ir teisingu sprendimu.

Kaip galima sėdėti kartu su veidmainiais ir melagiais, sumaniai saugančiais savo kišenę!

Žygdarbį būtina įkūnyti ir išlaisvinti nuo prietarų dulkių.

Argi gali padorus žmogus imtis žygdarbio? Ant jo krūtinės nelieka vietos visiems žmonių apdovanojimams sutalpinti. Jis nežino, kaip sutalpinti visus senolių papročius. Bet paprotys įtvirtina tai, kas įprasta.

Todėl Prašau pažvelgti į dangų tarsi pirmą kartą.

Prašau pasibaisėti miestų šiukšlėmis tarsi pirmą kartą.

Prašau pamąstyti apie Kristų ir Budą tarsi pirmą kartą.

Prašau į save pažvelgti tarsi pirmą kartą.

Prašau įsivaizduoti Naująjį Pasaulį tarsi pirmą kartą.

Mažiausias vakarykštės dienos nuosavybės šapelis – lyg girnapusė ant kaklo.

9. Netikėtumas – paslankumo brolis. Paslankumas – žygdarbio brolis. Žygdarbis – pergalės brolis. Nes kiekviename žygdarbyje slypi pergalė, galbūt nematoma, bet išjudinanti giliausias erdves.

10. Kas visų labiausiai nukenčia? Žinoma, bendramatiškumas!

Kiek kalbėjau apie tai, bet reikia vėl prie senųjų pėdsakų grįžti. Netgi nedaugelis jaučiančiųjų bendramatiškumo svarbą prisimena jį tik kai kuriais ypatingais atvejais. Kai skęsti, prisimeni geriausias taisykles. Kur kas svarbiau prisiminti jas gyvenime, buityje. Pačios menkiausios mintys bus nušluotos teisingo sprendimo viesulo. Gera ar bloga, naudinga ar kenksminga – atsiskirs savaime. Kadangi ten, kur aukšti medžiai, krūmų nematyti.

Jei dėsime pastangas, kad dulkinus rūpesčius paverstume nuostabiu žygdarbiu, tai iškart gumbuotas erškėtis virs išlakia giria. Kai galima nušviesti mintį iki stebuklų ribos, apie kiaurus padus ilgai nekalbėsime.

Primygtinai Patariu atsisakyti apkalbų, juk visa pusė dienos liks laisva. Liks vienišas kavos puodelis ir stiklinė alaus. Valgymo laikas turi būti sutrumpintas, kad išsaugotumėte žmogiškąjį pavidalą. Nėra didesnio nebendramatiškumo, kaip užstalėje taukšti niekus. Nėra didesnio nebendramatiškumo, kaip smulkmeniškai šmeižti. Nėra didesnio nebendramatiškumo, kaip atidėti būtiną veiksmą. Nėra didesnio nebendramatiškumo, kaip įsižeisti it smulkiam prekeiviui. Nėra didesnio nebendramatiškumo, kaip atleisti save nuo atsakomybės. Nėra didesnio nebendramatiškumo, kaip nustoti mąščius apie grožį. Bendramatiškumas panašus į atraminę namo koloną.

Mes rūpinamės patalpos išdažymu – nejaugi nugriausime skliauto atramą?

Perpraskite bendramatiškumo esmę.

11. Jeigu bendramatiškumo nesilaikoma, dingsta ir ryžtas. Mūsų ryžtas – iki paskutinio atodūσιο.

Ne tas ryžtas, kuris patogus ir atitinka asmeninius įpročius. Ne tas ryžtas, kuris kūnui naudingas. Mūsų ryžtas dvasios apsaugotas. Todėl neįmanoma sulaikyti Mūsų veržimosi. Su Mūsų ryžtu eina kovotojai ir rinkėjai.

Jeigu kliudo baikštumas, geriau sudeginti tiltus, kuriais perėjome. Jei šykštumas kliudo, geriau nušviesti piniginę už kitos upės. Jei kliudo bukalgalviškumas, geriau tegu žirgai patys eina. Jei kerštingumas kliudo, geriau priešo iškamšą pakabinti tarp žirgo ausų. Ryžtą sustiprinti gali tik grožis. Tada galvoti apie piniginę ar priešą atrodys vaikiška užgaida.

Kaip traukia į save magneto vidurys, taip esminė ryžto ypatybė – nenugalimumą. Žinoma, pasiryžimo nenugalimumas įtikina ir yra nepakeičiama tikrųjų misterijų sąlyga. Misterija turi būti suprantama kaip esminis gyvenimo vyksmas. Taigi Mūsų ryžtas yra susijęs su esmine sąvoka. Pasitelkite ryžtą!

12. Ryžtas lemia okultinių briaunų dėsnį.

Net akmuo, kad išryškėtų vidinė ugnis, yra raižomas briaunomis. Taip ir kelias į Šviesą padalytas ryškiais režiais. Žinoma, visada vietoj briaunos galima suversti smulkios skaldos krūvą, bet tai apgailėtina.

Sąmoningas kelias dalijamas į atkarpas maždaug po tūkstantį dienų. Šie trimečiai, pažiūrėti panašūs, visiškai skiriasi pagal dvasinės sąmonės kokybę. Kuo ryškesnė linija, tuo planingesnis kelias.

Paprastai pirmieji trimečio metai – tai pasiruošimas, antrieji – veiksmas, tretieji – jau neramus, varginantis prieangis.

Imsimės naujos briaunos. Galima ją pavadinti *žemiškoji benamystė*. Reikia atmesti visus ankstesnius samprotavimus ir leisti į begalinės tylos dykumas, kur perkūnijos ir viesulai apsisvys švintinčiu kupolu. Perkūnijų metu susiformuos naujas audinys.

Tegu būsimoji briauna vadinsis Spindulingąja – tokią ją nubrėšime.

Drąsiai pasuksime žirgus į dykumos rūką. *Benamystės* principas turi būti įgyvendintas keliaujant. Panašiai ieškojo visi.

Galima sveikinti šį naują principą, kai išnyksta šalių ribos.

13. Apie okultinę žmogžudystę.

Nematomų žmogžudysčių daug daugiau nei kruvinųjų. Iš neapykantos, iš nemokšiškumo, iš baimės žmonės sėja nuodingas strėles, kurių jėga būna didelė. Viena geriausių apsaugos priemonių bus okultinis ratas. Bet geriausias vaistas turi būti vartojamas laikantis tikslų nurodymų.

Rato galia tokia didelė, kad gali būti pakeisti netgi žvaigždžių ženklai. Yra žinoma, kad ratas įveikdavo mirtį ar ligą.

Rato reiškinys turi būti saugomas, kaip bet koks suderintas instrumentas. Negalima užmiršti, kad kiekvienas rato narių veiksmas turi būti apdairus. Bet kokia nauda gali virsti žala, jeigu akmenys bus mėtomi į brolių daržą.

Ir iš kur galite žinote, kur pataikys neprotingai mestas akmuo? Dažnai auros būvis atbloškia akmenį, ir jisai, užuot pataikęs į koją, pataiko į smilkinį.

Todėl būtina padėti akmenis ir iš visų jėgų saugoti rato brangenybę. Aš įspėjau.

14. Veiksmo ypatybės.

Jeigu veiksmas menkas, tai jam turi padėti įvairūs rankomis sukurti daiktai. Kai veiksmas didis, jam **neriekia žemiškų daiktų**. Tai **pirmasis** veiksmo matas.

Jei magas kalba apie visą vaistinę, vadinasi, jo veiksmai labai nedidelio masto.

Antroji veiksmo ypatybė – **paslankumas**. Kaip pirmapradės materijos sukūrys tikrasis veiksmas yra kupinas vibruojančių galimybių. Tiktai polėkis gali užbaigti įkūnytą Spindulingąją mintį.

Trečioji veiksmo ypatybė – **netikėtumas**. Kiekvienas protus nustebinęs veiksmas buvo netikėto mąstymo pasekmė.

Ketvirtoji veiksmo ypatybė – **nepagaunamumas**. Tik ši savybė apsaugo veiksmą nuo pražūtingų užpuolių.

Penktoji veiksmo ypatybė – **įtikinamumas**. Kaip kiekvienas žaibas susieja mūsų sąmonę su Kosmosu, taip kiekvienas veiksmas turi apstulbinti it kardo švytravimas.

Šeštoji veiksmo ypatybė – **teisėtumas**. Tiktai pasaulio evoliucijos pagrindų suvokimas pastūmės veiksmą nenuginčijamos tiesos link.

Septintoji veiksmo ypatybė – **švarumas**. Tokiu būdu galite be vargo kilnoti sunkumus.

Reikia vienodai suprasti kūno ir dvasios veiksmą. Nes po visko, kas pasakyta, minties veiksmas vis tiek nėra vertinamas. Noriu priminti būtent tiems, kurie tiki materija, – jūsų mintis yra prisotinta nervų centrų emanacijų ir pagal lyginamąjį svorį sunkesnė už daugelį mikroorganizmų. Argi

jūsų mintis nėra materija? Kaipgi tiksliai jūs turite pasverti savo mintis! Už jas mes taip pat atsakingi, kaip žmogus, piktnaudžiavęs smalkėmis.

Paprasčiau remtis materija, nes kurgi jos ribos? Taip dvasios mokslas atsistos šalia materijos mokslo. Taigi dvasią neigiantieji ims neigti ir materiją.

15. Laukimo ypatybės.

Didingiausias yra pasaulinės evoliucijos laukimas. Paprastai laukimo būsenos skirstomos į tamsias, mieguistas ir būdraujančias. Tamsiųjų chaosas tik žaloja erdvę. Mieguistas laukimas it rusenančios žarijos. Budrusis laukimas pasiruošęs kiekvieną valandą priimti tai, kas nauja.

Jau Sakiau – mokėkite norėti, Pridursiu – mokėkite laukti. Sugebėkite išgryninti laukimo kokybę. Audroje kaip neužgesinamą žibintą neškite laukimą.

Vidinė laukimo ypatybė – pastovus augimas.

Su kuo geriau galima suderinti šį požymį, jei ne su pasaulio evoliucija? Toks laukimas turi per-smelkti visą mūsų gyvenimą. Turi veiksmo virpesiais užpildyti mūsų darbą, nes šiame derinyje yra tai, kas geriausia ir gražiausia.

Įžengdami į besiblaškančiųjų namus, tarsite: „Laukite pasaulio evoliucijos!“

1. Paklaus: „Kodėl jūs minite Kūrėją, Kurio nepažįstate?“

Atsakykite: „Iš istorijos ir mokslo žinome apie Didžiuosius Mokytojus, kurie kūrė mūsų sąmonės kokybę.“

Paklaus: „Ar pripažindami Mokytojų ideologijos įtaką, nesuvaržote savosios laisvės?“ Sakykite: „Nuostabi laisvės ypatybė – jei ji yra, jos niekaip negalima apriboti.“

Galima sukaustyti kūną, bet niekas, išskyrus bjaurumą, negali pažeminti sąmonės. Kai prisiliečiame prie laisvės aukštumų, reikia atsiriboti nuo bjaurumo. Jei norime išaukštinti materiją, išmintinga mąstyti apie Grožį.

Grožiu apsireikš Begalybė. Grožiu nušvis Dvasios Ieškotojų mokymai. Grožiu nepabijosime atskleisti tiesos apie laisvę. Grožiu pašauksime švytėti kiekvieną vandens lašelį. Grožiu materiją perkeisime į vaivorykštę.

Nėra bjaurumo, kuris neišnyktų vaivorykštės spinduliuose. Nėra grandinių, kurios nesubyretų Grožio laisvėje.

Kaip rasime žodžius apie Visatą? Pasaulio Sutvėrimą? Kaip prabilisime apie formų evoliuciją?

Kaip pakylėsime sąmonę, kad tyrinėtų pagrindus?
Kaip pastūmėsime žmoniją prie mokslinio pasaulių suvokimo?

Suvokimas visada gimsta per Grožį.

Mokėkite aiškiai, šviesiai mąstyti ir jūsų nepalies bauginantys reiškiniai.

Įsiminkite: Nepripažįstame draudimų.

2. Sakoma: „Visų blogiausia niekinti dvasią.“
Burnojantis prieš dvasią pasirodo tikras nemokša!

Kalbama apie šventuosius, bet ką gi galima vadinti šia nepaaiškinama sąvoka? Kuriantys stebuklus bus mokyti magai. Saugantys savo gyvybę bus praktiški žmonės.

Tiktai tie, kurie sąmoningai atsisako asmeniškumo ir nukreipia savo sąmonę į pasaulio evoliucijos suvokimą, Mūsų supratimu, gali vadintis pasišventusiais. Būtina, kad šis procesas vyktų sąmoningai, neveikiamas išorinių sąlygų atsitiktinumo.

Neįmanoma prievarta vėl įdiegti religijos – ji taps šventvagišku išsigimimu.

Kelias, atsiribojęs nuo gyvenimo bjaurasties, pašauks dvasių tikriesiems ieškojimams.

Akivaizdus ryšys tarp pasaulių privers mąstyti mokliškai.

Šis žodžiais nenusakomas mąstymas bus dvasios disciplinos pradžia. Atsisakius asmeniškumo,

ieškojimai pažadins veiksmo refleksą, vadinamą žygdarbiu.

Apskritai žodį „šventasis“ geriau pakeisti visai konkrečia sąvoka – pasišventėlis.

3. Pranašas yra žmogus, įvaldęs dvasinę toliaregystę. Kaip fiziniame plane būna trumparegystė ir toliaregystė, taip paprastai reikia vertinti ir dvasinės toliaregystės savybę.

Būtų visai nemokšiška neigti pranašystes.

Būtų visai kvaila peikti pranašus.

Jeigu moksliskai ir objektyviai tirsime atsitiktinai išlikusias pranašystes, ką gi išvysime? Žmones, kurie, nepaisydami asmeninės naudos, pažvelgė į naują istorijos puslapį, pasibaisėjo ir įspėjo liaudį.

Tose pranašystėse nerasite asmeninių kėslų, nerasite nusikalstamo savanaudiškumo, neaptiksite šmeižto. Vaizdinių simbolių paaiškina tolimųjų prizmių spalva.

Kada mokslininkai ras laiko moksliskai ištirti pranašystes ir palyginti jas su istoriniais faktais?

Nuostabi knyga jaunam mokslininkui!

Taigi, bičiuliai, metas išmokti kultūringai traktuoti akivaizdžius reiškinius. Kitaip ateities laimėjimai atrodys lyg elektronai kūdikio lopšyje.

Jūsų uniformos ir togos neuždengia jūsų bailios kūdikystės.

Paklausite, kas suteikė jums kategorijas ir titulus? Iš tiesų pasibaisėtumėte išvydę tuos jūsų savimeilės viršininkus. Savanaudiškumo nykštukai bandė užstoti Visuotinio Gėrio milžinus.

Iš jūsų ordinų ne keliaraiščius, o naminių gyvūnų pasaitėlius galima supinti – ir sėdėkite pririšti! Ir Naujojo Pasaulio spinduliai neprisiskverbs į jūsų urvą! Bet tegu viesulas nubloškia šaknis, slepiančias Aušrą!

Nėra nieko gražesnio už Saulėtekį – o Saulė teka iš Rytų!

4. Neįmanoma jums suprasti astrologijos prasmę? Jei trūksta žinojimo, Siūlau atlikti bandymą.

Reikia paimti keturis organizmus: augalą, žuvį, paukštį ir gyvūną. Tarkim: leliją, karpį, balandį ir šunį. Parūpinti po septynis egzempliorius, ir kiekvienam skyriui paruošti be dienos šviesos patalpą, prisotintą spalvotų elektros spindulių. Stiklus reikia parinkti kuo panašesnius į vaivorykštės spalvas. Nakčiai galima tik sumažinti šviesos ryškumą.

Taip galima stebėti maždaug keturis mėnesius. Po to net aklas supras pasekmių skirtumus. Be to, nebus svarbiausios: žvaigždės spindulio sąlygos – jo cheminės sudėties. Neįmanoma nesuprasti planetų fizinio poveikio reikšmės.

Žmonijos žvilgsnis ir lūkesčiai turi būti nukreipti į tolimuosius pasaulius. Todėl visa, kas susiję su šiuo

dalyku, turi būti tyrinėjama be prietarų. Jei reikalingos tikslios žinios, tai astronomija tiesiog stulbina.

5. Galima duoti Nurodymus, galima žadėti ir bauginti, bet į priekį veda tik suvokimas.

Kas gali pakeisti suvokimą, kad visa tai galima pritaikyti?

Sakys: „Kaip gražu! Kaip stipru! Kaip didinga!“ Bet visi šie polėkiai it virš pelkės klaidžiojančios žal-tvykslės – paviršiuje užgimusios paviršiuje užgęsta. Skaisčios, bet paviršutiniškos mintys panašios į vairovorykštės dulkeles: vos pūstelėjęs vėjas nuneša jas į erdves. Menka tokių dulkelių vertė.

Vertiname mintį, pagimdžiusią sprendimą. Sprendimas vertinamas atsižvelgiant į pritaikymo galimybę. Pritaikymas vertinamas dvasios žinojimu, tada pavyksta veiksmas, kuriuo galima džiaugtis. O kas džiaugiasi, tas ir tiki. Net tikėjimas turi būti pagrįstas – tik taip gali gyvuoti Mokymas.

Mes gerai apskaičiuojame, Mes patikimai pritaikome. Jei apkaltins taupumu, ir to nepaneikite. Nes ekonomiškumas – beprotybės priešprieša, o beprotybė priešinga dvasios žinojimui.

Kad ir kokį vingį pasirinktume, vis tiek grįšime prie didžiojo dvasios žinojimo.

Ne jaučiu, bet žinau – ne prietaras, bet būtinybė. Kai prisiliečiame prie to, kas nekinta, tai tarsi pri-

siliečiame prie planetos magneto, – tada stovime tvirtai.

6. Venkite tiek vietos, tiek darbo vienodumo. Būtent vienodumas priskiriamas didžiausiam paklydimui – nuosavybės sąvokai.

Nuosavybės vergas visų pirma praranda dvasinį paslankumą. Toks vergas nebesuvokia, kad kiekviena darbo diena turi būti nuspalvinta ypatinga dvasios kokybe. Toks vergas negali pakeisti vietos, nes jo dvasia nepasitraukdama gyvens savo žemiškajame name.

Paklauskite savęs, ar lengva jums keliauti? Ar lengva jums pakeisti darbo pobūdį? Jeigu lengva, tai reiškia, kad jūs galite suprasti Visuotinio Gėrio vertę.

Jeigu kiekviena išvyka verčia jus rašyti dvasios testamentą, jei, pakeitę darbą, jaučiatės nelaimingi, vadinasi, reikia gerti vaistus. Reikia tada išrašyti pačias pavojingiausias išvykas ir paskirti pačių įvairiausių darbų kaitą. Išsivystys drąsa ir išradinumas, nes svarbiausia priežastis – baimė.

Nuosavybės jausmo gemalas irgi baimė: norisi kaip nors prisirišti prie Žemės. Tarsi vargana lūšnelė gali būti deramas dvasios inkaras! Tarsi nuosavų daiktų krūva gali apsaugoti nuo žaibo! Žalingi nuosavybės žaisliukai periodiškai būdavo atimami iš

žmonijos, bet melo, baimės motina vėl audžia savo voratinklį, ir vėl bailumo prasimanymai. Todėl atsisakykime baimės. Kartu su ja dings nuosavybė ir nuobodulys.

Vietos ir darbo įvairovė suteiks tiek sveikatos!

7. Nirvana yra visų veiksmų talpinimo kokybė – prisotinimas to, kas aprėpiama. Su nušvitimo virpesiais atiteka tikrosios žinios. Kalbos neturi tikslesnio šio proceso apibrėžimo. Ramybė – tiktai išorinis požymis, neišreiškiantis būsenos esmės.

Buda užsiminė apie ramybę, bet tik ši išorinė savybė buvo suprasta klausytojų. Nes visgi klausėsi žmonės, kuriems artima *ramybė*. Veiksmas kaip nuopelnas menkai suprantamas.

Jūs mėgstate aiškinti moksliskai – Mes irgi. Jei-
gu jūs girdėjote apie sūkurinių žiedų teoriją, bangų teoriją, magnetizmo, traukos ir atostūmio teoriją, tai jūs turite suprasti, kad žemėje yra įvairaus reikšmingumo vietos. Net bukalgalviai susimąstydavo apie keistą daugelio miestų likimą. Fiziko, astrochemiko, biologo ir astrologo derinys duotų geriausią atsakymą be jokios mistikos. Didelių miestų kūrimas turi būti apdairiai numatytas. Mažiausiai svarbi šių dienų politika, nes jai nebūdingas nei moksliskumas, nei grožis.

Numatydami būsimo miesto sąlygas, nesidangstykite tariamai platesniu suvokimu, smulkmenos dažnai iškalbingesnės.

Ir rinkdamiesi bendradarbius, atkreipkite dėmesį į mažų veiksmų detales.

Iš akies vyzdžio nustatę žmogaus esmę, Mes ją aprenčiame mažų veiksmų įpročiais. Žodžiams, kaip tekantiems vandenims, skirkite mažiausiai reikšmės. Maži darbai, užpildantys visą gyvenimą, geriau nusako žmogaus esmę – iš jų išauga dideli. Mes nelabai tikime atsitiktiniais žygdarbiais. Iš baimės galima atlikti drąsų žygdarbį.

Reikalingi sąmoningi veiksmai, tik jie veda į Nirvaną.

8. Įsivaizduokime žmogų, kuris pripažino mintį, kad jo akys mato skirtingai. Žinoma, jis bus teisus, bet vien šia mintimi jis išderins savo regą. Sunku koordinuoti refleksus, bet tik koordinacija lemia aparato darbą. Akių skirtumai vaizdui suteikia reljefiškumo.

Taip ir dvi skirtingos tiesos gali suaugti sveikame organizme. Žmogus, apsėstas minties apie skirtingas tiesas, panašus į žmogų, susimąščiusį apie akių skirtingumą, – jis netenka suvokimo reljefiškumo.

9. Už langų pasigirdo šauksmas. Vienas darbininkas numojo ranka: „Netrukdyk, aš užsiėmęs!“ Kitas pažadėjo ateiti, bet užmiršo. Trečiasis atėjo po darbo, bet buvo tuščia. Ketvirtasis šaukiamas suvirpėjo ir, sudėjęs įrankius, išėjo nedelsdamas: „Aš čia!“ Tai vadiname jautrumo virpesiu.

Tiktai šis virpesys, dienos ir nakties sąmonės nušviestas, veda į dvasios žinojimą, esantį aukščiau proto, atveria vartus virpėjimu, girdimu net žmogiškaisiais aparatais.

Gėris jums, jei pajėgsite nenuslopinti savyje jautraus virpesio!

10. Paklauskite kompozitoriaus, ar patinka jam unisonu atliekami chorai ir simfonijos. Jis pavadins jūsų klausimą beprasmišku, nes dainuojant unisonu nėra simfonijos. Ieškodamas naujo tono, kompozitorius pasiruošęs pasirinkti patį netikėčiausią instrumentą. Kai kuriama grupė, nesistebėkite tariama narių įvairove. Ne gimimu, ne įpročiais, ne klaidomis, bet dvasia jie susiliečia. Besvore, neregima ir negirdima dvasia jie susijungia į chorą. Todėl niekam neprikaištaukite dėl balso tembro – svarbu jo kokybė.

Džiugu suvokti, kad kokybė visada gali būti gerinama, jei yra dvasios disciplina.

11. Tikėjimai ir įstatymai peikia išdavystę, šmeižtą ir įžeidimą, bet nenurodoma, kodėl šie veiksmai žalingi iš esmės; todėl šis peikimas turi draudimo pobūdį. Tačiau bet koks draudimas yra santykinis ir neįtikinantis. Žala ir nauda turi būti parodyta iš esmės.

Išdavystės, šmeižto ir įžeidimo žalą lengva parodyti paprastu pavyzdžiu. Žinoma, žala ne išduotajam, o išdavikui.

Visą pasaulį dalija riba tarp asmeninio ir visuotinio gėrio. Jei mes, įkvėpti nuoširdžių sumanymų, veikame Visuotinio Gėrio sferoje, tai už mūsų – visas kosminių sankaujų rezervuaras. Ši dvasios žygdarbių taurė pradeda veikti nematomu spinduliu.

Įsivaizduokite, kad žvakė, kupina pagiežos, bando jus nudeginti: jūs dar nesiėmėte priemonių, bet jums už nugaros jau artėja galingas dervos deglas. Atlikite šį bandymą ir jūs pamatysite, kaip žvakė tirpsta, anglėja ir gęsta. Ne bausmė, bet gamtos dėsniams paklusni pasekmė.

Visuotinę Gėrį nešančiuosius išduoda, šmeižia ir įžeidinėja, tačiau nepavydėtinas šių svilinančių liepsnų likimas. Todėl išdavystė, šmeižtas ir įžeidimas yra nepraktiški.

Negalvokite apie kerštą – net senovės žmonės yra vaizdžiai pasakę: „Man atkeršyta ir aš atkeršysiu.“ Argi lengvas išdaviko likimas?

Tikėjimai bei įstatymai kalba ir apie vagystes, tačiau ir vėl tai skamba lyg draudimas. O reikėtų nurodyti, kad vagystė žalinga kaip nuosavybės jausmą stiprinanti sąvoka. Vagystė kenkia pasaulio evoliucijai, bet nepavydėtina dalia kenkiančiųjų pasaulio evoliucijai. Jie save nubloškia atgal.

Nesvarbu, kad kažkoks daiktas pereis į kitas rankas, bet svarbu, kad du žmonės patirs nuosavybės jausmo priepuolį.

Įstatymas netobulas, nes svarbiausių vagysčių – žinių, idėjų, kūrybos – negalima numatyti.

Vagystės dingsta, išnykus privačiai nuosavybei.

12. Tikėjimai ir įstatymai griežtai smerkia nesantūrumą, bet irgi be paaiškinimų. Kad susilaikyti nuo maisto ir žodžių praktiška, galima pamatyti per kelis mėnesius. Žinoma, Mes kaip ir anksčiau – prieš fanatizmą ir kankinimus, kūnas žino saiką. Apie lytinį susilaikymą reikia pakalbėti išsamiau, per daug vietos šių laikų mąstymas skiria šiam klausimui.

Pačios seniausios misterijos teigė: „Lingamas yra išminties indas.“ Tačiau laikui bėgant šis žinojimas virto bjauriais falo kultais, ir religija pradėjo drausti nežinia ką nežinia dėl ko. O reikėjo pasakyti paprastai: gimimo faktas toks stebuklingas, kad negalima to nutylėti.

Galima pasverti, galima išskaidyti į mažiausias daleles, tačiau vis tiek liks nesugaunama ir nenusakoma substancija – nepakeičiama kaip grūdo gyvybės jėga. Atėjus metui, Mes atkreipsime dėmesį į kai kurias stulbinančias tos substancijos savybes, substancijos, kuri gali būti regima, bet dabar turime sutikti, kad tokia nepaprasta substancija turėtų būti labai vertinga ir jai būdingos kažkokios svarbios ypatybės – net paikas tai supras. Geriausias įrodymas, žinoma, bandymas.

Jeigu palyginsime du individus, iš kurių vienas eikvoja gyvybės substanciją, o kitas sąmoningai ją tausoja, tai nustebinsime, kad antrojo dvasios aparatas vystosi daug jautriau. Darbų kokybė visai kita, o sumanymų bei idėjų kiekis auga. Saulės rezginio ir smegenų centrai tarsi šildomi nematomos ugnies. Taigi susilaikymas nėra patologinis atsisakymas, bet protingas veiksmas. Suteikti gyvybę – nereiškia išmesti visas gyvybinės substancijos atsargas.

Jeigu žmonės, esantys ant pirmosios pakopos, nors prisimintų apie gyvybės substancijos vertinimą, tai žymiai sumažėtų draudimų būtinybę. Draudimai turi būti atmesti – tai veržlumo dėsnis. Bet nepakeičiamoji vertybė bus saugoma – tai tvermės dėsnis.

Tiesiai pažvelkime į dalykus – visa, kas nepakeičiama, bus saugoma.

Žinoma, argi galime į erdvę sviesti brangenybę? Žinoma, ši jėga prisijungs prie stichijų, iš kur ji su tokiu vargu buvo išgauta: vietoj bendradarbiavimo – evoliucijos atmosferos, kurias reikia perdirbti.

Taigi įsivaizduokime susilaikymą kaip sparnus!

13. Du Tikrojo Mokymo požymiai: pirmasis – Visuotinio Gėrio siekis; antrasis – visų ankstesnių Mokymų, atitinkančių pirmąjį požymį, pripažinimas. Reikia priminti, kad pirminė Mokymo forma neturi neigimo dėsnų.

Bet prietaringieji sekėjai, užuot teigę gėrį, pradeda riboti įsakymus neiginiais. Sudaroma pragaištinga formulė: „Mūsų tikėjimas geriausias“, arba „Mes tikrojo tikėjimo žmonės, o jie visi klaidatikiai“. Nuo čia vienas žingsnis iki kryžiaus žygių, iki inkvizicijos ir kraujo jūrų vardan Tų, Kurie smerkė žudymus. Nėra žalingesnio užsiėmimo kaip tikėjimo primetimas.

Kas nori eiti su Mumis, visų pirma turi užmiršti neigimą ir gyventi atnaujintą gyvenimą laisvai, kitų neversdami. Žmones pritraukia grožis ir šviesus žinojimas. Tiktai sugėręs viltis, tiktai nuspalvinęs gyvenimą, tiktai pažadinęs veiksmą, Mokymas gali padėti tikrajai evoliucijai. Juk gyvenimas – ne turgus, kur naudingai perkamas lei-

dimas į Dangaus karalystę. Juk gyvenimas – ne kapas, kur drebama dėl Nežinomojo Teisėjo teisingumo!

Mokslininkai pasiūlė, jų nuomone, sąmojingą paguodą: žmogus pradeda mirti nuo gimimo akimirkos. Nyki ir gedulinga paguoda.

O Mes sakome – žmogus visą laiką gimsta, ypač vadinamosios mirties akimirką.

Išsigimusių religijų tarnai skatina savo auklėtinius pirkti kapinėse vietas, kur iš anksto pasirūpinę jie gulės patogiau ir garbingiau už kitus, vargingesnius ir todėl nenusipelnčius ilgų maldų. Jiems, vargšams, smilkalai būsią netikri ir giedoriai giedosią labai prastai.

Pasakykite, koks tikrasis Mokymas prisakė tokį išsigimimą? Iš tiesų užtenka kapų, kapinių ir bauginimų!

Galima sužinoti, kaip šviesiai Mokytojai suprato perėjimą į būsimus įsikūnijimus. Mažiausiai rūpinosi vieta kapinėse.

Santykis su mirtimi labai svarbus Mokymo pobūdžiui nusakyti, čia glūdi persikūnijimo supratimas.

Prašau persikūnijimus vertinti griežtai moksliniu požiūriu.

Jeigu jūs galite pasiūlyti kitą Pasaulio konstrukciją, Mes jums paliksime seminarijos profesoriaus vietą ir pasižadame palaidoti pagal pirmąją katego-

riją, – juk jūs iš tiesų susiruošėte numirti šviesuolių akyse.

Įdėmiai perskaitykite jūsų išspausdintų Mokytojų raštus ir jūs nustebsite, kaip vieningai visais amžiais Jie kalba apie gyvenimo kaitą.

Šviesos kelias atsivers, kai išdrįsite pažvelgti moksliskai ir be prietarų.

Narsieji su Mumis – Narsiesiems džiaugsmas!

14. Dvasios veiksmo greičio neapskaičiuosi. Mintis yra dvasios refleksas ir todėl mintis juda neįtikėtinai greitai.

Tik po daugelio pakopų pagal lėtumo skalę prasideda šviesos bangų greičio apskaičiavimai.

Jeigu dvasios reikšmė didi, tai kokią gi vertę turi jos vaikas – mintis?! Kokią reikšmę turi mintis, parodo net nesudėtingas prietaisas, tyrinėjantis auros spektrą. Auros spalvą lemia ne tik įsisąmonintos mintys, bet ir mūsų dvasios rezervuare skraidančios musės, nepasiekiančios proto ir atminties.

Visur kalbama apie vienodą minties ir veiksmo svarbą. Tai lengva nustatyti: palyginkite minties apie nužudymą arba paties nužudymo poveikį auros spektrui – pasekmės bus vienodos. Žmonėms sunku suvokti, kad minties poveikis lygiai toks kaip ir poelgio. Kas nori dalyvauti pasaulio evoliucijoje, tas turi suprasti minties reikšmę.

Jeigu mintis transformuojasi į fizinę šviesą, tai ir jos poveikis per atstumą toks pat akivaizdus kaip šviesos bangų spinduliavimas. Reikia mokliškai suprasti minties galios teoriją. Nereikia jos taikyti vien išskirtinėms asmenybėms – tas dėsnis bendras visiems.

Kaip svarbiausia pasekmė bus melo ir veidmainystės nepraktiškumas, taip pat dėmesingas elgesys su artimaisiais.

Neišprusę mokslininkai žino, kaip vienintelė mintis akimirksniu fiziškai nudažo visą aurą. Atrodė, visai slapta mintis, o jos padarinys – fizinė šviesa, mokliškai įrodyta.

Aurų matavimo aparatas nemokšoms duoda svarių įrodymų.

Su civilizuotais tamsuoliais Mes turime elgtis kaip su vaikais. Nudegintas pirštas juos moko, kaip elgtis su ugnimi. Kalbame apie prietarus, bet nė vienas ministras nežino, koksai žvėris yra tasai prietaras.

Eime į džiaugsmą!

15. Sako, kad darbas gali būti varginantis ir net žalingas sveikatai. Taip kalba tingūs ir nepaslankūs žmonės.

Supraskite: darbas, teisingai paskirstytas, dėl savo prigimties negali varginti. Tik reikia suprasti,

kaip teisingai pakeisti dirbančių nervų grupę, o tada joks nuovargis neįmanomas. Tik nebandykite pailsėti nieko neveikdami. Neveiklumas yra nuovargio mikrobas. Patyrę įtampą, gali išsiskaudėti raumenys, bet vos panirsite į neveiklumą, pajusite skausmo pilnatvę. O pažadinę priešingų centrų darbą, jūs visiškai išvengsite buvusios įtampos refleksio. Žinoma, kalbama apie didelį paslankumą, kuris vystomas sąmoningai kaupiant patirtį.

Kai gydytojas prirašo įvairios rūšies gydymą, atsiranda laiko ir galimybių. Taip pat galima protingai kaitalioti darbus – tai tinka visoms darbo rūšims.

Negerai aptikti sustingusį protą, trukdantį aukščiausių centrų darbui.

Reikia įsiminti, kad kai kurių kūno padėčių reikėtų vengti arba blogiausiu atveju jas keisti. Kūprinimasis, jei ištiestos kojos, trukdo saulės rezginiui. Užvers-ta galva slopina smegenų centrus. Į priekį ištiestos rankos apsunkina aortos centrą. Gulėjimas ant nugaros kenkia kundalini centrui, nors ir jaudina jį.

Aiškus mąstymas veržliai ateina, kai pakeičiama šviesos padėtis. Užtenka pasisukti į šviesą arba nusisukti – ir pajusite poveikį.

Visų pirma reikia atsiminti, kad kiekviena padėtis turi savo pranašumą, bet jeigu pavirsime vėtrunge, paklūstančia svetimam vėjui, tai bus sutrikdyta tobulėjimo sistema.

16. Sėkmė neapleis besiveržiančiųjų, nes sunku pataikyti į skriejančią strėlę. Kaip arti terminai skirtųjų! Bet judant reikia skirti vakarykštę dieną nuo rytdienos.

Tautos sukilo, pasitraukia carai – ar tai atsitiktinumas? Tiktai aklas nepastebi evoliucijos tėkmės.

Kiekviena jauna širdis virpa, nujausdama naujas formas. Tuo metu kiekviena nauja forma, nors ir netobula, vertingesnė už nugludintą senąją.

Kad vadintumėsi Saulės nešėju, reikia užmiršti tamsą.

Kaip paremti besiveržiančius į saulę? Jiems lengviau paaiškinti saulės pranos reikšmę. Saulės spindulys jiems nušvies naujas gelmes – tiktai reikia priimti.

Kiekvienas pašauktasis gauna savąją taurę. Jeigu jis nepriims Žinianešio, jis tegaus dalį to, kas skirta. Jeigu jis šitos dalies neįsisavins, jam bus duota padalintoji dalelė, – kiekvienas pats atsirenka.

Tiems, kurie išsirinko padalintąją dalelę, reikia pasakyti: „Patys mažiausieji, pripratę prie lengvabūdiškumo, išvijote save iš sodo! Pajuskite, kaip buvo galima pasitikti Žinianešį, taurę nešantį. Kartu su juo būtumėte pasodinę mažą didžios laisvės medelį. Kaip sunku dabar žvelgti praeiviams į akis, ieškant to, kuris pas jus beldėsi! Kas šiandien lengva, rytoj nepasiekiamą.“

Todėl apsigobkite akylumu.

Įsaką galima pakartoti, tačiau negalima prievarta atmerkti akių. Miegantieji tegu miega!

Bet ar galima miegoti, žaibuojant Dangui ir drebant visai Žemei?!

17. Prisiminkite keletą atvejų, pakartotų skirtinguose gyvenimuose. Dešimt metų laukė Žinia-nešio, bet, likus dienai iki jo atėjimo, uždarė duris. Arba, išsirinkę padalintąją dalelę, įsivaizdavo, kad viskas leidžiama, viskas galima. Arba, išsirinkę dalelę, nugrimzdo į neveiklumo palaimą, stebėdamiesi, kaip nyksta dalelė. Arba, išsirinkę dalelę, sugalvojo pasilikti senuosius įpročius – tegu viename užantyje gulės dalis gėrio, o kitame užantyje bus galima išsaugoti mieluosius tarakonus. Arba, išsirinkę dalelę, nusprendė tik minutei iššokti iš traukinio, užmiršę, kad šuolis iš einančio traukinio pražūtingai nubloškia atgal. Arba, išsirinkę dalelę, sumanė šmeižti brolių, užmiršę, kad šmeižtas skaudžiai smogia į kaktą.

Paklausite: „Kaip elgtis, kad nesuterštume pasirinktosios dalelės?“ Galiu duoti patarimą: vietoj dalelės priimkite pilną Visuotinio Gėrio taurę. Šis pasirinkimas apsaugos jus nuo visų nešvarumų. Užuot bailiai dvejoję, nuspręskite priimti kaip išbandymą septyneriems metams Visuotinio Gėrio

planą. Jei Mano patarimas blogas, suspėsite vėl užveisti savuosius tarakonus.

Kam Visuotinio Gėrio taurė pasirodys per sunki, Pasakysiu: „Mokymas – ne kedro riešutėliai cukruje, Mokymas – ne sidabrinės žaidimo figūrėlės. Mokymas – galinga sidabro rūda, skirtoji ir išsaugotoji. Mokymas – gydantys sakai, ištryškę ir besiveržiantys.“

Tam, kuris svyruoja, Tarsiu: „Saugokis tik, kad netaptumei išdaviku, nes siaubingas net ir mažo išdaviko likimas!“

Dirbančiajam Pasakysiu: „Pasitelkti nedidelę jėgą – jau didelis nuopelnas, bet pritraukti didžią jėgą bus šviesus laimėjimas.“ Iš tiesų dirbančiajam nesunki Visuotinio Gėrio taurė!

Kai ieškosite bendradarbių, ieškokite nesidrovėdami. Darbininko rankos gali slėpti Žinianešio sielą, odos spalva gali būti paveikta kalnų sniegynų. Žinianešys Tiesos neišrėks turguje.

Taip rinkite požymius – metas arti!

18. Įsiminę Žinianešio požymius, Priminsime bendradarbių žymes: be prietarų energingai veikiantys, jauni dvasia, nebijantys gelmės. Gerai, jei nepamiršite nepažįstamųjų ir našlaičių.

Dabar metas pasakyti, kokios kelio pas Mus žymės. Visų pirma, ar aiškiai suvokiate Mokytojų buvimą?

Kai jūs skaitote pranešimą apie atrastus dinosauro kiaušinius, jūs lengvai priimate pranešimą, taip pat lengvai suvokiate pranešimą apie naują beždžionių rūšį, apie grūdų gyvybingumą piramidėse, apie nežinomą metalą, apie naują sudužusio laivo keleivių palikuonių gentį. Ištisą pluoštą pranešimų, su jūsu buitimi nesusijusių, jūs suvoksite lengvai.

Kodėl sunku suvokti, kad Grupė, atkakliu darbu sukaupusi žinių, gali susivienyti Visuotinio Gėrio vardan? Patirtis padėjo rasti patogią vietą, kur srovės padeda lengviau susisiekti įvairiomis kryptimis.

Jūs, žinoma, girdėjote keliautojų pasakojimus apie olose atrastus nežinomus Jogus. Jeigu jūs šį faktą pratęsite plataus veiksmingo žinojimo kryptimi, jūs lengvai pajusite Žinojimo Mokytojų Grupę.

Kaip rasti kelią į Mūsų laboratorijas? Niekas neateis nepašauktas. Be vedlio niekas neįeis! Tačiau būtinas ir nesutramdomas asmeninis siekis, ir pasiryžimas įveikti kelionės sunkumus.

Įprasta, kad pašauktasis tam tikrą kelio atkarpą turi eiti vienas. Netgi turėjusieji su Mumis betarpišką ryšį prieš ateidami nebegauna Mūsų žinios, – taip turi būti. Ir vienvėžė ateinantieji, be giliųjų priežasčių, skirstomi į tuos, kurie patys veržiasi, ir tuos, kurie pašaukti užduočiai.

Niekas be atskiro Nurodymo nesužinos apie tuos, kurie buvojo pas Mus.

Jeigu Mūsų Žinianešys nešaukia turguje, tai ir buvusieji pas Mus moka saugoti Visuotinį Gėrį.

Svarbiausias Mūsų Šauksmo požymis – tarsi nėsulaikomai jus neštų sparnai. Taip suvokite Mūsų Žinojimo ir Grožio Bendruomenę! Ir būkite tikri – galima apieškoti visus tarpeklius, tačiau nekviestas svečias kelio neras.

Daug kartų Mes buvome jūsų miestuose, negalima Mūsų vadinti atsiskyrusiais nuo pasaulio. Juk ir jūs laboratorijas iškeliate už miesto ir rūpinatės, kad mokslininkams būtų suteikta ramybė. Supraskite Mūsų motyvus ir neaimanuokite, kad nėra tikslaus adreso.

Atsiminkite dirbančiuosius Visuotinio Gėrio vardan!

19. Neišvengiamai susitiksime ypatingą tipą žmonių, kurie įsiunta užsiminus apie Mokytojus. Jie pasiruošę patikėti įžūlia spekuliacija biržoje, pasiruošę patikėti sukčiavimu, bet Visuotinio Gėrio idėja jiems nepasiekiamą.

Įdėmiai pažvelkite į šių žmonių akies vyzdį ir jūs aptiksime bėgiojantį šešėlį, ir neilgai jie atlaikys jūsų žvilgsnį – tai slaptieji *dug-pa**. Dažnai jie pavojingesni už savo atviruosius brolius.

---

* Dug-pa – taip buvo vadinami juodosios magijos adeptai, tamsiųjų jėgų tarnai.

Net jeigu atsiųstume jiems pinigų kapšą, jie prisimins neegzistuojantį skolininką. Net jeigu su-laikytume juos nuo pražūties, jie parašys padėką į policiją. Netgi jeigu atvestume šiuos geranoriškai atrodančius žmones iki pačios Mūsų buveinės sienos, jie paskelbs miražu tai, ką išvydo. Jeigu jie tai darytų iš nemokšiškumo... Tačiau priežastis kur kas blogesnė.

Saugokitės jų! Svarbiausia – saugokite vaikus. Nuo jų – vaikai žaizdoti. Jie eina į mokyklas. Jie nepripažįsta istorinio fakto ir žinojimo dėsnio. Sutikę žaizdotus vaikus, pasidomėkite mokytojų kokybe.

Dabar, kai artėja svarbusis metas, reikia išprausti kuo daugiau vaikų, – jie mąstys apie ateities miestus. Reikia duoti jiems teisingą knygą apie žmones, pasiaukojusius dėl Visuotinio Gėrio, bet šita knyga dar neparašyta. Suklastotos vaikų knygos, suklastoti vaikų žaislai, suklastotos auklėtojų šypsenos. Kai tiek daug klastočių, ar galima tikėtis teisingumo?

Patariu vaikams skirti laiko. Tegu patys tempia rąstus savajam miestui.

Kalbėjau apie slaptuosius *dug-pa*, kad žinotumėte: neverta su jais gaišti, – kiekvienam smarkiam darbininkui tai tiesiog šiukšlės.

Bet jeigu vaikams parodysite Mūsų Gyvenvietę, jie su džiaugsmu apsilankys visose laboratorijose ir observatorijose. Mūsų prizminiai veidrodžiai

suteiks jiems neišdildomo džiaugsmo, nes vaikai mėgsta visa, kas tikra, o Mes siekiame Tiesos.

Duokite vaikams tikrai tikrus dalykus!

20. Iš Mūsų Bendruomenės Visuotinio Gėrio grūdus Sėjame po visą pasaulį.

Paklauskite: „Kaip išsaugoti Bendruomenės įstatus?“ Jūs jau girdėjote apie daugelį Mūsų Darbo požymių. Dabar įsiminkite ne tam, kad žinotumėte, o tam, kad nedelsiant pritaikytumėte: atsisakę asmenino gėrio, priartėjate, atsisakę Visuotinio Gėrio veiksmo, be galo nutolstate, – tai Bendruomenės taisyklė.

Turint paslankų protą, veržiantis į Visuotinį Gėrį, labai lengva išsaugoti tai, kas asmeniška.

Paklauskite: „Kam reikia tiek daug išbandymų?“ Bendruomenėje viskas pasiekama išbandant, todėl teisinga manyti, kad išbandymai augina. Išbandymai tarsi slenksčiai prie nuostabiųjų Vartų.

Atsisakykite dūsavimų ir verkšlenimų, kai kalbama apie išbandymus. Bet atsisakę Visuotinio Gėrio, net milžinas įkris į duobę.

Kas turėjo privilegiją girdėti Mūsų Šneką, gali paliudyti, kaip dalykiškai ir įdomiai prabėga Mūsų laikas. Kad padidintume galimybes, atsisakėme ilgų kalbos konstrukcijų, įvairiuose amžiuose ieškodami geriausių ir trumpiausių apibrėžimų. Per

tris minutes reikia raiškiai perteikti trijų valandų kalbos turinį.

Sakau tai, nebijodamas advokatų ir pamokslininkų pasipiktinimo. Įvertinti laiko lobį galima tik dirbant Visuotinio Gėrio labui.

Visų mažiausiai galima vogti mūsų brolio laiką. Pavogti beprasmiškai laiką – tas pats kaip pavogti idėjas.

Išbandant net kūdikį galima paklausti: „Kas, tavo nuomone, dabar yra svarbiausia?“ Suprantant minties tėkmę, galima iš atsakymo numanyti, koks tikrasis veidas.

Liūdna žiūrėti į tuos, kurie slepia savo mintis. Mintis – žaibas!

VI

1. Kas pasišvenčia vištidei, susilaukia kiaušinių – kaip pasekmės. Kas pasišvenčia pasaulio likimui, virpa kartu su dirva.

Žmonės sudarkė žodžio *Harmonija* reikšmę. Šiam žodžiui primesta kai kas klerikalaus: chitono klostė, neegzistavusios meilės šlamutis ir net megzta kojinė. Geriau be arfų pakeisti tą sudžiovintą sąvoką energingesne – sakysim, Bendradarbiavimo jautrumas. Bendruomenė be jo negali

gyvuoti. Kai jo nepaiso, įsižeidžiama, įsižeidimas pagimdo bukumą.

Žmogus, slegiamas nuoskaudos, pritraukiamas prie vieno taško. Sustingęs žmogus neišvengiamai atbunka. Bukumas kaip rūdys sugraužia dalį pamatinės medžiagos.

Viskas virpa, banguoja ir alsuoja tarp nušvitimo žaibų.

Didžios statybos dienomis nenuleiskite surūdijusio inkaro. Surūdijęs neatlaikys visa šluojančio verpeto!

2. Gydytojas gali paklausti: „Jeigu aura – fizikinis reiškiny, tai ar negalima jos auginti fiziškai, iš išorės?

Tam tikra prasme jis bus teisus.

Jūs jau girdėjote apie išorinius smūgius, pažeidžiančius aurą. Taip gali būti sukurta šiltnamio atmosfera, gydanti aurą, bet šiltnamio sąlygos visur vienodos ir evoliucijai netinka.

Auros atsparumas ir prasmė auga tik iš vidaus taip pat kaip ir organizmo, kuris turi stiprėti iš vidaus, nepaisydamas išorinių sąlygų. Sunkios sąlygos ypač tinka aurai auginti. Duodančioji ranka nepriklauso nuo duodamo kiekio.

Matau jauną mokslininką, kuris surinko visų Rytų Mokymų priesakus ir tarė sau: „Štai išrinksiu iš visur gyvenimo pamokymus, atmesiu himnus

ir garbinimus, užmiršiu laiko skirtumus, šmeižikų bei vertėjų klaidas. Tai, kas paprasčiausia, bus esmingiausia. Iš šitų skeveldrų sudėliosiu vientisą gyvenimą – Rytų gyvenimą.

Nors fragmentiškas, šis gyvenimas bus kupinas išminties ir evoliucijos vyksmo.“

Kodėl visi Mokymai užgimė Azijoje? Kokie magnetai ten surinko kylančią dvasios energiją?

Kad kultų viesulas, reikia sąveikos iš viršaus ir apačios. Kurgi sparnuotai ateičiai deranti giliausia senovė?

Atlantidos senovė gali tikti skrydžiui už planetos ribų. Šie Vartai tokie platūs, kad visa lengvai sutilps!

3. Ar gali Mūsų Bendruomenė kištis į pasaulio reikalus ir teikti veiksmingą pagalbą?

Kiekviena bendruomenė vulgariąja prasme nėra egoistiška ir, siekdama Visuotinio Gėrio, prisiliečia prie pasaulinių klausimų sprendimo. Kaip strėlės įsminga Bendruomenės siuntos į žmonijos smegenis.

Mokslinėje literatūroje galima atsekti keletą tiek psichinio, tiek materialaus poveikio atvejų.

Yra žinomi atvejai, kai buvo siunčiami ypatingos svarbos daiktai. Yra žinomos piniginių sumų siuntos. Yra žinomi išpėjimai dėl gresiančio pavojaus. Žinomi laiškai dėl problemų sprendimo. Žinomi susitikimai įvairiais pavidalais.

Mes turėdavome garlavių bilietus ir įvairių šalių kostiumus.

Mes vadinomės įvairiausiais vardais ir pasirodydavome, kai to išakmiai reikalavė aplinkybės.

Jau Matau, kaip kai kas piktinasi ir vadina tai pasakomis. Tačiau jo akivaizdoje universiteto bendrabutis iš nepažįstamojo gavo auką. Jo pažįstamam nuo nežinomo asmens buvo atneštas vertingas biustas.

Mūsų pasiuntinys prašė karalienę pasielgti pagal to meto įstatymus. Mūsų pasiuntinys patarė jaunam mokslininkui. Mūsų pasiuntinys lydėjo pradedantį mokslininką. Ir galima išvardinti sąrašą asmenų, gavusių pinigines perlaidas. Visi šie faktai paremti dokumentais.

Kodėl tai atrodo mistiška ir paslaptinga, kai kiekvienas mažesniu mastu tai yra daręs?

Jeigu Visuotinio Gėrio principas iškiepytas žmonijai, tai juo sekdami, sukursime stiprią patyrusią Bendruomenę.

Tiktai aklas nepastebi, kur pasisuko evoliucijos spiralė! Ir Mes, Esantieji, siunčiame pagalbą jaunos dvasios žmonėms.

4. Jeigu Mūsų vidinė Bendruomenė turi reikšmės pasauliniams dariniams, tai ir Mūsų steigiamos bendruomenės turi įtakos pasaulio evoliucijai.

Panagrinėsime šių išsibarsčiusių bendruomenių svarbiausias rūšis.

Pirmoji – nesąmoningos bendruomenės, kurios sukuria priimtina bendro gyvenimo būdą. Jos aptinkamos darbininkų, žemdirbių, moksleivių sluoksniuose, rečiau šeimose.

Antroji bendruomenės rūšis – kai žinomas žemės evoliucijos planas, bet tas planas nesiejamas su konkrečiu veiksmu ar terminu: tai politinių idealistų rataliai, kai kurios okultinės organizacijos, mokslininkų draugijos, dar rečiau – klerikalinės kongregacijos.

Trečiasis bendruomenės tipas – kai žinomas ne tik žemės evoliucijos planas, bet ir terminas, ir veiksmas. Žinoma, šios bendruomenės retos ir gauna Mūsų Nurodymus.

Pas Mus pabuvojusieji išmoksta tylėti. Taigi, sunku atpažinti trečiosios bendruomenės narius. Iškalbingesnė antrosios rūšies bendruomenė, čia jau daug kalbama apie Visuotinį Gėrį.

Iš tiesų juodasis amžius baigsis garsiai paskelbus apie Bendruomenę! Sergijus rentė ją kirviu. Biomė tašė plaktuku. Mokytojas Buda statė rankomis. Kristus jai nutiesė tiltą. Seniausias Mokytojas pasakė: „Nematau daiktų, kurie man priklausytų.“

Dabar belieka pasiūsti pas Mus baudžiamąją ekspediciją, bet ji neprasibraus, nes Esame įvaldę kai kurias mokslines priemones.

Nors šioje knygoje nekalbama apie dujas, bet Aš jau minėjau kelis stiprios sudėties junginius.

Puikus, nepakartojamas ilgo, sunkaus amžiaus transformacijos metas!

5. Galima papasakoti pamokančią istoriją, kaip netikėtai naudingas bendradarbis pasiekė Mūsų Bendruomenę.

Jūs jau žinote, kad, prieš ateinant pas Mus, būna stiprūs fizinio silpnumo priepuoliai, – tai paaiškina banguojančių centrų būkle. Galimi apalpiimai, spazmai, liūdesys ir įvairių centrų skausmai.

Vienas Mūsų Bičiulis be jokio tikslo išėjo kalnų taku ir, pripratęs prie perėjų, nuėjo už saugomos ribos, ten Jį ištiko gilus alpulyš. Ką gi parodė Mūsų toliaregiai aparatai? Bičiulis guli ant labai pavojingo skardžio, prie jo skuba nuo karavano atsilikęs Geografų draugijos narys. Pats alkanas ir nusilpęs pakelia Mūsų Bičiulį, kuris labai aukšto ūgio, ir neša jį taku. Tik nervine įtampa galima paaiškinti, kaip jis galėjo pakelti tokią našta.

Kai atskubėjo Mūsų pasiųstieji, patį keliautoją ištiko dar stipresnis nuoalpis.

Nepakeliama našta padarė jį Mūsų bendradarbiu.

Dabar jis vadovauja kelių apsaugai ir tyrinėja istoriją. Jis dažnai kartoja: „Nebijokite nepakeliamos naštos.“ Žinoma, jis turėjo dingstį atsirasti Mūsų kalnuose.

Priešus, kaip reiškini, reikia susieti su ypatinga liguista būkle, kurią Aš minėjau.

Žmogiškai lengva suprasti, kokia nemaloni kažkam Mūsų Bendruomenė. Nereikia būti burtininku, kad įsivaizduotume, kaip kažkas stengiasi užkirsti kelią. Bet tai ne jūsų ir ne Mūsų priešai, o šviesos priešai – jie neišvengiami ir neapeinami. Todėl Patariu priimti dalykus tokius, kokie jie yra, ir nebijoti nepakeliamos naštos.

6. Buriant naujas bendruomenes, reikia atsižvelgti į vieną ypatingai įkyrią žmonių savybę – Kalbu apie pavydą. Rungtyniaujant palaipsniui išnyra pavydo gyvatė, tame pačiame lizde – melas ir veidmainystė. Gyvatė nedidelė ir jos gimimo neįmanoma pastebėti, todėl, buriant bendruomenę, reikia numatyti skirtumą tarp jos narių ir parodyti, kodėl bendruomenės nariai yra nepakartojami ir nepalyginami tarsi kūno nareliai.

Greitai ateis metas, kai Mano Mokymas, įveikdamas sunkumus, pasieks įvairių šalių bendruomenes.

Prieš išeinant trečiajai knygai, reikia ne tik įsisąmoninti antrąją, bet ir pritaikyti ją gyvenime.

Jau Žinau, kaip paviršutiniškai daugelis perskaitė pirmąją knygą. Kai kas iš jos pasidarė sapnininką ir burtų knygą, kai kas priėmė ją kaip raminančius

lašus. Bet mažai kas suvokė ją kaip skubų šauksmą pasaulio evoliucijos link.

Antroje knygoje, suvokę pirmosios šauksmą, ras trokštamo darbo ženklus.

Artėjantys Pasauliniai Įvykiai padės knygą ant darbo stalo. Prie šio stalo galima susitikti.

Nepakeliama našta kai kada pavirsta sparno plunksna.

7. Bendruomenių užsiėmimuose nepasiduokite mintims apie netolimą praeitį: arba ateitis, arba amžių išmintis. Erdvėje daugybė praeities atplaišų ir dulkių. Pritrauktos minčių magneto, jos susiraizgo į nešvarius fantomus, kuriuos sunku išvyti. Iš vieno kampo išvyti, jie persikelia į kitą, kol sąmoningu valios smūgiu bus vėlei sutrinti į dulkes.

Praktiškiau mąstyti apie ateitį – šios mintys nukrypsta į saulės praną. Tokių minčių magnetas gali pritraukti kosminių dulkių daleles. Šios Tolimųjų pasaulių dulkės yra naudingos naujiems dariniams.

Jei astronomija – geografija, tai kosminės dulkės – istorija, ir kiekvienas aerolitas – archeologinis objektas.

Istorinės žinios apie Saliamono garbinamą ypatingą Aerolitą turi mokslinį pagrindą. Taip dažnai pasaka tampa mokslinio darbo dalimi.

Juk ir Galilėjus savo laiku sekdamo pavojingas pasakas. Negi jūs norite būti panašūs į kardinolus, Galilėjaus priešininkus?

Būtina įprasti mąstyti apie ateitį. Kai susirenkate, reikia siųsti mintis apie ateitį – susirinkimai bus tyresni.

8. Dar keli patarimai.

Paskubėti ir pavėluoti vienodai blogai, bet jeigu rinksimės, tai paskubėti visgi geriau. Taip pat geriau praleisti, negu pridėti.

Jei bendruomenėje pareiškiamas nusiskundimas, tai bendruomenė pavirsta policijos nuovada.

Jeigu bendruomenėje pasireiškia savimeilė, tai bendruomenė tampa zoologijos sodu.

Jeigu bendruomenėje nevykdomas mano Mokymas, vadinasi, kažkas juo prisidengia.

Kiekvienas, kuris atėjo, gali išeiti, bet išeidamas pasiima su savimi įgytą tikrąją nuosavybę.

Jeigu kartais nepakeliama našta lengva it plunksna, tai netiesos auksinis dažnai sunkesnis už pūdą.

Nuožmus lyginimasis su bendruomenės nariais veda į siaubingą pralaimėjimą.

Sunkus kelias tų, kurie neatėjo lengvai, kai buvo pašaukti. Prašau savęs nesilpninti.

Įtempto darbo tempui būdinga nuostabi okultinė ypatybė. Jokia valios įstanga nepadės pasiekti

įtempto darbo rezultatų. Tempas ir koncentruotas ritmas gali priartinti prie kosminės įtampos.

9. Jūs jau girdėjote apie koncentruotą darbo ritmą kaip apie ypatingą kokybę, tik kai kada pasiekiamą. Jo naudingumas turi kur kas gilesnės reikšmės, nei gali atrodyti.

Dar iš senovės misterijų žinomi du posakiai – *dirbti Didžiosios Gamtos bangoje*, kitas – *dirbti Pasaulio Motinos širdies ritmu*.

Tyrinėjusieji gilius dalykus turėjo žinoti koncentruoto ritmo darbą, niekas negalėjo jiems trukdyti. Mokytojas Buda labai rūpinosi, kad mokiniai žinotų apie ritmo kaitą. Siekiantiems didžių laimėjimų jis siūlydavo ne ramybę, o koncentruoto ritmo darbą. Įsidėmėkite tai.

Būsimos evoliucijos uždavinys: nuo darbo vienvėje reikia pereiti prie sudėtingesnių darinių organizacijos.

Teko matyti pavyzdžius atskirų asmenybių arba labai mažų bendruomenių, dirbančių koncentruotu ritmu, bet nei minia, nei žmonių susibūrimai nesugeba pritaikyti šio naudingo principo.

Senas posakis: „Būkite atsargūs su minia“, bet posakis: „Reikia minios dvasią išmokyti dirbti“, – irgi senas.

Iš išorės darbai gali būti labai skirtingi, bet tegu pasijus ritmas – ir darbo kokybė bus visiškai kitokia.

Jei dauguma šiuolaikinių šeimų nebūtų nedorybių daigynai, tai būtent jos galėtų tapti visuotinės dvasios darbo laidininkais. Bet mechaninės motinos ir tėvai temoka lementi: „Darykite kaip visi!“

Mokykite mažuosius statyti savus miestus!

10. Apie rankraščius.

Rankraščio svarba visiškai užmiršta.

Net pats paprasčiausias gydytojas žino, kad infekcija gali būti perduodama popieriaus skiautele.

Taip dievobaimingi karaliai ir šventieji kardinolai ne kartą gausino savo turtus. Be to, žinote šių laikų hipnotizuotojų bandymus, kai įsakius skaitomi neatplėšti laišakai.

Net cirkuose tai rodoma be papildomo užmokesčio.

Vadinasi, tiek išorinė, tiek vidinė rankraščio reikšmė didžiulė.

Vien tik patrynus rankas, galima priversti šokinėti iš kamščio padarytas figūrėles. Pagalvokite, kiek energijos nusėda popieriaus lape, esant centrų kooperacijai.

Galima stebėti energijos spinduliavimą iš pirštų galų. Tamsoje galima išvysti šiuos blyksnius. Esant labai stiprioms emanacijoms, galima net dieną ma-

tyti melsvą šviesą. Kartu su spinduliais į popierių įsigeria nesunaikinama energija, prilygstanti žodžio ir minties poveikiui.

Laiškas perduoda ne sutartinius raidžių ženklus, bet galingą žmogaus esybės infekciją. Tą suvokiant, vieną laišką geriau palaikyti rankose, o prie kito geriau nesiliesti. Žinoma, po pasaulį skrajoja daug tuščių lapų, ant kurių neliko žmogaus sąmonės kibirkščių.

Kaip suvokti skirtumą? Dvasios žinojimu, tuo pačiu, kuris nusprendžia, kada galime paspausti ranką.

Rankraštis – rankos paspaudimas per atstumą.

11. Gāli paklausti: „Kaip nueiti iki paskutiniųjų Vartų?“ Mes žinome dėsnius ir ženklus, mes negaištame laiko, mes prisimename, kaip saugoti Mokymą. Ką daryti, jei Vartus rasime uždarytus?

Atsakymo ieškodami, vėl atsigręšime į senovės Egipto misterijas, juk šios misterijos vedė moksliniu gyvenimo keliu.

Priimamas narys, nelėtindamas ritmo, turėjo ateiti iki Mokytojo. Prieš jį šviesdavo linija ir mokinys turėjo sekti paskui nenukrypdamas ir nepaliesdamas linijos. Patalpos, per kurias reikėjo eiti, buvo apšviestos įvairiaspalvėmis ugnimis. Kai kada linija beveik išnykdavo. Bet galų gale vėl imdavo švytėti ir akinantis spindulys tarsi panirdavo po sunkiomis

uždarytomis durimis. Durys atrodė neįveikiamos – be užrakto. Jos buvo papuoštos ir sutvirtintos įvairių metalų juostomis bei plokštėmis.

Baikšti dvasia sumišdavo ir pamesdavo žingsnio ritmą, tačiau žinanti žūtbutinio ryžto svarbą eidavo tvirtai. Bet kai kūnas atsitrenkdavo į tvirtovę, šioji subyrėdavo, ir mokinys įžengdavo į paskutinįjį Kambarį.

Šis tvirtas mūsų žemiško apvalkalo smūgis yra būtinas kopimo ritmui sukurti.

Dvasios žinojimas pasako mums, kaip didis tikslas sukuria didžias galimybes. Ir subyrėjusių durų simbolis geriausiai parodo, kaip reikia veikti.

Šių laikų išminčiai juokiasi iš bandymo kaktą pramušti sieną, bet senovės egiptiečiai sukūrė nuostabų mūsų esybės galios simbolį. Todėl eikite spindulio linija.

Todėl išmokite imtis naujovių įsisąmoninę, kas buvo anksčiau.

Išmokite nepastebėti, kaip šaiposi iš jūsų narsos, nes žinote, kur einate.

12. Vėl kreipsis klausdami: „Ką daryti su kliūtimis?“ Kam šeima trukdo, kam nemėgstamas darbas, kam skurdas, kam priešų išpuoliai.

Geras raitelis mėgsta miklintis ant nemokytų žirgų ir mieliau pasirenka kliūtis nei lygų kelią.

Kiekviena kliūtis turi tapti nauja galimybe.

Prieš kliūtį iškylantys sunkumai gimsta iš baimės. Kad ir kokia kepurėle užsidengtų bails, mes turime rasti puslapį apie baimę.

Bičiuliai! Kol kliūtys mums nevirto naujomis galimybėmis, tol mes nesuprantame Mokymo.

Sėkmę lemia talpi sąmonė. Neįmanoma priartėti, neįveikus baimės. Drąsus spindulys ves virš kliūčių, nes dabar, kai pasaulis žino, kur eina, – dygsta kraujo sėkla, dygsta žinojimo sėkla, dygsta grožio sėkla!

Jei kelias kaulais nusėtas, galima žengti drąsiai. Jei tautos šneka įvairiomis kalbomis, vadinasi, galima atverti širdį. Jei reikia skubėti, vadinasi, kur nors laukia pastogė.

Būkite palaimintos, kliūtys, mus auginančios!

13. Gali teisėtai paklausti: „Kaip elgtis su gyvūnais? Su jais elgiasi arba žiauriai, arba sentimentalai ir paverčia juos parazitais arba mechaninio kryžminimo aparatais.“

Žinoma, elgesio su gyvūnais matas turi būti nustatytas vadovaujantis vieningu pasauliniu ritmu – matas visur panašus. Jei žmogus turi būti evoliucijos bendradarbis, tai ir gyvūnai turi laikytis šio dėsnio. Rūšys, neatitinkančios evoliucijos, išmiršta. Prisiaikiusios prie evoliucijos savo darbu turi palaikyti gabumus.

Reikia iširti, kuo iš tiesų naudingi gyvūnai. Be reikalo galvoja, kad išsigimę pleziosaurai reikalingi ateičiai. Bobulės suknelė muziejuje labai jaudina, bet gyvenimui nebetinka.

Pasauliai bus laimingi be raganosių ir begemotų, kurie labai tiko ankstesnių evoliucijos sluoksnių raukšlėms. Jeigu tam tikros rūšies žmonės pamėgdžioja begemotus, tai evoliucija – tokia pati.

Gyvūnai turi dirbti, turi išsikovoti teisę gyventi, todėl žiaurumas ir sentimentalumas netinka. Ir negalima nemylėti tų, kurie plūša gyvybės vardan.

14. Ir gyvūnams reikia dirbti, todėl kaip sąmoningai reikia pasitelkti žmogaus darbą! Neskirstysime darbų. Tik pagal sąmoningumą ir beprasmiškumą. Be to, reikia įžvelgti dvasios amžiaus skirtumą. Galima matyti, kaip skiriasi jaunos ir senos dvasios siekiai.

Nesena dvasia neturi gilių pagavų, kurios sukaupiamos per gyvenimus, bet dažnai joje mažiau egoizmo ir ji lengviau paklūsta evoliucijai.

Kartais sena dvasia tampa panaši į vandens sūkūrį, kuris įtraukia esybę asmeninio „aš“ perkeitimui. Kai tokia votis susiformuoja, vienintelis būdas išgyti yra žygdarbis.

Žygdarbis, nuostabus ir ryškus, padeda atsinaujinti subtiliajam kūnui. Kol tokia sena dvasia veržiasi į žygdarbį, vadinasi, ji yra gyvybinga.

Jeigu būna kūno apmirimas, tai turi būti ir dvasios apmirimas. Negyvą organą galima laiku pašalinti, bet dvasios gangrena gali būti pašalinta tik smūgiu.

Smūgio kibirkštis įžiebia žygdarbį. Žinoma, pirmenybė sąmoningai išaugintam žygdarbiui, – kai esybė žino, jog gyvena Šviesos Mokytojas.

Mes pažinojome mažą mergaitę, kurios sąmonėje ryškiai išsiliesnodavo šis žinojimas, ir net liga šio dvasios žinojimo negalėjo sunaikinti. Formos mainydavosi, tačiau esatis likdavo nepakitusi.

Taip tęskite esatį į Begalybę!

15. Kokios išorinės sąlygos reikia kokybiškam darbui? Šviesos. Tiktai šviesoje darbas produktyvus ir naudingas. Drugelis gali skrajoti, kol neišeikvotos jo vaivorykštinės dulkelės. Žmogus turi tokią pat vaivorykštinę jėgą, ir jinais per fotoplazmą sugeria šviesos galią. Įvairios plazmos jungia tai, kas matoma, ir tai, kas nematoma. Fotoplazma, kaip nervų sistemos emanacija, sukuria vaivorykštines dulkeles, kurios sugeria šviesos spindulius ir persiunčia juos į nervų kanalus.

Geriausi šviesos junginiai būna ryta, todėl neuždenkite ryto šviesos. Dirbkite šviesoje, spręskite šviesoje, teiskite šviesoje, sielvartaukite šviesoje, džiaukitės šviesoje.

Su šviesos banga nieko nepalyginsi. Net pati kokybiškiausia elektra, net pati žydriausia duoda aštuonis tūkstančius kartų mažiau nei Saulės spindulys.

Greitai fotoplazmos tyrinėjimai suteiks darbo būdams naują kryptį. Galima matyti, kaip verda fotoplazmos dulkelės ir mažais sukūrėliais nuneša gautą brangenybę į odos poras.

Turi būti ištirta ne tik darbo patalpų erdvė, bet ir teisingas apšvietimas.

Saulės spinduliai turi būti vertinami kaip pasaulio brangenybė.

Mokslininkas lengvai perpras kitų dangaus šviesulių spindulių srautus.

Kodėl žmones turėtų aplenkti jiems skirti Visatos turtai?

Planetų ritmą kuria šviesos ir magnetiniai sukuriai. Negi jų negalima panaudoti kaip krintančio krioklio? Duotos neišsenkančios jėgos!

Šimtatūkstantini Ivanai, pasiimk savąją dalį! Greitai, kai mėginimas virs laimėjimu, Visuotinio Gėrio sėkla kiekvienam suteiks spindulio galią.

Prisiminsime tai pradėdami ryto darbus ir narsiai juos tęsdami iki Begalybės.

16. Žmonijai labai sunku suvokti kokybiško darbo ir Begalybės santykį. Miesčionis mano, kad aukščiausia darbo kokybė veda į išbaigtumą. Jo

nuomone, kokybė yra išbaigtumas, kurį Mes vadiname mirtimi. Miesčioniui visiškai neįmanoma paaiškinti, kad aukščiausia kokybė veržiasi į Begalybę. Būtent aukščiausios įtampos neišbaigtumas veda į žinojimą. Reikia rasti drąsos, kad dirbtumei Begalybei.

Galima išsiugdyti nuolatinio mokymosi savybę, kai svarbu ne faktų išvardijimas, bet sąmonės plėtra.

Nesvarbu, kokiais būdais paūgėja sąmonė, bet jos apimtis leidžia aprėpti didžius įvykius.

Koks mokymasis greičiau atveda prie sąmonės plėtotės? Visiškai individualiai reikia leisti žmones į šį lauką – kiekvienam sava žolė. Kad tik vidinė ugnis atitiktų žmogiškąjį orumą. Mieguistieji, savimeilės apnuodyti, itin įtarūs, abejojantieji maisto neras.

Pasakykite mokiniams ir draugams – tegu mokosi. Tegų mokosi dvasinėje įtampoje. Tegų mokosi išplėstomis akimis. Tegų mokosi be galo, be krašto, nes nėra pabaigos. Šis paprastas teiginys daugeliui kelia siaubą.

Bet Mes su tais, kurie tars: „Begalybėje – Šviesa, ir ištisi amžiai švyti it perlų vėrinys.“

Mokydami – nesumenkinsime.

17. Rinkdami mokinius, galvokite, nuo ko pradėti. Įprastinė klaida – pradėti nuo abėcėlės, nepai-

sant mokinio prigimties. Mūsų taisyklė – kartu su pradiniais teiginiais pateikti didingiausių galimybių fragmentus.

Be to, nereikia užmiršti mylimiausio Budos žaidimo su mokiniais, kai poilsio minutę Mokytojas mestelėdavo erdvėn vieną žodį, pagal kurį mokiniai sukurdavo išbaigtą mintį. Nėra išmintingesnio būdo sąmonės būsenai išbandyti.

Įsivaizduokite, jeigu Mokytojas pasakys: „Mirtis“, galvodamas apie niekšybės mirtį, o mokinys sušuks: „Mirtis vargšams!“

Tokie pavieniai žodžiai gali išausti vientisą dvasisios raštą. Pagal šį raštą galima pamatyti, kokios ugnys dega.

Bus proga pasakyti: „Jūsų sąmonė troško mirties vargšams, todėl prapuolė mums pasiūsti turtai.“ Ir kartu su šiuo primityviu dėsniu galima sviesti kibirkštį apie Tolimųjų pasaulių evoliuciją.

Palyginus pasaulių evoliuciją su menka buitimi, galima sukelti šviečiamąją galią turintį smūgį.

Sunkiausia, kai mokinys nori išauginti dvasią lankydamas metodikos pamokas. Jis gali atsiversti anonsų žurnalą, atspausdintą ant žvilgančio popieriaus, ir baksnodamas pieštuku skaičiuoti nepanaudotus receptus.

Mes nesame laidotuvių procesijų ir zoologijos sodų rengėjai. Jei trokštate eiti su Mumis, eikite

šviesiai ir koncentruotai kaip nesulaikomas gyvenimas ir vertinkite sąmonės plėtrą, nes tai svarbiausias uždavinys.

Galima viską atleisti, bet sąmonės pelėšiai blogiau nei gendantis lavonas.

18. Net vaikiškuose žurnaluose įdeda fotografijų su netikėtais asmenimis, niekam nepažįstamais. Net mechaninė plokštelė regi daugiau nei akis. Galbūt ir geriau: akimi netiki, bet kupini pagarbos plokštelei.

Astraliniai svečiai, nepaisant jiems skiriamo dėmesio, stumdomi gyvenimo šurmuly. Žinoma, jiems ne visada lengva patekti pas įvairius žmones, tada mūsų žemiškieji svečiai tarnauja jiems kaip laidininkai. Skirtingi sluoksniai sunkiai susisiečia. Bet aura, palikta atėjusiųjų arba tarnų, yra it tiltas nematomiems svečiams. Jų vertingumas labai skirtingas – nuo plaštakės prisilietimo iki tigro nasrų.

Todėl praktiškiau kuo mažiau žmonių įsileisti į miegamąjį ir darbo kambarį, jeigu jūsų pačių aura pakankamai tvirta.

Ypač pavojingi vaikų auklėtojai, ateinantys su pasibaisėtina draugija. Geriausias siuntas dažnai paralyžiuoja auklių ir slaugių buvimas. Todėl savarankiškumas visada naudingas.

Ir, be to, reikia atkreipti dėmesį į sekretorius, jie pražudė šitiek darbų.

Patys, patys, patys – ir galite būti ramūs dėl savosios emanacijos kokybės.

19. „Kodėl jam, o ne man?“ – taip šnibžda pavydas po pusiaunakčio. Išginkite šį šliužą iš savųjų sumanymų. Dvasia nekenčia prievartos. Taip paaiškinama lėta žmonijos evoliucija. Negalima priversti dvasią augti. Netgi negalima raginti neprašytais patarimais. Galima tik atsakyti, išgirdus jautrios širdies beldimąsi.

Jeigu pasiūsite akivaizdų patarimą: „Pavydas žudo sveikatą“, tai ir jis be dvasios sąmoningumo sukels tik naują veidmainystės šuorą.

Bet bus šviesūs individualiai augančios dvasios keliai.

Kiekvienas vandenyno lašas kuria savo vaivorykštę, todėl toks nuostabus Kosmoso spindesys! Ir todėl taip atsargiai reikia duoti atsakymus, nes jie skirti individualiai dvasiai.

Mes pasisakėme prieš šių laikų bažnyčias, bet negalima apibendrintai pasisakyti prieš dvasininkus.

Mes pažinojome nuostabų kunigą, bet, užuot paskyrę kardinolu, jį perkėlė į pačią skurdžiausią parapiją.

Mes pažinojome entuziastingą rabiną, bet jį apšaukė pamišėliu. Pažinojome šviesų dvasininką, bet jo daliai teko tremtis, prasigėręs vienuolynas.

Pažįstame kultūringą vyskupą, bet nesaldus jo gyvenimas.

Kiekviena Visuotinio Gėrio mintis negailestingai persekiojama, o juk tik individualios dvasios augimas gali užpildyti Visuotinio Gėrio lobyną.

Šis Visuotinio Gėrio bei individualios dvasios derinys ir kuria Kosmoso grožį.

Jei kiekvienas augalas turi savas nepakeičiamas savybes, tai kaip ypatingai reikia kreiptis į kiekvieną žmogaus dvasią!

Toks jautrumo virpesys turi būti Mūsų mokinių ženklas, ir tada net ne žodis, bet paprastas prisilietimas gali spinduliuoti šviesą.

Ir ne tik dieną, bet ir naktį galima palytėti ir teikti švietimo pagalbą.

Švieskitės augindami sąmonę – taip tolimieji keliautojai prisotina žinojimą viso pasaulio vaivorykštės dulkelėmis.

20. Tyros mintys – it erdvių ozonas. Iš tiesų jomis galima pripildyti aplinką, bet tik tam tikru akordu. Sviesti tyrą mintį ir apipinti ją dešimtimis geismų tolygu siaubingam disonansui. Akordas – tai kartu skambančios siunčiamos mintys. Prana-

šumo teikia ne atsitiktinis gėrio linkintis šūksnis, bet ilgas sąmoningas procesas.

Viena papūga mokėjo šaukti: „Gerasis Mokytojau!“, bet tuo šūksniu nepagerino savo galimybių. Vienas lokys atsitiktinai paliko savo grobį prie badaujančiojo slenksčio, bet liko žvėrimi. Bitė atsitiktinai pradūrė ligonio pūlinį, bet nenusipelno palaimos. Net gyvatė kartą savo nuodais išgelbėjo gyvybę.

Tiktai sąmoningumas ir patikimumas sukelia pasekmes.

Žygdarbio šypsena lengva, taip manykite. Ir žygdarbis, išaugęs iš to, kas tikra, spindi it gyvybę teikiančioji Saulė. Kaip saldus vaisius nepriklauso nuo luobelės, taip ir jūs veikite kitapus minios. Tik-tai aplenkdami minias, jūs tautas pasieksite.

Galiu įsivaizduoti, kaip automobiliu atvažiuoja prie Mūsų Bokštų dabartinis ministras arba Romos popiežius. Ko daugiau: komizmo ar dramos? Bet kokių atveju paprastas mongolas susivoks pasielgti prideramiau, nes jo pagavos nervas nenu-trūkęs.

Bičiuliai! Saugokite švarų pagavos kanalą, šiame žaidre kalamos skaisčios mintys. Žvelkite į skaisčias mintis ne kaip į keistoką Danguos Gyventoją, nusileidžiantį per šventes, bet kaip į jūsų darbo dienų maistą.

21. Pirmoji knyga šaukė į grožio, paprastumo ir bebaimiškumo žygdarbį. Antroji knyga atskleidžia sąmonės augimą skatinančio darbo kokybę ir požymius.

Benduomenės ir Visuotinio Gėrio idėja yra pirmasis sąmonės augimo ženklas. Galima suprasti, kad darbo kokybė nurodoma ne žinojimui, bet vykdymui.

Ši knyga – ne nusiramimui, bet maištingos dvasios darbui.

Siekite dirbti kaip galima geriau. Ir kiekvieną darbą apsiauskite geriausia emanacija.

Nuobodžiausią darbą kuo džiaugsmingiau atlikęs taps tikru nugalėtoju, nes nugalės nuobodulį. Juk kiekviename kelyje, net kelyje į Mūsų bendruomenę, yra sunkių perėjų. Ir sąmonės dydis matuojamas ne tarp gėlių, bet virš bedugnės.

Begalinio tobulėjimo darbas Mūsų prisakytas. Ir kai sunku, galvokite apie Mus žinodami, kad belaidis aparatas sujungs nedelsiant.

Bet mokėkite mąstyti ir mokėkite atpažinti akimirką, kai iš tikrųjų sunku.

Dažnai žmonės laimę palaiko nelaime ir atvirkščiai. Sąmonės plėtra sustiprins dvasios žinojimą – tas žinojimas atves į Mūsų Bendruomenę.

Ar bus trečioji knyga? Žinoma, bus, kai darbas, nurodytas antroje, taps gyvenimu.

Trečioji knyga apie Mūsų Bendruomenę, bet ar galima kalbėti apie Mūsų Bendruomenę, jei sąmonė apskritai nesuvokia bendruomenės sąvokos?

Todėl, jei norite kalbėti apie Mūsų Bendruomenę, jūs privalote pirmiausia parodyti savąją. O Mes jums padėsime.

Be prietarų stebėkite pasaulio įvykių tėkmę ir jūs išvysite Mūsų Ranką.

Atėjo evoliucijos posūkio metas ir sutelktos visos jėgos.

Mokėkite prisidėti geriausiais darbais ir priimkite Mūsų sveikinimus.

Sveikinimai visiems, siekiantiems Visuotinio Gėrio!

Turinys

I dalis / 15

II dalis / 49

III dalis / 163

Antrojoje „Morijos sodo lapų“ knygoje rasime trumpą visų Agni Jogos knygų esmę – svarbiausias Gyvosios Etikos tiesas. Kitose knygose plačiai ir giliai vystomos čia pateiktos idėjos. Knyga „Nušvitimas“ pirmą kartą išleista Paryžiuje 1925 m.

MORIJOS SODO LAPAI NUŠVITIMAS

Vertėja Vilija Žalienė

Redaktorė Irena Plaušinaitytė

Maketuotoja ir viršelio dizainerė Laura Inytė

2017-11-29. 8 sp. l. Tiražas 300 egz. Užsakymas 17-321.
Leidykla „Naujasis lankas“, Draugystės g. 17, 51229 Kaunas.
Spaustuvė „Morkūnas ir Ko“, Draugystės g. 17, 51229 Kaunas.

